DURAKOĞLU'nun yeni serüveni

KANLI GEÇİT

Bugün başladık

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

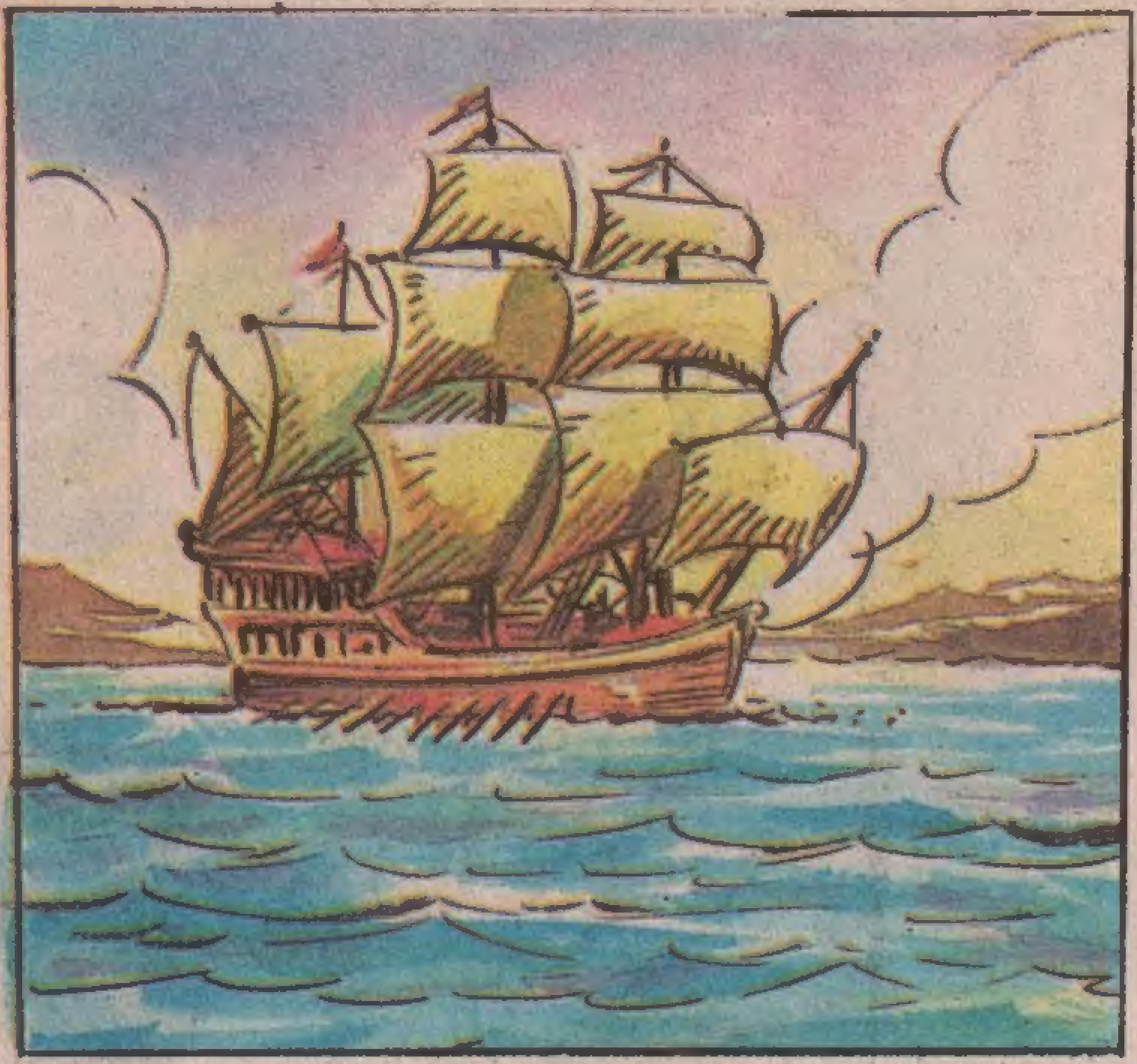

—Türk kanı isterim!

Kont Valnero, gözlerinden ateşler saçarak, korkunç bir sesle kükredi:

—Türk kanına doymuyorum!.. Yeryüzünde tek Türk kalmayıncaya kadar savaşacağım. Elime geçirdiğim her Türk'ün kanını içeceğim!.

Kastel Mirano şatosunun sahibi Kont Valnero, eşine az rastlanır bir canavardı.

Bütün zevki, çoluk, çocuk, kadın, erkek, yaşlı, genç demeden rastladığı her Türk'ü öldürmekti.

Bir zamanlar büyük bir gemi yaptırarak özel olarak Türk avına çıkmıştı. İskenderiye'den Kuşadası'na baharat ve yolcu taşıyan bir Türk gemisini zaptedince tüm sadist duygularını gerçekleştirdi.

Gemide bulunanan yüzden fazla Türk yolcunun seksen kadarını, güvertede hepsinin gözü önünde başlarını kestirdi. Alıkoyduğu yirmiden fazla yolcuyu da her iki günde bir, dümenin sa-

ğına ve soluna diktirdiği iki kazığa, ikişer ikişer çaktırdı.

Bunu neden yaptığı kendisine sorulunca vahşi kahkahalar atarak:

—Dümenci dümen kullanırken pek yalnız kalıyor, onun sağında ve solunda, her iki günde bir Türk'ü kazığa çaktırıyorum ki, dümencinin canı sıkılmasın ve konuşacak adam bulsun! diye cevap verdi.

Kazığa çakılan Türklerin, korkunç acılar içinde inleyerek ölmesi iki gün sürüyordu. Onların çektiği ıstırap, Kont Valneroo'dan başka herkesin yüreğini sızlatıyor ama korkudan kimse ses çıkaramıyordu.

Kont Valnero, Akdeniz'de bütün yaz süren Türk avından sonra, Dalmaçya'daki şatosuna çekildi.

Rumeli akıncılarınının başbuğu İskender Paşa zalim Kont Valnero'nun yaptığı vahşetleri duydukça çileden çıkıyor, bu iğrenç adamın adı, onun midesini bulandırıyordu...

Sonunda ordusunu toplayarak hedefi gösterdi Dalmaçya!

İskender Paşa'nın Dalmaçya'yı hedef olarak göstermesinde Kont Valnero'ya olan nefretinin yanı sıra siyasi sebepler de vardı.

Ülkede kontlar ve baronlar, yine boğaz boğaza gelmişlerdi. Ya bir kız, ya bir değirmen için dövüşüp duruyorlardı. Bu karışıklıkta akıncılar, büyük ganimetler elde edebilirlerdi.

Binlerce akıncı, tek bir ağızdan bağırdı:

—Kont Valnero'ya ölüm!...

—Kana kan istiyoruz!

—İntikam!.. İntikam!..

On bin akıncı, coşkun bir ırmağın dalgaları gibi Dalmaçya'ya aktı. Fakat intikam kolay değildi. Çünkü on bin Türk'ü orada, on milyon düşman bekliyordu.

Bu bir intihar saldırısı gibiydi.

Fakat yüreklerindeki büyük inanç, Türk akıncılarını olağanüstü birer masal kahramanı haline getiriyordu.

Her biri, tek başına bir orduydu sanki.

★ ★ ★

Durakoğlu, hancının kızını tepeden tırnağa soydu.

Güzel kız kıkır kıkır gülüyor, minik elleriyle göğüslerini kapatarak:

—Utanıyorum! diyordu...

Durakoğlu çapkınca gülümsedi:

—Bırak utanmayı. Bu geceyi benimle geçirmek için can atıyorsun.

Kız gözlerini kapadı, utangaç bir eda ile:

—Evet! diye itiraf etti.

Delikanlı, kızın çıplak, dipdiri vücudunu, iri göğüslerini, yuvarlak kalçalarını görünce damarlarına ılık bir alevin yayıldığını hissetti.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Hancının kızı, Durakoğlu'na dikkatle bakıyor, bakarken derin derin soluk alıyordu. Böylesine etkili bir erkeğe rastlamamıştı hiç... Kendini ona vermek isteğiyle yanıp tutuşuyordu:

—Henüz on sekiz yaşındayım ve bakireyim. İlk erkeğim şen olacaksın...

Kız, vakit geçirmeden kendini erkeğin kollarına bırakmak, ona sarılmak, sevişmek, içindeki aşk susuzluğunu bastırmak istiyordu.

Durakoğlu kıza tatlı tatlı baktı... İki genç vücut, aynı anda şehvetle birbirine yapıştı.

Kızın ihtirası, dinmek bilmeyen bir fırtına gibiydi.

Canlı bir kıskaç gibi çıplak gövdesini saran Durakoğlu'nun kolları arasında inledi.

—Sev beni!.. Sev beni!..

Tam bu sırada, hanın avlusu, at kişnemeleri, kılıç ve mızrak şakırtılarıyla doldu...

Durakoğlu, çıplak kızı bırakarak fırladı, kılıcına sarılarak pencereden dışarı baktı...

Avluya doludizgin on atlı girmişti.

Burunlarından soluyan atlar ter içindeydi.

—Hey, hancı!..

Şişman hancı koşarak adamların önünde eğildi:

—Buyurun beyzadem...

—Durakoğlu'nu arıyoruz!..

Şişman hancı sapsarı kesildi. Bu adamlar Durakoğlu'nu niçin arıyordu? Şaşkın bir tavırla kekeledi:

—Şey... Burada değil...

Akıncıların reisi bir kahkaha attı:

—Korkma!.. Biz onun düşmanı değil, dostlarıyız... Her alde yine bir kadının koynundadır. Çabuk haber ver, İskender Paşa onu bekliyor... Dalmaçya'ya akın var!

★ ★ ★

Akıncılar arasında büyük ün yapan Durakoğlu şimdi, İskender Paşa'nın yanında at koşturuyordu.

Akın zevki, yarın öbürgün veya biraz sonra başlayacak savaşın şimdiden damarlara yayılan heyecanı, on bin atlıyı derin bir sessizlik içinde bırakmıştı. Uzun saatler geçtiği halde, hiç bir ağızdan, tek bir ses çıkmıyordu.

Herkes kendini dinliyor ve kendi düşüncesinin hazzı içinde yüzüyordu. Duyulan ses, nal gürültüsünden, at homurtusundan ibaretti. Gök ve yer, hep bu gürültüyü ve bu homurtuyu dinleyerek yürüyen akıncıları, sessiz bir saygı ile uğurluyordu.

İskender Paşa onbin akıncının, on milyon düşman halk arasından süzülüp geçmesi için, kafasında ince hesaplar yapıyordu. Birden Durakoğlu'na döndü:

—Bana bak evlat dedi, **yarın Sadbar vadisine ulaşacağız. En iyi geçit orasıdır. Düşman, olur ki, bu geçidi kapamaya kalkışır. Sen bir bölükle öne geç, iyice araştır. Bir tehlike varsa haber sal, ya yol kıralım, ya saldıralım!**

İyi bir akıncıya daha fazla söz söylenmezdi. Onlar, aldıkları en kısa emirleri, en geniş anlamla kavrayan keskin sezişli yiğitlerdi.

Durakoğlu da, başbuğundan, uzun boylu talimat almaya gerek görmedi. Hemen ileri geçti, birlikte götüreceği bölüğü seçti.

Bu öncü birlik, sonu meçhul, tehlikeli bir serüvene atılıyordu.

Durakoğlu, yoldaşların yürüyüşünden iki katlı bir hızla ordudan ayrıldı, süzülüp giti.

Delikanlının başına geçtiği bölük, kendisine verilen bu görevle şevke gelmiş, doludizgin at koşturuyordu. Tepeleri, vadileri aştılar, bir çok köy ve kasabadan geçtiler. Koşmuyor ve uçuyorlardı sanki... Yanlarından veya içlerinden geçtikleri köylerin, kadını erkeği, sığırı köpeği, nal sesleriyle beraber yüz gösterip, yine o seslerle birlikte kaybolan bu geçişin arkasından bir düş sersemliği geçiriyorlar.

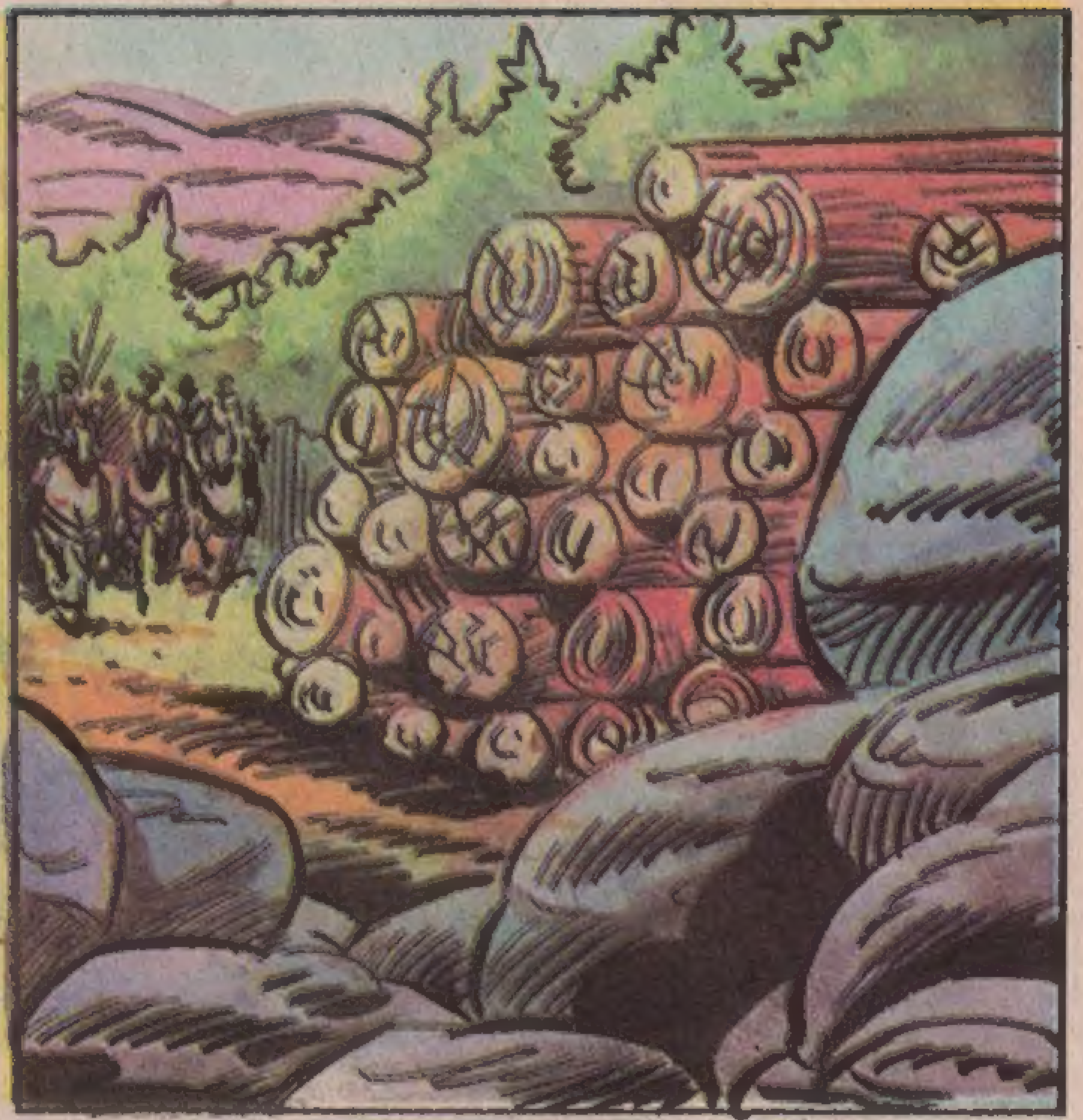

—Türkler!.. Türkler geliyor! diye çığlıklar atıp kaçışıyorlardı.

Bu Türkler, binlerce kilometreyi aşıp, Avrupa'nın ta içine kadar nasıl gelebilmişti? Hıristiyan halk, bu düşüncenin sersemliği içinde alıklaşıp kalıyordu.

Bölük, gideceği yere bu hızla pek çabuk ulaştı. Orası, küçük bir suyun, başka bir suya karıştığı önemli bir geçitti.

Türklerin, harman sonu, Avrupa içinde bir geziye çıkmalarını hesaplayan Kontlar, Baronlar, tedbirli davranmak için bu geçit noktasına, binlerce kütük sıralamışlar, yığın yığın taş dizmişlerdi.

Atlı bir kafilenin değil, yayaların bile bu seddi aşarak geçide varması mümkün değildi.

Durakoğlu, geride gelen ordunun orada duraklayacağını anlayınca sinirlendi, dönüp başbuğa haber verecek yerde, o seddi kırmak ve ordunun geçmesi için yol açmak düşüncesine

kapıldı.

Delikanlı, yoldaşlarına atlarından inerek kütükleri taşları, üç-dört atlının geçebileceği yol boyunca temizlemelerini emretti.

Kendi de yere atlamış, kollarını sıvayarak bu pek güç işi yapmaya girişmişti.

Nefesinde ve yoldaşlarında dağları bile devirmek kudretini gören genç akıncı, ordu gelip çatmadan bu işi başaracağını umuyordu. Oysa bu seddin, bir kaç saatte yüz akıncı tarafından sökülüp parçalanmasınına imkan yoktu.

Onlar bu imkansızlığı düşünmeyerek, adam boyundaki kalın kütükleri, bir atın kaldıramayacağı ağırlıktaki taşları, kümelendikleri yerden yürütmeye başka bir tarafa atmaya çalışıyorlardı.

Hepsinin amaçları birdi: Orduya yol açmak! Çünkü on bin kişilik ordunun bu geçitte duraklaması büyük tehlike yaratabilirdi. Tam tuzak kurulabilecek bir yerdi burası...

Durakoğlu, bu tehlikeyi sezdiğinden:

—Haydi!.. Haydi arkadaşlar, gayret! diyor, bu gürses, akıncıların güçlerini çoğaltıyor, bileklerini kuvvetlendiriyordu.

Çok yorulmazlarsa ve başka bir engelle karşılaşmazlarsa, dileklerine erecekleri anlaşılıyordu. Çünkü dağıtmak istedikleri parçanın bir iki saat içinde önemli bir bölümünü sökmüşler, iki metre yüksekliğnideki kütük ve taş yığınının, dörtte birini dağıtmışlardı.

Bu umulmaz bir başarı olmakla beraber, hepsini yormuş, biraz dinlenmek ihtiyacı doğurmuştu. Şişkin boyun damarlarında bu ihtiyaç, mavi birer satır gibi okunuyordu.

Durakoğlu, kendi durumundan, yoldaşlarının halini sezerek çalışmaya ara verme gereğini duydu, üzerinde bulunduğu yığından haykırdı:

—Arkadaşlar, biraz dinlenelim!

Bu emri verirken ayağa kalkmıştı. Bu durumda sağını, solunu çok iyi görüyordu.

Bir tarafta alabildiğine uzanan su, öbür tarafta ova vardı. Ova, akıncıların geleceği yöndü. Durakoğlu o tarafa göz atınca birden irkildi ve bağırdı:

—Düşman geliyor!

Evet... Düşman geliyordu... Ve bu düşman pek kalabalık görünüyordu. Gerçi henüz uzakta bulunuyordu ama atlarının çıkardığı toz bulutu, sayılarının çokluğunu belli ediyordu.

Durakoğlu, hemen kararını verdi, arkadaşlarını biraraya toplayarak sordu:

—Düşman geliyor!.. Hem de çok kalabalık! Ne dersiniz? Ne yapalım?

Her ağız, aynı kelimeyi söyledi:

—Dövüşelim!

—Kararınız bu mu?

—Evet...

—Atlarınıza binin öyleyse...

Yüz Türk akıncısı, çevik bir hareketle hayvanlarının üzerine sıçradı... Silahlarını son bir defa kontrol ettiler...

Şimdi bekliyorlardı.

Arkalarında aşılması güç bir set, önlerinde homurdana homurdana gelen, on alay düşman vardı.

Bir kolu cansız, bir kolu canlı kıskaç içine girmiş gibiydiler... Daha geride bulunan ve belki yürüyüşlerini biraz yavaşlatmış olan akıncılar yetişmezlerse, bu kıskacın kendilerini ezip, hurdahaş edeceği muhakkaktı. Düşman çokluğu, her türlü kurtuluş umutlarını kökünden yıkıyordu.

Bununla beraber, ne ürken vardı, ne titreyen... O bir avuç akıncı, içine düştükleri korkunç durumu, şaşılacak bir soğukkanlılıkla karşılıyordu. Çünkü akın sırasında böyle tatsız rastlantıların da olacağını biliyorlardı. Çok görmüşler ve çok duymuşlardı.

Düşman, onları daha uzaktan görür görmez, açılıp yayılmaya başlamıştı. Kıskacın canlı kolu, bu hareketle uzuyor, genişliyor, dalgalı bir kanat biçimi alıyordu.

Durakoğlu, kaşları çatarak, bu manevrayı gözden geçiriyordu.

Şimdi, oynak bir kanada benzeyen şu durumun, biraz sonra ısıran, kıran, deviren ve öldüren bir perde biçimine girip üzerlerine atılacağını düşünüyordu.

Bu kıskaçtan kurtulmaları mümkün değildi Durakoğlu bir aralık, hancının güzel kızını ve diğer sevgililerini hatırladı, içini çekti. Biraz sonra, belki dövüşe dövüşe, kanlara bulana bulana ölecekti. Onları hatırlamayı aman ve zaman bulamadan can verip gidecekti.

Hayatına o kadar çok kadın girmişti ki... Hancının kızı, sokak kadını, iyi kalpli fahişeler, prensesler ve hatta kraliçelerle yatıp kalkmıştı...

Yaşamak ve sevişmek güzel şeydi...

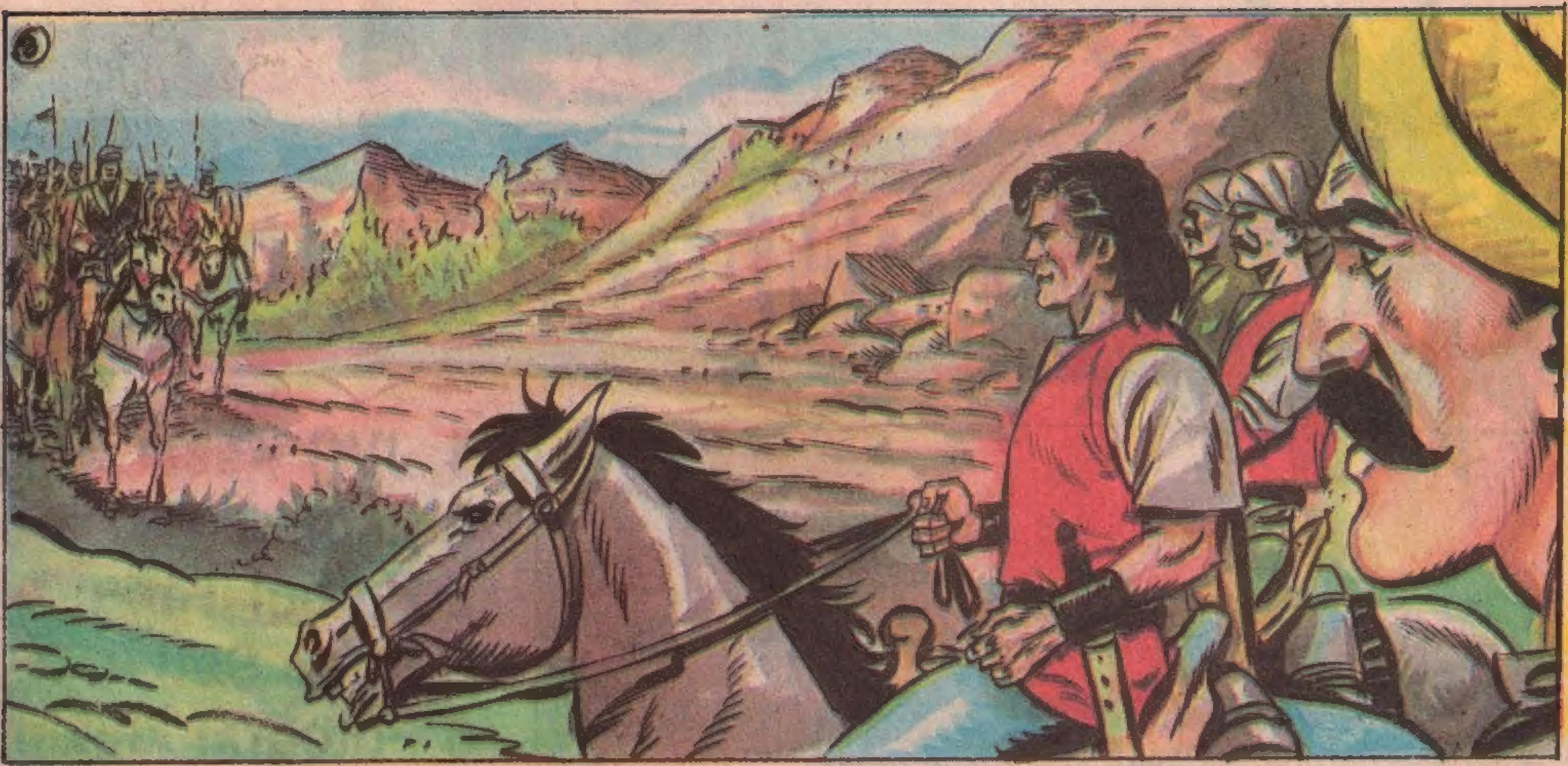

Şimdi burnu sızlıyordu ve önünde dalga dalga açılan düşman kanadının altında ezilmemek ihtiyacını duyuyor, atını çelik, palasını yıldırım yapmak istiyordu.

Evet... Öldürecek, boyuna öldürecek, durup dinlenmeden öldürecek, fakat ölmeyecekti...

Durakoğlu, bütün benliğini saran bu yaşama aşkıyla bir kat daha yiğitleşmiş, bir kat daha güçlenmişti.

Atının üzerinde duramıyor, düşmandan önce harekete geçmek özlemiyle kıvranıp duruyordu.

İşte bu sırada, düşman alayları arasında anlaşılmaz bir hareket belirdi, arkadaki safların kaynaştığı, öndekilerin daha karışık bir biçimde dalgalandığı görüldü.

Hücuma geçmesi beklenen düşman, bulunduğu yerde duruyor gibiydi. Yalnız yan taraflarda yay çizer gibi davranıyorlardı.

Bu, bir çevirme hareketi olmakla birlikte,

gereksizdi. Çünkü sayısı on binden fazla görünen ordunun, yüz kişilik bir bölüğü çevirmeye kalkışmasında hiçbir anlam yoktu. Bu bölük ise zaten kaçmayı düşünmüyor, sonuna kadar dövüşe hazırlanmış bulunuyordu.

Durakoğlu, ortalardaki hareketsizlikle, yanlardaki çevirme hareketlerinin birbirine aykırılığını düşünerek bunun sebebini bulmaya çalışırken, düşman alayları içinden iki atlı ayrıldı, kıskaca düşürülen Türk akıncılarına doğru yürüdü.

Arada zaten fazla mesafe yoktu. Gelenlerin şekilleri çok iyi seçiliyordu. Bu yüzden, Durakoğlu da, yoldaşları da, yüzyüze gelmeden, o iki atlının cinsini, cibileyitini anlamışlar ve büyük bir hayretle haykırmışlardı:

—Bir Türk... Bir Morlak!..

Gerçekten de öyleydi. İki atlıdan biri, iri boyuyla, atın üstündeki mağrur durumuyla Türk ve akıncı olduğunu belli edip duruyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Öbürü de güzel yüzüyle, pek süslü elbisesiyle, gümüş kılıflı silahlarıyla ve at üstünde beceriksiz oturuşuyla Morlak'lığını anlatıyordu.

Dalmaçya dağlarında yaşayan bir kısım halka o zaman Morlak derlerdi. Bunlar Slav-Arnavut melezleriydi. Boylu boylu, yakışıklı adamlardı. Pek süslü gezerlerdi ama savaşta çok beceriksiz kişilerdi.

Türk akıncıları büyük bir hayret içindeydi. Bir Türk'le, hem de akıncı bir Türk'le, bir Morlak'ın atbaşı beraber gelişi, yanyana bulunuşu, gökle yerin birlikte yürümesi kadar aykırı bir şeydi.

Ne gök, yere kadar alçalabilirdi, ne yer göğe kadar yükselebilirdi. Fakat bu olmayacak şey, işte olmuştu. Bir Türk akıncı ile, bir Morlak, yan yana at sürüyordu.

Bu Türk'ün, düşman ordusu içinde ne işi vardı?

Durakoğlu ile Türk akıncıları, tanık oldukları bu ilginç sahnenin nasıl bir anlam taşıdığını

kestirmeye çalışırken iki atlı yaklaştı ve Türk olanı selam verdi:

—Merhaba Durakoğlu!

—Merhaba yoldaş... Demek beni tanıyorsun?

Türk atlı gülümsedi:

—Seni Türk olup da tanımayan var mı?

—Hayrola.. Bu düşmanların içinde ne işin var?

—Beni İskender Paşa bu Dalman ordusuna elçi olarak gönderdi. Düşman ordusunun bu geçide aktığı haberini alan İskender Paşa, sizin onlarla çatışacağınızı tahmin etti.

—Eeeee....Sonra?

—Ben, size ilişilmemesi için düşman komutanı Kont Valnero ile pazarlığa girişecektim. Onu gördüm, konuştum. Herifin burun yeri sert... Konuşmuyor, fosur fosur esiyor.. Neden sonra kerem etti, sizin her biriniz için yüz düka altınla on tutsak vermemizi, ordumuzun geri dönüp gitmesini istedi..

Durakoğlu kaşlarını çatmış, Türk elçiyi dikkatle dinliyor, bakışlarından duygularını belli etmiyordu.. Türk elçi devam etti:

—Kont Valnero'nun şartları bu... Benim görevim bunları İskender Paşa'ya iletmek... Fakat, dönmeden önce seni görmeyi uygun buldum.Herifler çok kalabalık... Biz yetişip saldırarak bunları haklayıncaya kadar, onlar sizi ecdatlarımıza kavuşturacaklar. İskender Paşa buna üzülüyor, sizi kurtarmak istiyor.

Türk atlı bir an sustu, Durakoğlu'na dikkatle bakarak sordu:

—Nasıl? Düşman komutanının istediği paranın ve tutsakların verilmesine sen de razı mısın? Senin cevabını ben İskender Paşa'ya götüreceğim, şu Morlak da kendi başbuğuna bildirecek.

Durakoğlu hiç düşünmedi, yoldaşlarına danışmaya da gerek görmedi:

—İskender Paşa'ya söyle, dedi ellerinden

öperim. Hakkını helal etsin...

—Bu ne demek Durakoğlu?

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Akıncı, Azrail'in ağzına da düşse, para ile kurtulmak istemez.. Biz çarpışacağız arkadaş!.. Haydi git, böyle söyle!

Elçilik yapan akıncı karşı koymadı, tartışmaya girmedi:

—Tanrı yardımcın olsun Durakoğlu! Göz göre göre ölüyorsun... Fakat yüceliyorsun... Senden beklenen de budur..

Akıncı elçi, yanı başındaki Morlağa döndü, şaka eder gibi şu sözleri söyledi:

—Pazarlık uymadı dostum! Çarpışacaksınız! Efendine söyle, hemen saldırsın. Yüz kişiyi on bin kişiyle sarıp ezsin. Yalnız unutmasın ki, ki, arkasında biz varız. Bu yiğitler cennet bağına varmadan biz, yetişip tepenize ineceğiz?

Türk elçi atını sürdü gitti, Morlak da geri döndü...

Bununla beraber, Dalmaçlarınve Hırvatların saldırışları biraz gecikti. Bu kalabalığa komuta edenlerden Şövalye Derengzeni, bir avuç akıncıyı yok etmenin karşılığı olarak, burunlarının dibine kadar yakına gelmiş olan İskender Paşa'nın hücumuna uğramayı kabul etmiyordu.

Kont Valnero ise, bir hamlede şu yüz Türk'ü ortadan kaldırmayı ve sonra dağılır gibi görünüp yana çekilerek İskender Paşa'yı tuzağa düşürmeyi teklif ediyordu.

İki komutan arasındaki tartışma hayli sürdü, sonunda Kont Valnero tolgasını yere atarak haykırdı:

—Sen korkuyorsun!... Süs gibi yanında taşıdığın oğlunun Türkler eline düşmesinden çekiniyorsun.. Böyle korkup ürkeceğine, oğlunu anasının yanına yolla!.. Şövalyelik davasından vazgeç, bir köşeye çekil, kadınlar gibi nakış işle!

Bu ağır hakaret üzerine Şövalye Derengzeni kılıcına davrandı, ağız dolusu küfür savurdu, araya oğlu ile amca çocukları ve Kont Valnero'nun kardeşleri girdi.

Bütün asilzadeler heyecanlıydı. Gruplara ayrılarak tartışmaya girişildi. Bu durumda Türkler unutulmuş gibiydi. Dalmaç, Hırvat, Slav ve Macar beyleri birbirlerine saldırmak üzere bulunuyorlardı.

İşte bu sırada ak sakallı Papaz Kiralhad, din ve İsa adına araya girdi, kavgacıları ayırdı, öpüştürdü ve savaşa hazır bekleyen bir bölük akıncının üzerine saldırılması emrini verdirdi.

Çarpışma kısa ve sert oldu. Yarım saat içinde yüz Türk akıncı, bin düşmanı devirdi. Fakat kendilerinin de yara almadık yeri kalmadı.

Akıncıların henüz ayakta durabilenleri, yara bolluğu içindeydi. Her yanlarından kan akıyordu.

Arkadaşlarının dörtte üçünü kaybeden Durakoğlu da, başından, göğsünden ve baldırından yaralanmıştı, sağını solunu göremeyecek bir durumdaydı.

Delikanlı, bu dermansızlığa ve gözlerini kapayan kızıl kan perdesine rağmen, yine de dövüşüyor, düşmana ölüm saçıyordu.

Sonu belli olan bu boğuşmanın en önemli yanı, hiç bir akıncının ölmeden yıkılmayışı idi. En ağır yara bile, bu yiğit Türklerin elinden kılıçlarını düşüremiyordu.

Binlerce yıl, dünya üzerinde efendilik yapan dedelerine yakışır evlat olduklarını bu yaman vuruşmayla kanıtlıyor, canlı olarak düşman ayağı altına serilmiyorlardı.

Yıkılanlar, ölen şehitlerdi..

Durakoğlu da, ölümü ayakta bulmak için canını dişine takmıştı. Yaralarından fışkıran kanlardan, kızıl bir örtüye bürünerek dövüşe devam ediyor, bu insanüstü gayret, otuz yaralı Türk'ü otuz

ejderhaya çeviriyordu.

Kızıl gözlü, kızıl elbiseli, kızıl çizmeli, kızıl palalı otuz ejderha!...

Bin kişi, iki bin kişi, üç bin kişi, birbirlerini iterek, birbirlerini siper alarak atıldıkları, kılıç, topuz, mızrak kullandıkları halde, bu otuz yaralı Türk'ü deviremiyordu.

Heyecanlı çarpışma sırasında İskender Paşa'nın elçisiyle birlikte bir saat önce oraya gelmiş olan Morlak, düşman safları arasında göründü yanındakilere Durakoğlu'nu göstererek bağırdı:

—Bu delikanlı bölükbaşıdır, Türkler arasında çok değeri vardır, onu canlı ele geçirelim!

Şimdi, çuval, ip, kement gibi birsürü şey, henüz ayakta duran akıncıların başına yağdırılıp duruyordu.

Hele Durakoğlu, sekiz-on çeşit ağ içine düşen bir yunus balığına dönmüştü. Bunlardan birini kırsa, öbürüne kapılıyor, ondan kurtulunca, bir başkasına yakalanıyordu:

—Allah kahretsin!... Bu adamlar bizi diri ele geçirmek istiyor! Şehit olmamızı bile çok görüyorlar!

Durakoğlu, bu düşünceyle daha da hırçınlaştı, kanlı kılıcı havada şimşek gibi çaktı, bir kaç düşmanı cansız yere serdi. Fakat adamlar bitmek tükenmek bilmiyordu. Sonunda ağ, kılıçtan ve mızraktan daha üstün çıktı. Ayakta can çekişen sekiz on akıncıyla beraber Durakoğlu da yakalandı.

Hepsi de, yarı ölü, yarı diri bir durumda ipe vuruldu, Kont Valnero'nun yanına götürüldü.

Kont Valnero, şehit Türklerin kümelenen cesetleri üzerinde tepinerek zafer şarabı içiyor:

—Ohhh!... Türk ölülerini çiğneyerek içip sarhoş olmak ne zevkli şey... Bütün bu Türkler, be-

nim elimde can verecek! diye bağırıyordu.

Diğer şövalyeler, zafer sarhoşu olan Kont Valnero'yu uyardılar. Her geçen dakikanın, yamanbir tehlikeyiyaklaştırdığınıbiliyorlardı.İskender Paşa'nın ordusu yakında gelecekti.

Kont Valnero, oradan hızla çekilip, yan taraflardaki ormanlarda pusuya yatmayı düşündü.

Vakit geçirmeden, bir bölük asker ayırıp, yarı ölü haldeki Türk esirleri at sırtına bağlayarak teslim ettiler.

Bu bölük, büyük kazançlar elde etmeyi umarak saklamak istedikleri Türk esirleri Sebeniko kasabasına götürmek üzere yola çıktı.

Sebeniko, Dalmaçya'nın iyi,fakat uzakkasabalarından biriydi. Yaralı akıncılar orada tutuklu kalacaklardı.

Yaraları tedavi edilmeden, yarı baygın halde yola çıkarılan Durakoğlu ile arkadaşları, yüzlerini okşayıp duran ölüm gölgesi altında savaş yerinden uzaklaştı.

Dalmat-Hırvat ordusu, korku ile karışık bir acele ile yanlara çekildi, İskender Paşa ordusunun gelip çatmasını beklemeye başladı.

Sadbar Geçidi önündeki ölüler, düştükleri yerde yatıyorlardı. Dağlardan, kan kokusu alıp uçuşan kartallar, savaş alanı üzerinde şen çığlıklar kopararak daireler çiziyorlar, kabarmış iştahlarını haykırıp duruyorlardı. Biraz sonra dizi dizi aşağıya inecek, sürekli bir ziyafetin neşesine kavuşacaklardı.

★ ★ ★

Yaralı Durakoğlu ile arkadaşlarını Sebeniko kasabasına götüren askerlerin arasında Papaz Kiralhad da vardı.

Görmüş geçirmiş bir adam olan papaz, yiğit Türklere bakıp bakıp garip bir şekilde gülüm-

süyordu.

Bölüğün komutanının kendisini merakla süzdüğünü görünce, aksakalını sıvazlaya sıvazlaya:

—Ah, bilemezsin yüzbaşı, dedi, bana itiraf edilen günahları kimseye söylememem lazım. Fakat dayanamıyorum... Senden her halde laf çıkmaz..

—Ne anlatmak istiyorsun peder?

—Bu akıncılar var ya... Ne zaman Avrupa'ya akın yapsalar konfesiyonal (Kilisede, günahların itiraf edildiği kafesli yer) en az bir ay, akşama kadar arı kovanı gibi dolup boşalır. Gelenlerin hepsi de kadındır. Hepsinin de itiraf ettikleri günahları aynı günahtır!

—Yani, ne demek oluyor bu?

—Mesela akıncılar geldi, Allah belalarını versin, gelirler a... Sonra bu herifler erkek... Eh olurlarsa,... Zaten insan dediğin ya erkek, ya kadın olur. Dilim söylemeye varmıyor, nelerin olup bittiğini sen anlıyorsun değil mi?

Bölük komutanı, papazın sözünü kesti:

—Hele şu ifşa etmediğin sırra bak!... Akıncılar gelince bizim kadınları tutup tutup şey yapıyor demek istiyorsun galiba?

—Evet Sanki hemen hemen her evde, her çalı dibinde açıkça işlenen suçları görmemek için tamamen kör, hatta tamamen sağır olmak gerekir...

—Evet... Olanları tahmin edebiliyorum..

—Günah çıkarıcı sıfatıyla bana da durmacasına günah çıkarmak düşüyor... Günahların kefareti olarak ne ceza verebilirim? Onlara on bin kere Ave Mariyea, on bin kere de Pater Noster dualarını okumalarını emrediyorum.

—Kadınlar ne yapıyor?

—İşin garibi şu ki, kadınlar tecavüzlerden memnun gibi... Neredeyse, günah işlemeden, bu duaların onar binini peşin okuyacaklar, sonra da "Günahların kefaretini biz ödedik, gel keyfim gel!... Artık gelsin günah!" diyerek kendilerini

Türklerin kucağına atacaklar!

—Garip şey... Ne buluyorlar bu vahşi akıncılarda?

—Bilmem!... Hep kendilerine tecavüz edildiğinden bahsediyorlar, fakat asıl tuhafı, tecavüze uğramayı dört gözle bekliyorlar. Tecavüze uğramayan üzülüyor!..

—Türkler bizim karıları azdırıyor desene...

—Başka bir şey de var.. Kadınlar, gövdelerinde taşıdıkları çocukları şimdiden kendi kocalarının çocukları imiş gibi seveceklerini söylüyorlar.

Bölük komutanı yüzbaşı, olgun bir adamdı, düşünceli bir tavırla:

—Bak peder, dedi, aklıma ne geldi. Biz bu Türk akıncılarıyla baş edemiyoruz... Bütün Avrupa birleştik, yine de yıllardır gelip, köylerimizde kasabalarımızda at oynatmalarına engel olmadık.. Bunlar müthiş adamlar.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: **MURATOĞLU**
Çizen: **Ragıp DERİN**

KANLI GEÇİT

Papaz Kiralhad:

—**Evet, müthiş!** diye başını salladı. Yüzbaşı devam etti:

—**Biz Türkleri Avrupa'dan atamadık. Fakat, onların hamile bıraktıkları kadınlar doğuracak, Türk kanı taşıyan bu çocuklar büyüyecek, yeni bir nesil oluşacak...**

—**Eeeee....**

—**Belki yüz yıl, belki üçyüzyıl sonra, babalarının, dedelerinin Türk olduğunu bilmeyen bu nesil, Türkleri Avrupa'dan atacak...**

Papaz Kiralhad neşeli bir kahkaha attı:

—**Yani Avrupa'dan Türkleri Türkler atacak ha öyle mi?**

—**Evet, bir bakıma öyle sayılır... Avrupalı kadınları hamile bırakmaları, Türk akıncılarının en büyük hatasıdır bence... Kendi rakiplerini kendileri yaratıyorlar.**

Yaralı esir Türkleri taşıyan, kafile, Sebeniko köyüne doğru yola devam etti.

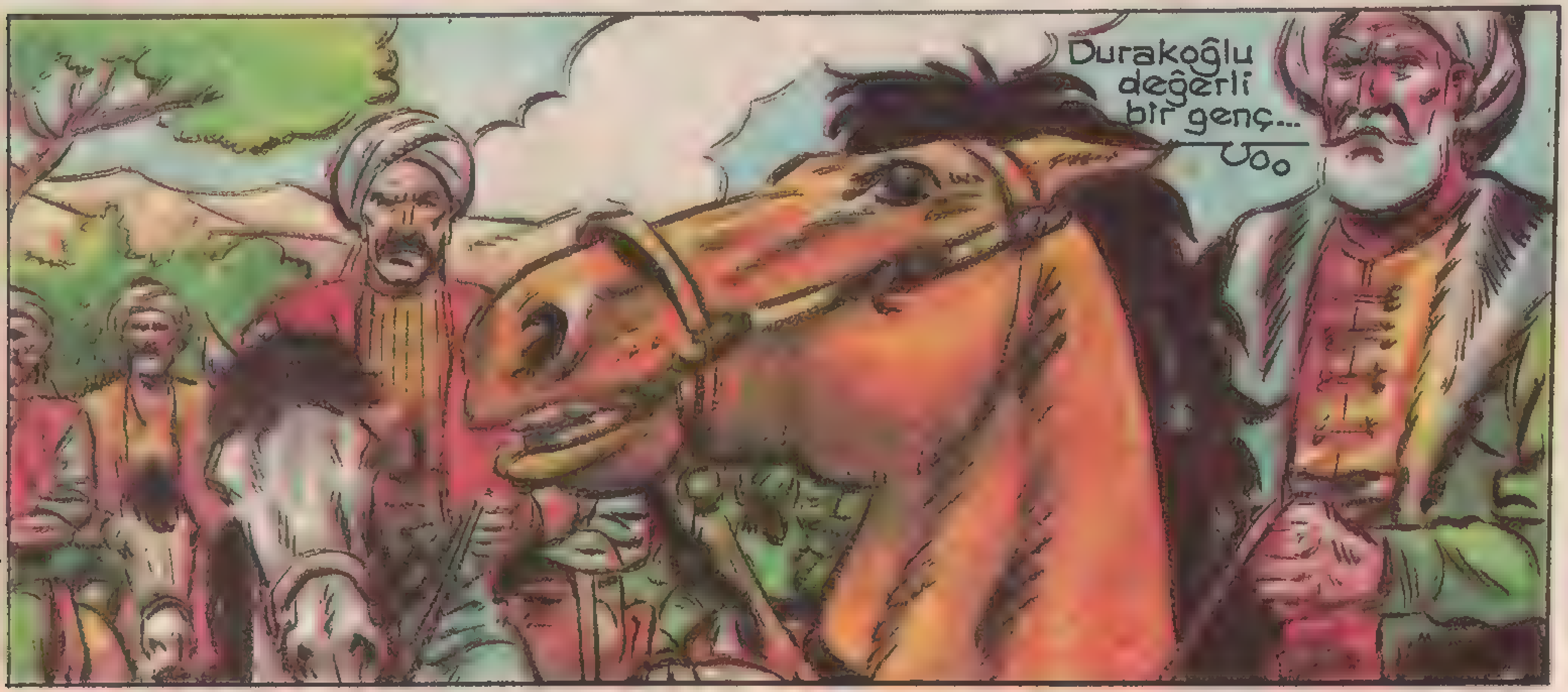

İskender Paşa, ömründe ilk yanlış adımını atmıştı.

Onun gibi, elli yıldan beri, Balkanlarda, Eflak ve Buğdan ülkelerinde, Macar ve Hırvat illerinde at ve mızrak oynatan bir savaş adamının, böyle yanlış bir adım atması, gerçekten inanılmaz bir olaydı.

Fakat o, Durakoğlu'nun arkasından yol alırken, bir köylü yakalayarak, Sadbar geçidi yakınlarında büyük bir ordunun toplandığını öğrenince, her şeyden önce genç akıncıyı kurtarmak kaygusuna kapılmıştı.

Çünkü Durakoğlu'nu candan seviyor ve beğeniyordu. İleride büyük bir komutan olacak yetenekte değerli bir gençti.

İskender Paşa, işte bu sevgiye kapıldı. Orduyu ne kadar hızlı ilerletse vaktinde onu kurtaramayacağını hesaplayarak, en hızlı at süren akıncılardan birini ileri koşturdu,pazarlığa girişti.

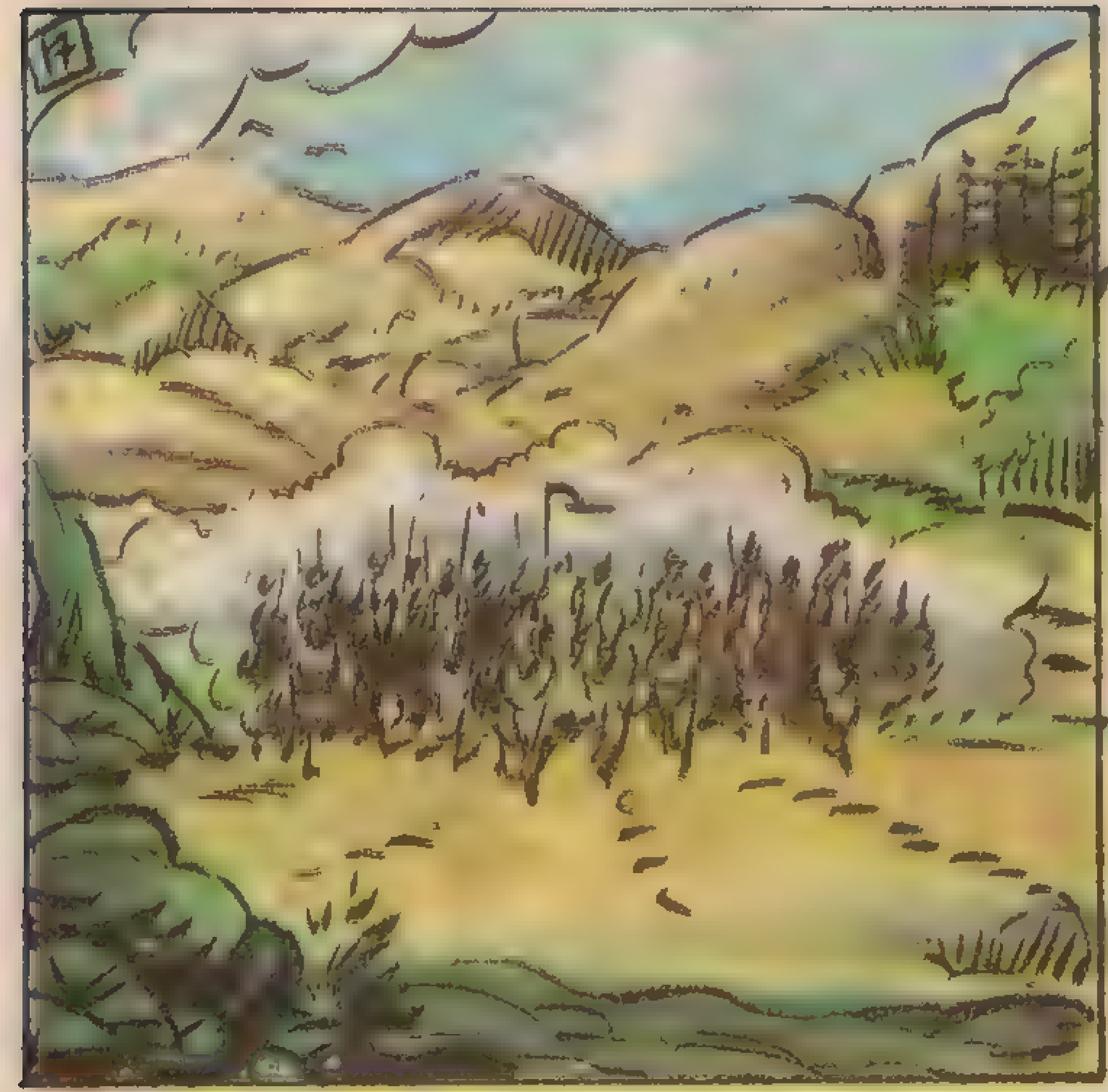

Dalmat-Hırvat ordusunun, bu pazarlığa yanaşacağını umuyordu. Çünkü o yıl için akını bırakmaya söz veriyor böyle bir nimeti onların tepmesine imkan göremiyordu.

Bu düşünce yerindeydi, başta Kont Valnero olmak üzere bütün düşman komutanlar teklifi kabul etmişler, karşı şartlarını ileri sürmüşlerdi.

Fakat İskender Paşa Durakoğlu'nun yüksek gururu ve onun genç ruhunda kaynayan sonsuz heyecanı hesaba katmamıştı.

İşte bu düşüncesizlik, gün görmüş akıncı başbuğunun bütün hesaplarını altüst etti ve daha önce anlattığımız kanlı faciayı yarattı.

İskender Paşa, candan sevip de, ne pahasına olursa olsun ölümden kurtarmak istediği delikanlının bu yardımı ulu orta reddettiğini öğrenince gamlı gamlı başını salladı:

—İyi hoş amma, dedi, çocukça bir iş.. Tanrının günleri bugün bitmiyor, düşmanın da köküne kıran girmiyor. Göz göre göre öleceğine dişi-

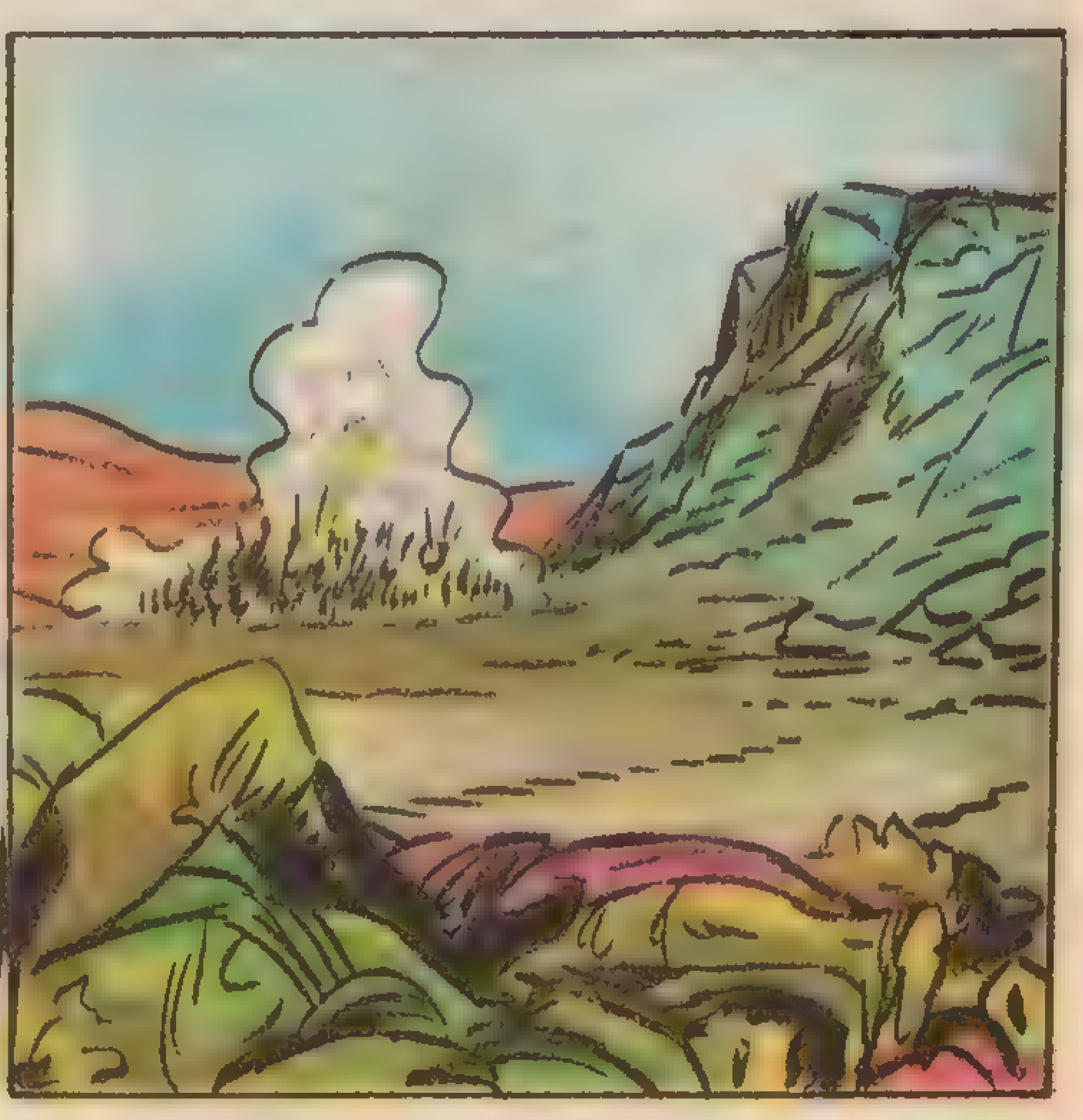

ni biraz sık, sabret. Yarın, öbür gün hevesini al, dilediğin gibi pala çal. Bir avuç yoldaşla, on bin düşmana saldırıp nidersin?

....Ve sonra gürledi:

—Eğer, Durakoğlu'nun bir kılına ziyan gelirse, yeryüzünde ne Dalmat korum, ne Hırvat!... Haydi, ileri! Dört nala ileri!

Geç, çok geç kalmışlardı. Savaş yerine geldikleri vakit kartalların karınlarını doyurmakta olduğunu görüp duralamışlardı..

Yoldaşlarının yasını yaşamaya başlayan bütün akıncılar yaman bir hınçiçinde kıvranıyorlar, öç almak için üzerine atılacak düşman arıyorlardı.

İskender Paşa, homurdana homurdana uçan kartalların delik deşik ettikleri cesetler arasında kendi yoldaşlarınınkini buldurup gömdürdü.

Durakoğlu'nun ölüsünü göremeyince onun yakalanıp götürüldüğünü anladı biraz geniş nefes aldıktan sonra akıncılara seddin parçalanması emrini verdi.

Durakoğlu'nun yüz kişiyle başarmaya çalışıp da yarıda bırakmak zorunda kaldığı o yorucu, hırpalayıcı işi şimdi binlerce akıncı yapıyordu.

Set, nehirleri kucaklayıp kaynaklarına atmak, dağları yumruklaya yumruklaya cüceleştirmek gücünü taşıyan bu kolların önünde dayanamazdı. Hızla küçülüyor, dağılıyor, parçalanıyordu.

Yoldaşlarını şevke getirmek için, bembeyaz bıyıklarıyla işe karışmış, sıvalı kollarıyla taşlara ve kütüklere saldırmış olan İskender Paşa, bu üzüntülü çalışma sırasında hep Durakoğlu'nu düşünüyordu.

Onu yakalayan düşmanının, yanlara çekildiği muhakkaktı.. Fakat, o çekildikçe büyüyecek, bü-

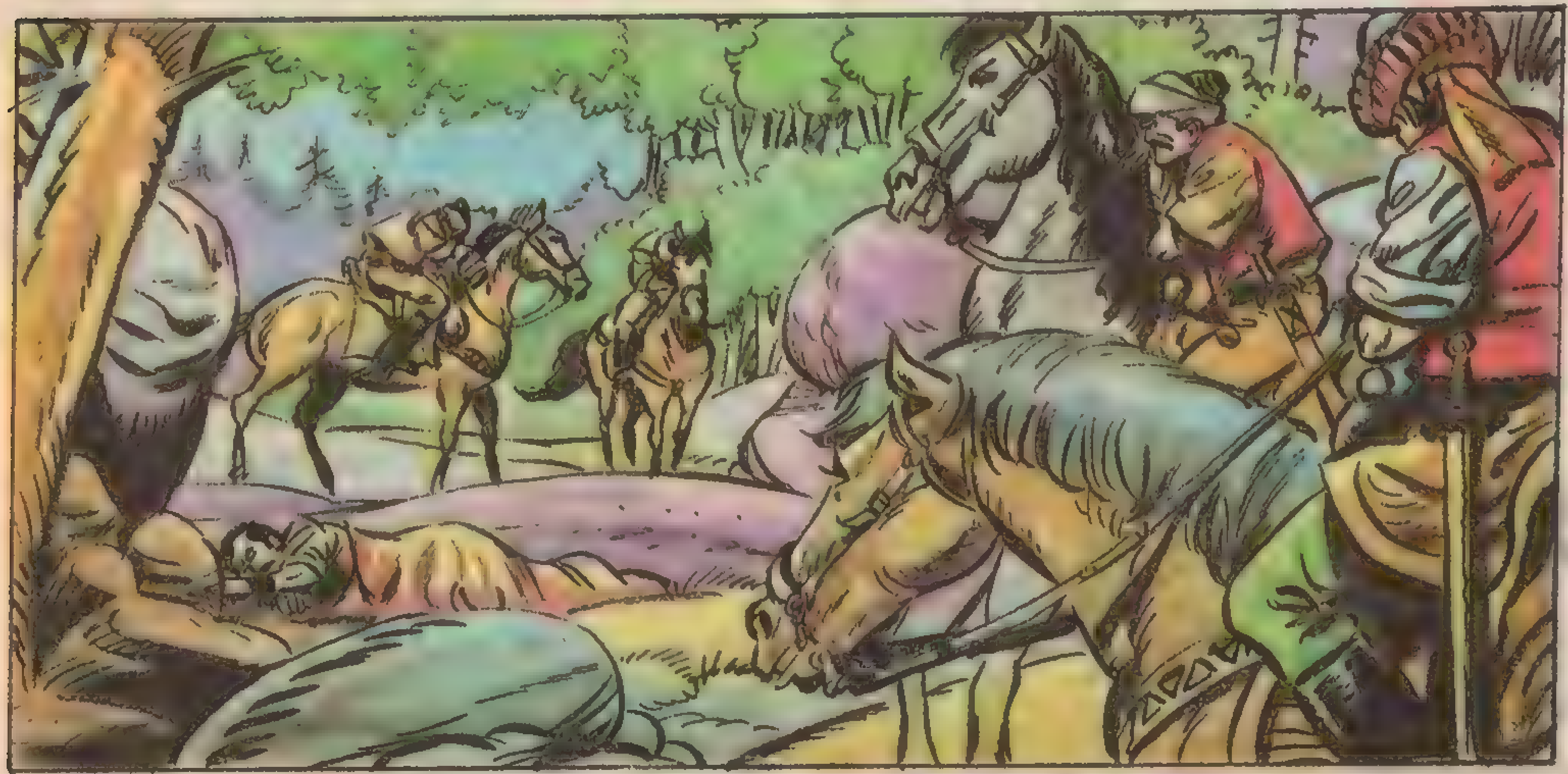

yüdükçe güçlenecek düşmanın ardına düşmektense, şu geçitten ileri aşmayı, yaman bir dolaşmadan sonra doğuya dönüp Durakoğlu'nun izine düşmeyi doğru buluyordu.

Her yanacak şehir, her yıkılacak kale, her tutuşturulacak orman, yiğit tutsaklar için alınacak öcün büyüklüğünü düşmanlara öğretecek ve bu öğreniş, onların kurtulmasını kolaylaştıracaktı.

Bu didinme sırasında gün bitmişti..

Yıldızsız bir gece, geçitte alay alay kümelenen akıncıları kucağına almıştı.

Göz gözü görmediği, iş de iyice kolaylaştığı için İskender Paşa,yoldaşların uyumasını doğru bularak dinlenme emri verdi. Çadırsız ordu, ortak bir örtüye, gecenin karanlığına bürünerek istirahate çekildi.

Akıncılar, atlarının yanı başında uzanarak uyuyorlardı. Bir kısmı, kollarından birini hayvanının boynuna koyarak ayakta gözlerini kapamışlardı. Uzun yürüyüşlerde, at üzerinde uyumak da adetti.. Bütün bu şekiller, ardı arkası olmayan bir uyanıklığı gösterirdi.

Akıncılarda nöbetçilik gelişi güzel yapılırdı. Çünkü herkes, nöbet bekler gibi yatardı, uyur gibi görünürken uyanık bulunurdu.

O gece de sağa sola gözcüler serpiştirilmekle beraber gerçek gözcülüğü, bütün ordu yapıyordu. Değil bir baskın gürültüsü, en küçük bir patırtı bile, on bin adamı birden sıçratmaya yeterdi.

Gecenin kımıldaması, suyun biraz sert homurdanması, o uyur gibi görünen insanları birden ayağa kaldırabilirdi. Bundan ötürü herkes, pervasız bir güvenle, rüyasız bir uyku içinde dinleniyordu.

Karanlığı kendisine yardımcı yapmak isteyen Dalmat-Hırvat ordusu işte akıncıların bu durumunu fırsat saydı, gölgeleşmiş bir yığın gibi sessizce ormandan çıktı, bir baskın yapmaya kalkıştı.

Türk düşmanı Kont Valnero'nun düşüncesine göre, akıncılar, Sadbar geçidi önündeki uzun

ve yüksek setle kendileri arasına sıkıştırılacaktı... Karanlık, ansızın yapılacak bu baskını gizleyeceğinden Türkler perişan olacaktı...

Kont Valnero:

—**Hepsini öldüreceğim. Komutanlarının kanını içeceğim!** diye kinle homurdandı.

Düşman ordusu, gece yarısından sonra, sessiz fakat hızlı bir yürüyüşle Türklerin üzerine saldırdı.

Önce, hiç uyumayan gözcüler ve pek az bir ara ile de bütün akıncılar, gecenin kımıldandığını sezmişler, bir anda atlarının üzerine sıçrayıvermişlerdi.

Kendilerini örten gece karanlığının ansızın dilim dilim bölünmesi ve her dilimin atlı, silahlı bir düşman alayı biçimine girmesi, akıncıları sinirlendirdi.

Hepsi de, bu kalleşliği cezalandırmak hırsına kapıldı...

Şimdi, gecenin ağzında bin bir çeşit dil vardı. Atlar homurdanıyor, silahlar çınlıyor, askerler haykırıyordu.

Düşmanın, Türk akıncıları uyurken avlamak düşüncesi boş çıkmıştı ama, onları sıkışık bir duruma sokmak düşüncesi doğru çıkmış sayılabilirdi.

Henüz ortadan kaldırılamayan set, baskına uğratılan yiğitlerin hareketini gerçekten zorlaştırıyondu..

Buna rağmen savaş daha başlangıçta akıncıların lehine döndü.. Düşmanın birbiri ardına yığdığı saflar, o zırhlı süvari alayları, Türk palası önünde, tırpan yiyen tarla başakları gibi küme küme dökülüyordu.

Akıncılar, hızlı bir ilerleyişle setten uzaklaşıp, düşmanın gerilerine doğru kendilerine yol açıyorlardı.

İskender Paşa, en güç işleri kolaylaştırmaya alışkın bir ruh taşıyan akıncıların bu büyük kudretine güvenerek, yaman bir plan takip ediyor du.

En seçkin süvarilerin başında, sık ağaçlı bir

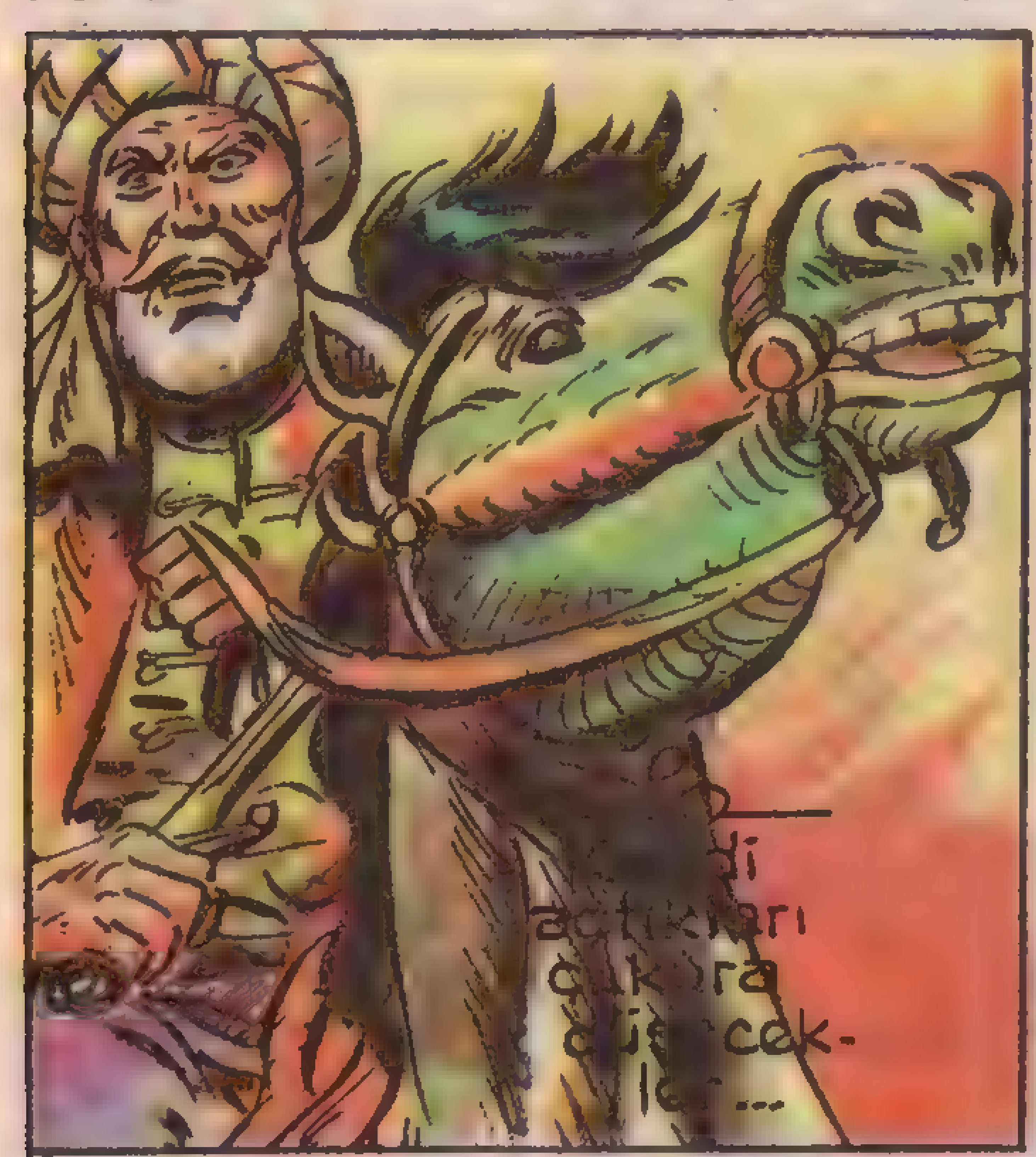

ormanda yol açar gibi, düşman saflarını yara yara ilerliyor ve çemberi yarıp geçtikten sonra geri dönüp düşmanı o sete, kendilerini alıkoyan o uzun ve yüksek taş, kütük kümesine doğru sürmek istiyordu:

—Bunu yaparsam, Dalmat-Hırvat ordusunun akıncılar için kazmak istediği çukur, kendileri için açılmış olacak! diye mırıldandı.

İskender Paşa, uzun saldırışlarla ve müthiş bir boğuşmayla hedefine ulaştı; üç bin akıncıyı, on on-beş bin kişilik düşman ordusunun arasından geçirdi, yana doğru kaydı ve birdenbire ters cephe aldırarak arkadan hücuma geçti.

Şimdi, düşmanın düşünüp de başaramadığı işi Türkler harıl harıl yapıyor, iki yandan düşmanı doğruyorlardı.

Güneş de doğmuştu. Aydınlık, akıncıların pala kullanmalarını kolaylaştırıyordu.

Bir avuç Türk'e on bin kişi ile saldıran, o yiğitlerin bir çoğunu insafsız bir hınçla öldüren düşmana şefkatli davranmak kimsenin aklına gelmiyordu.

Yüz Türk'ün öcü ancak yüzbin kişinin kurban edilmesiyle alınabilirdi.

Bu düşünceyle hareket eden ve geceyi hırsızlar gibi kendilerine yardımcı yapmak istedikleri için de düşmanı ayrıca iğrenç ve suçlu gören akıncılar, hiç durmadan parçalıyor, doğruyorlardı.

İskender Paşa, çevrelerinde birden beyaz teslim bayraklarının kalktığını görerek, akıncılara, palalarını kınlarına koymaları emrini verdi...

Teslim olan düşmana vurmak Türk'e yakışmazdı.

Derhal sayım yapıldı... Düşman yedi bin beş yüz ölü ve iki bin beş yüz esir vermişti. Yaralıları yok gibiydi. Çünkü her akıncı, palasını öldürmek için kullanmış bulunuyordu.

Düşman komutanların bir çoğu da yakalanmıştı ama hain Kont Valnero kaçmayı başarmıştı...

Yüz Türk'e on bin kişi ile saldırmaktan utan-

mayanların çoğunun cezası verilmişti.

İskender Paşa, her şeyden önce, Durakoğlu'ndan ve onunla beraber esir olan akıncılardan haber almak istedi. Esirlerin komutanını sorguya çekti.

—Bu sabah yakaladığınız yoldaşları ne yaptınız?

Komutan, korkudan hafızasını mı kaybetmişti, ya da o durumda ne söyleyeceğini mi şaşırmıştı, her nedense doğruyu söylemedi, olumsuz bir cevap verdi:

—Bilmiyorum, haberim yok!

İskender Paşa bunu, o her biri bir ordu değerindeki gençlerin öldürüldüğü anlamına aldı, yüreğinden yara alan bir aslan gibi köpürdü, öç almaktan başka bir şey düşünmedi:

—Yaaaaa!.... Onu da yaptınız ha?

İskender Paşa o öfkeyle, düşman komutanların başlarını kestiriverdi... Fakat tüm esirleri idam etse, yine de Durakolğu'nun öcünü almış sayılmazdı..

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

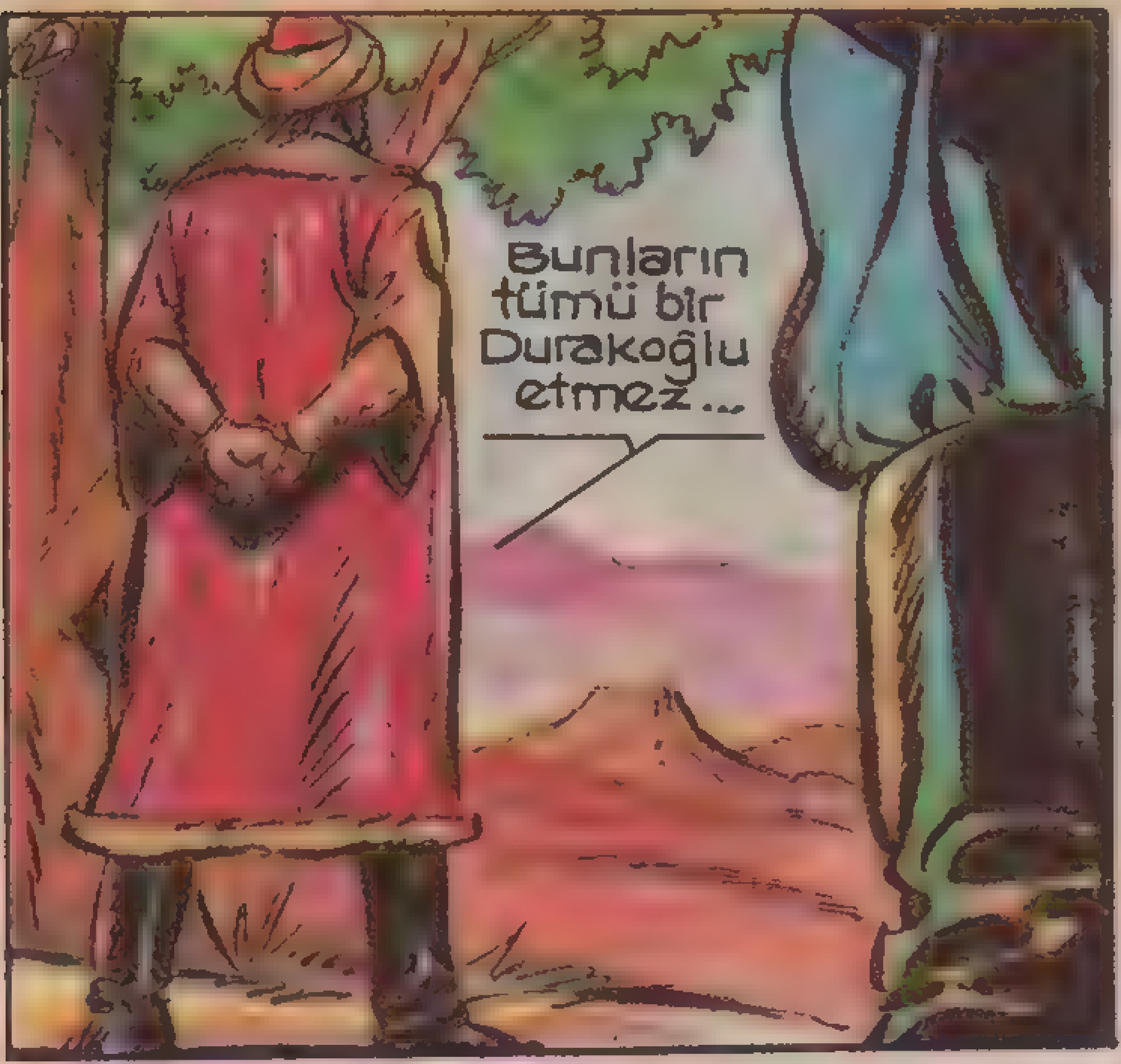

—**Bütün Avrupa'yı yakıp yıkacağım!** diye kükredi..

İdam edilen düşman komutanların kelleleri birbirlerinin üstüne düştü... İskender Paşa'nın yüreği hâlâ kanıyordu:

—**Bunların tümü, bir Durakoğlu etmez!** diye içini çekti.

Artık, Durakoğlu'nun öldüğüne kani olmuştu. Tepeden tırnağa matem içindeydi. Öldürülen bütün düşmanlar, onun gözünde, tek bir Türk'ün diyeti olamazdı.

İskender Paşa, şehit olan yoldaşlarının öcünü tamamlamak için daha bir çok şeyler yapmak istiyordu. Bu hırsla, o uğursuz seddi parçalattıktan sonra ileriye çok ileriye gitti. Ordusunu Avrupa'nın göbeğine fırtına gibi soktu. Zara tarafını altüst etti, binlerce esir aldı ve bununla da kalmayarak Friyol'a girdi, Zikeniç, Loriç, Oberlaybah şehirlerine kadar ulaştı, hepsini ateşe verdi.

Orta Avrupa'yı kasıp kavurdu, tüm Hıristi-

yanları pişman ve perdişan etti fakat bütün aramalarına rağmen kanlı Kont Valnero'yu ele geçiremedi. Türk düşmanı Kont, İskender Paşa'dan kedi görmüş fare gibi kaçıyordu.

İskender Paşa, Orta Avrupa'nın altını üstüne getirdikten sonra yine gamlı gamlı, yine matemli olarak döndü.

Oğlu gibi sevdiği Durakoğlu'nu kaybetmek onu çok sarsmıştı.

* * *

Durakoğlu, sürekli bir düş gördüğünü sanarak, üstüne bağlandığı atın sırtında büyük bir ıstırap yaşıyordu. Bu kâbuslu düş, bir türlü bitmiyordu.

Gözünün önünde adeta dans eden karmakarışık manzaraların tükenmezliği onu deli ediyordu. En çok gördüğü, ölülerdi...

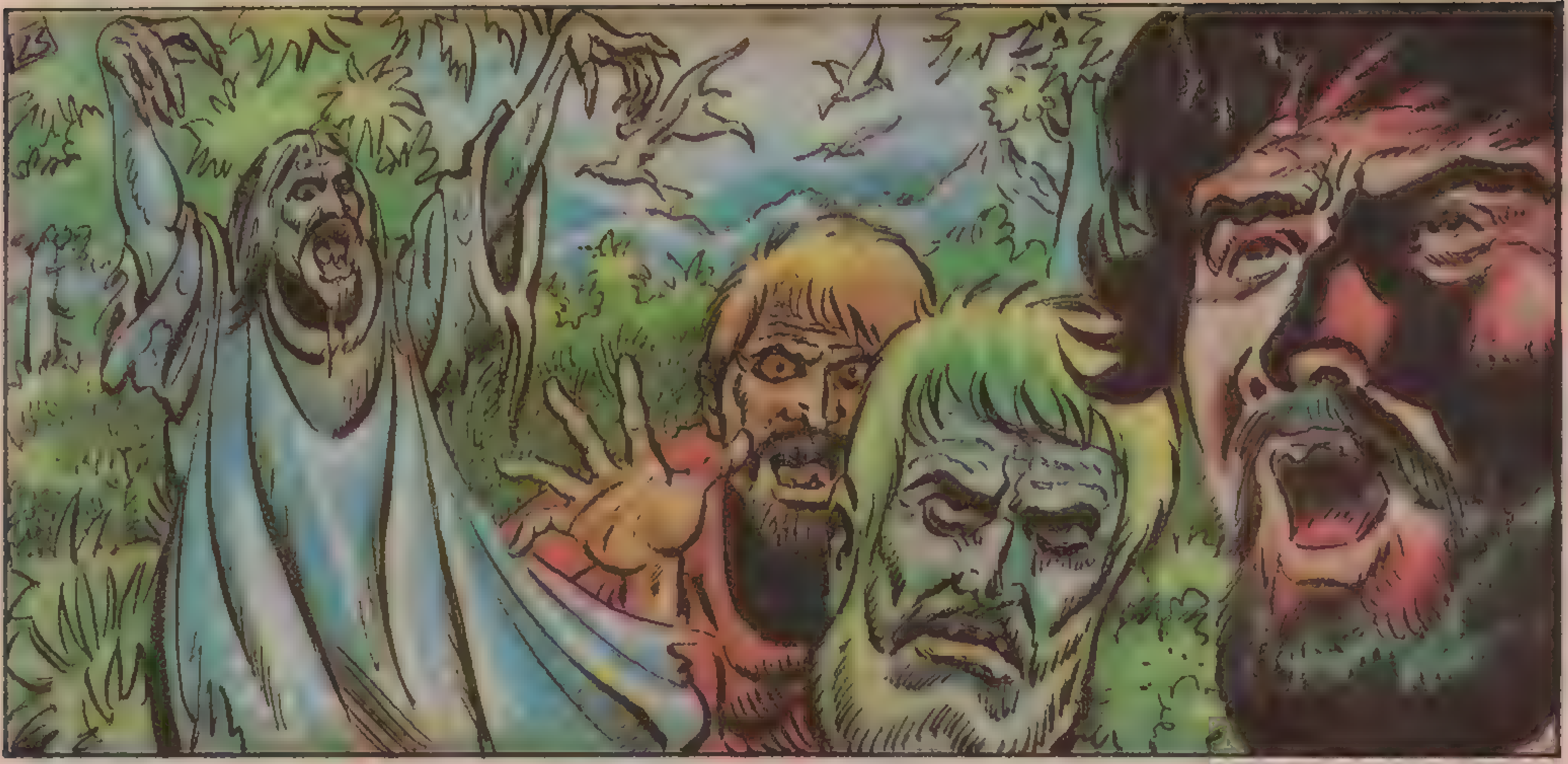

Bukâbus onu çıldırtacaktı. Gördüğü ölülerin kimi kefenli, kimi kefensiz dolaşıyordu. Bunların kanatsız uçuşları, ayaksız yürüyüşleri, ağızsız gülüşleri sinirine dokunuyordu.

Ara sıra gözlerinin önüne bağlar, bahçeler açılıyordu. Ucu bucağı görünmeyen bu yemyeşil yerlerde, bülbül gibi öten kargalar, şahinler gibi av yapan serçeler, at koşturan saksağanlar vardı.

Durakoğlu, bunları seyrederken de, çileden çıkıyordu. Bir alev olup o bahçeleri yakmak, bir kasırga olup o kargaları, serçeleri ve saksağanları yok etmek istiyordu.

Fakat ne elini kımıldatabiliyordu, ne ayağını... Bu hareketsizlik, yalnız bağlı oluşundan ileri gelmiyordu. Bütün benliğinde acıya acıya, acıta acıta eriyen bir şey vardı. O şey, hem ıstırap duyuyor, hem ıstırap veriyordu.

Durakoğlu, bir anda yanan ve yakan, ayrı görünüp de bir olan bu şeyin ne olduğuunu anla-

mıyordu. Yalnız kâbuslu düşler yaratan bir dermansızlık içinde bunalıyordu.

Başında, kolunda, göğsünde, baldırlarında, bir hançerin durmadan döndüğünü, her dönüşünde, sızısı artan bir delik yarattığını seziyordu.

Kapalı gözlerinde sıralanan çeşit çeşit görünüşler arasında vücudundaki garip delikleri de görüyor, içine ağır bir bulantı çöküyordu.

Görünmez br hançerin fırıl fırıl dönmesiyle alabildiğine derinleşen o delikler, dar ağızlı bir kuyu gibi gittikçe uzuyor ve başı kolu, göğsü, baldırı ayrı ayrı bu kuyular içinde didikleniyordu...

Büyük bir kan kaybının yarattığı bu kâbuslu saatler nihayet genç akıncıyı yendi, kansızlığın doğal sonucu belirdi, derin bir baygınlık başgösterdi.

Artık düş yoktu, kâbus yoktu, görüntü yoktu, uyku vardı...

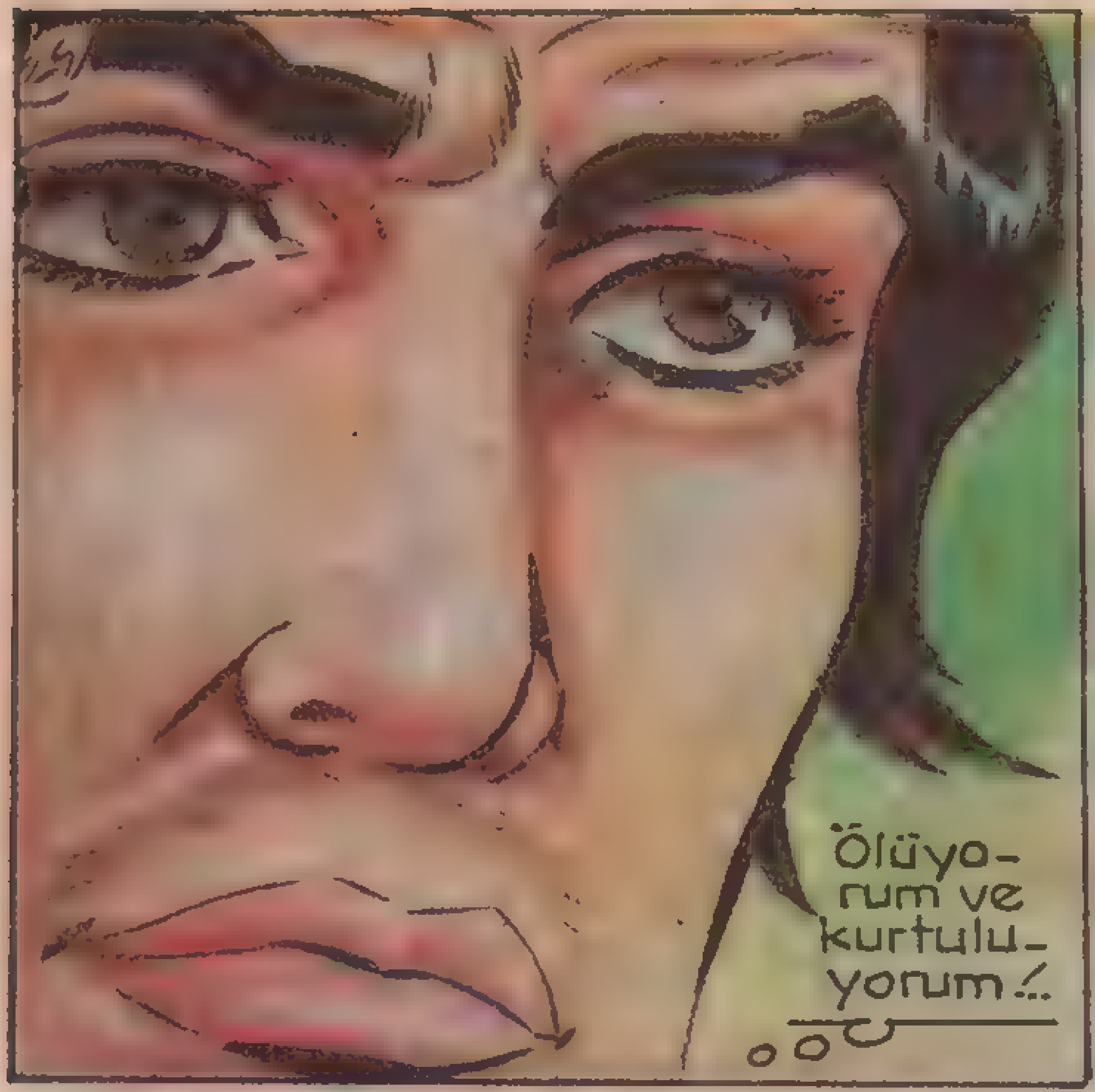

Bu uyku belki sonsuza kadar olacaktı... Çünkü Durakoğlu'nun dermansızlığı son haddini bulmuştu.

Delikanlı çok acele tedavi edilmezse, şu kapanan gözler, ancak ölümünün karanlığına, mezarın taşıdığı sabahsız geceye açılabilirdi...

Durakoğlu'nun kafasından geçen son düşünce şu oldu:

—Ölüyorum ve kurtuluyorum!

Genç akıncı, işte bu durumda Sebeniko kasabasına getirildi ve oranın baş duacısına teslim edildi.

Bir Türk'ü tutsak olarak yakalamak o devirde bir kilise yapmak kadar sevabı bol işlerden sayılırdı. Esir Türkler Hıristiyanların nazarında kilise kadar değerli olduğu için bunları papazlara vermek de doğal bir olaydı...

Bu yüzden, Durakoğlu ve arkadaşları Sebeniko Kilisesi'nin baş duacısına verilmişti...

Kendi meslekdaşlarından bir kısmının haçı

bırakıp hançer kuşanarak Türklerle savaşa koştukları devirde bu papazlar kasabada kalıp dua etmeyi daha doğru ve daha tehlikesiz bulmuştu.

Sebeniko Kilisesi baş duacısı, bir düzine Türk'ün kendisine teslim edilmesinden son derece kıvanç duydu. Sevinç içinde:

—"Papa'yı bile kıskandıracak işler yapacağım" diye düşündü.

Düşüncesini uygulamak için, çoğu can çekişir halde bulunan tutsaklara büyük bir ilgi gösterdi, onları hemen tedavi etmeye başladı.

Papazın ilk karşılaşmada kapıldığı hülya şuydu:

"Müslüman olan esirleri toptan Hıristiyan yapmak!"

O devrin kilise dünyaysını ve Hıristiyanlığa gönül vermiş olan insanları kızdıran, küplere bindiren en büyük şey, yığın yığın Hıristiyan'ın Türklere uyup kendi dinlerini bırakmasıydı.

Halk, hemen her gün yapılan bu işi hak yolunu bulma ve Tanrı'ya yaklaşma, kilise adamları ise felâket ve ihanet sayıyorlardı.

Bir köy, bir kasaba, bir şehir halkının değil, koca eyalet halkının böyle toptan din değiştirmesindeki sebebi araştıran yoktu.

Gerçekten dikkate değer olan bu iş, bir zorunluluğun veya can korkusunun sonucu değildi.

Kiliselerini, gönül rızasıyla, kendi istekleriyle camiye çeviren köylerin, kasabaların sayısı gittikçe çoğalıyordu.

Bunu yaptıran, Türk'ün son derece adil oluşuydu.

Savaş yerlerinde fırtınaya benzeyen Türk, sosyal hayatta, ilkbahar sabahı gibi yumuşak ve tatlıydı. Onlarla temas eden Hıristiyan halk, bu inceliği sezer sezmez Türkleşmek özlemine kapılıyor, dinini bırakmak suretiyle o büyük bahtiyarlığa ermek yoluna gidiyordu.

O günün Avrupası, bu inceliği sezemediğin-

den, binlerce Hıristiyanın din değiştirmesine sinirleniyor, hınca kapılıyordu.

Bu durum nedeniyle, kilise adamlarında gülünç bir ülkü belirmişti: Türklerden Hıristiyan çıkarmak!

Papaların, kardinallerin, piskoposların, büyük küçük rütbeli bütün keşişlerin düşündüğü hep buydu. Onlar, tek tük de olsa Türkleri Hıristiyan yapabilmekle bütün o din değiştirmiş Hıristiyanların öcünü almış olacaklarına inanıyorlardı.

Fakat bu emellerini bir türlü yerine getiremiyorlardı. İşte, Sebeniko Kilisesi'nin başduacısı da, şimdi bu ülkünün heyecanıyla hareket ediyor, henüz yapılamayan bir işi başarmak hülyasına kapılıyordu.

Kasabaya getirilen bir düzine Türk'ü kilise sürüsü arasına sokarak bütün Hıristiyan dünyasında şan almak, şöhret kazanmak istiyordu.

Tutsakları Sebeniko'ya getirenler, onların siyasal değer taşıdıklarını söylemişlerdi. Bu bildiriş, tutsakların kiliseye değil, saraya ait olduğunu gösteriyordu. Fakat hayalci papaz hiç de oralı olmadı, subaylara:

—Tutsağı kılıç yakalar, haç terbiye eder. Siz görevinizi yaptınızya, üst tarafına karışmayın! dedi.

Fakat papazı üzen bir nokta vardı. Tutsakların, birer ölüden fark edilmeyecek durumda olmaları... Bu bir düzine Türk, gerçekten kan kaybından ölmek üzereydi...

Sebeniko başduacısı, tutsakların yaralarını tımar ettirip, onları en kısa zamanda ayağa kaldırmaya karar verdi.

Bu önemli işi kilisede başaramazdı. Ölüleri bir okşayışta dirilttiği iddia edilen İsa'nın bu kudreti papazlara geçmemişti. Onlar hastalara şifa değil, ancak dua sunabiliyorlardı. Yaralı Türklerin ise, dualarla iyileşmeleri mümkün değildi.

Bunu düşünen başduacı, yarı ölü durumdaki tutsakları ayrı ayrı bir eve yerleştirdi, şehrin en usta hekimlerini iş başına çağırdı.

—Kardeşlerim, dedi, bu adamların ölmemeleri lazımdır. Çünkü onların yaşaması, kiliseyi yükseltecektir. Gözünüzü dört açın, bütün ustalığınızı kullanarak kurtarın onları..

Durakoğlu, değeri yüksek bir tutsak olarak tanıtıldığı için, Sebeniko'nun en ileri gelen zenginlerinden birinin evine yatırılmıştı.

Ev sahibininkarısı, iki baldızı, üç kızı, hastabakıcı gibi şevkle ve incelikle genç akıncıya bakıyorlardı.

Genç kızlar ve kadınlar, Durakoğlu'nun yaralarını, büyük bir dikkatle tımar ediyor, nöbetleşe başucunda kalıyorlardı.

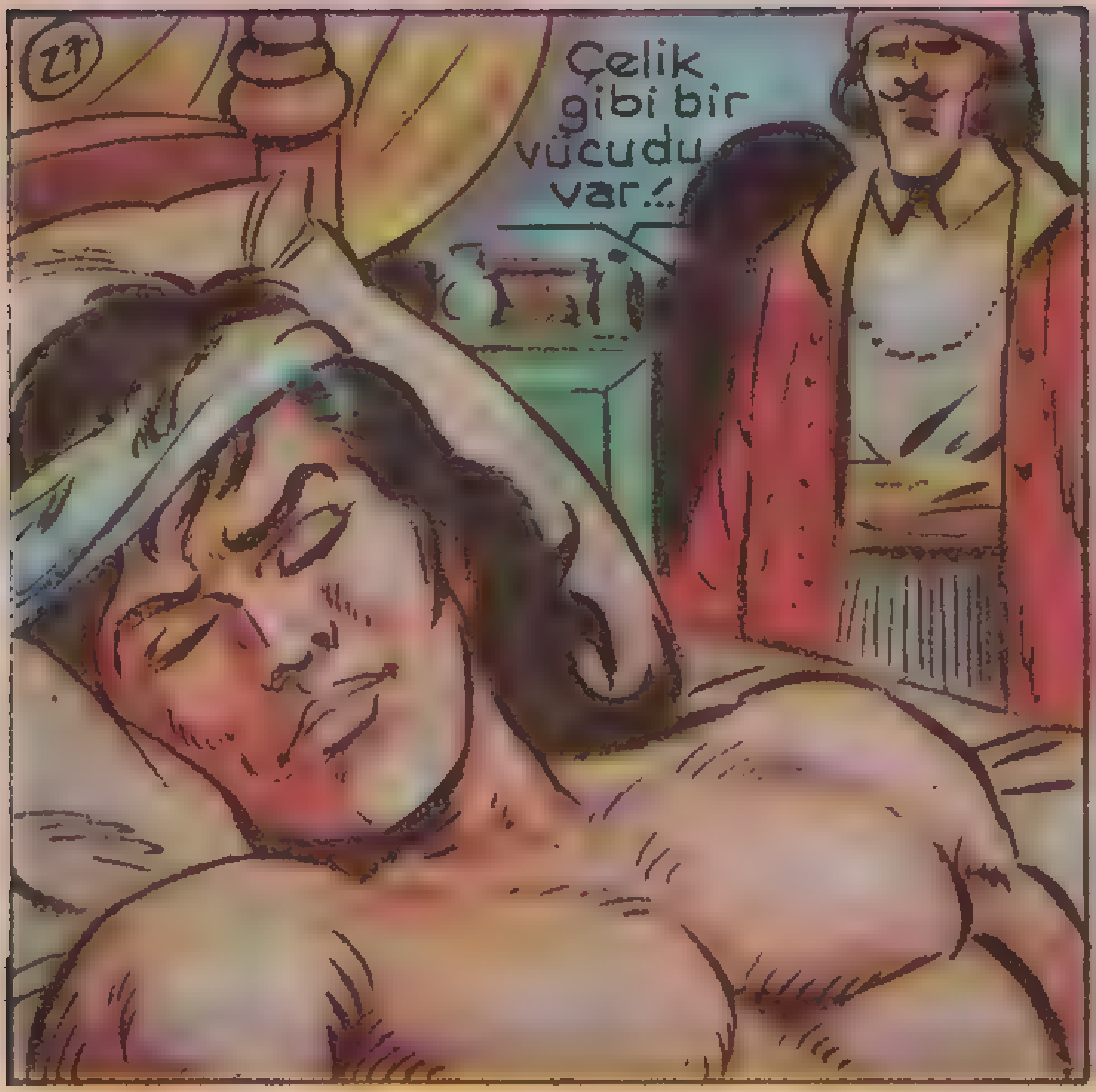

Güzel kızların bu ilgisinin nedeni, başduacının vadettiği cennet köşklerine sahip olmak hırsı değildi.

Hekimler, Durakoğlu'nun kılıç yaralarıyla delik deşik olan vücudunu gözden geçirdikten, yıkayıp sardıktan sonra, ortak bir hayretle ev halkına şöyle demişlerdi:

—Garip şey! Çelik gibi bir vücudu var... Bu delikanlı bizim gibi topraktan yapılmış değil... Mayası çelikten alınmış galiba... Çünkü kanı kalmadığı halde, canı yerinde!... Kalbi hâlâ bir saat gibi işliyor.

Ev sahibinin karısı, yarı çıplak yatan Durakoğlu'nun adaleli vücuduna gıpta ile bakarak:

—Demek çok güçlü! diye mırıldandı:

Hekim başını salladı:

—Onun kuvvetini anlatabilmek için "Güçlü" kelimesi az gelir. Eğer her Türk böyleyse bizim ordular boş yere savaşıyor demektir. Yaradan kalbura döndükleri halde yine de ölmeyen bu adamlarla başa mı çıkılır?

İşte bu hüküm, ev sahiplerinde büyük bir ilgi uyandırmıştı... Ölümün, yedi sekiz yerini kıyasıya ısırmasına rağmen öldüremediği bu delikanlıyı ayakta ve konuşur durumda görmek merakı, evin bütün kadınlarını harekete geçirmişti..

İçlerinden bazıları, derin bir iç çekişiyle:

—"Onun yataktaki hali, sevişmesi de mükemmel olur herhalde!" diye düşündü...

Ana, bacı ve evlât, tam altı kadın, çelikten yaratıldığı söylenen esir Türk'ün gözlerinde çelik ışıltısı, dilinde çelik sertliği bulunup bulunmadığını görmek özlemiyle ürperiyorlardı.

Durakoğlu'nun bakışını henüz görmemişler, nasıl konuştuğunu henüz duymamışlardı. Fakat vücudununeşsizbiçimini,tepeden tırnağa kadar inceliyorlardı...

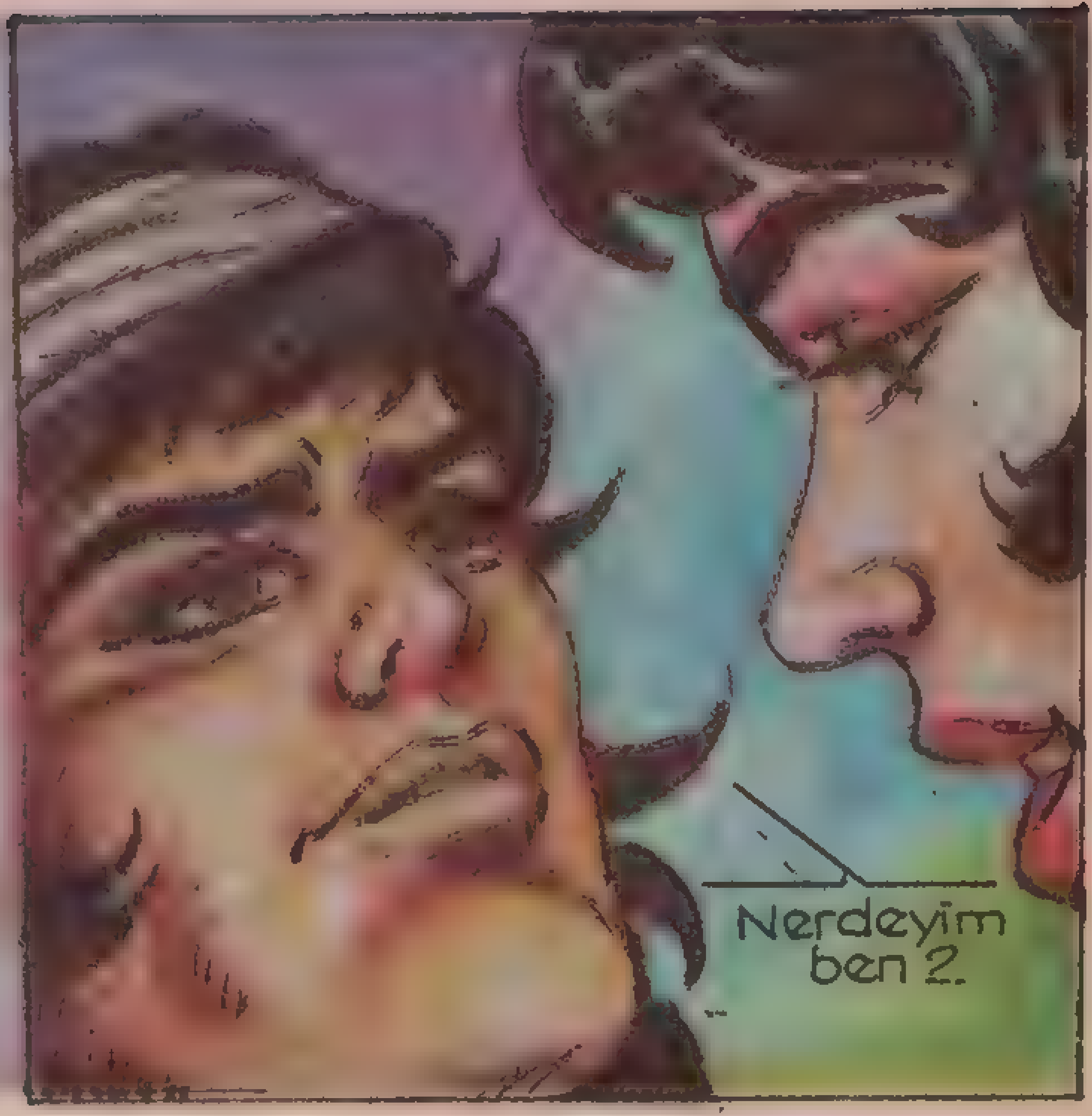

Delikanlının, dermansızlıktan hayli incelmiş görünen boynu, solgunlaşmakla beraber, gücünü yine de hissettiren kolları, o geniş ve çok sağlam göğsü,bu altı kadın için, sonsuz bir arzu kaynağıydı. Bu yüzden nöbet tutmak için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı...

Yarışın en büyük heyecanını, baldızlardan biri yaşadı, hastanın ilk bilinçli bakışını o gördü. İyi bir tedavinin verdiği uyanıklıkla gözlerini açan Durakoğlu, yine düş gördüğünü sanarak bitkin bitkin dört yanına bakındı.

Karşısında gördüğü genç kadın bir rüya mıydı?

Tüm gücünü kullanarak, dermansız hafızasını toparlamaya çalıştı... Genç kız kendisine tatlı bir gülümsemeyle ve sevinçle bakıyordu... Durakoğlu:

—**"Tanrım! Bu rüya değil galiba?"** diye düşündü. Sonra güçlükle konuştu:

—**Ben neredeyim? Öldüm mü? Cennette**

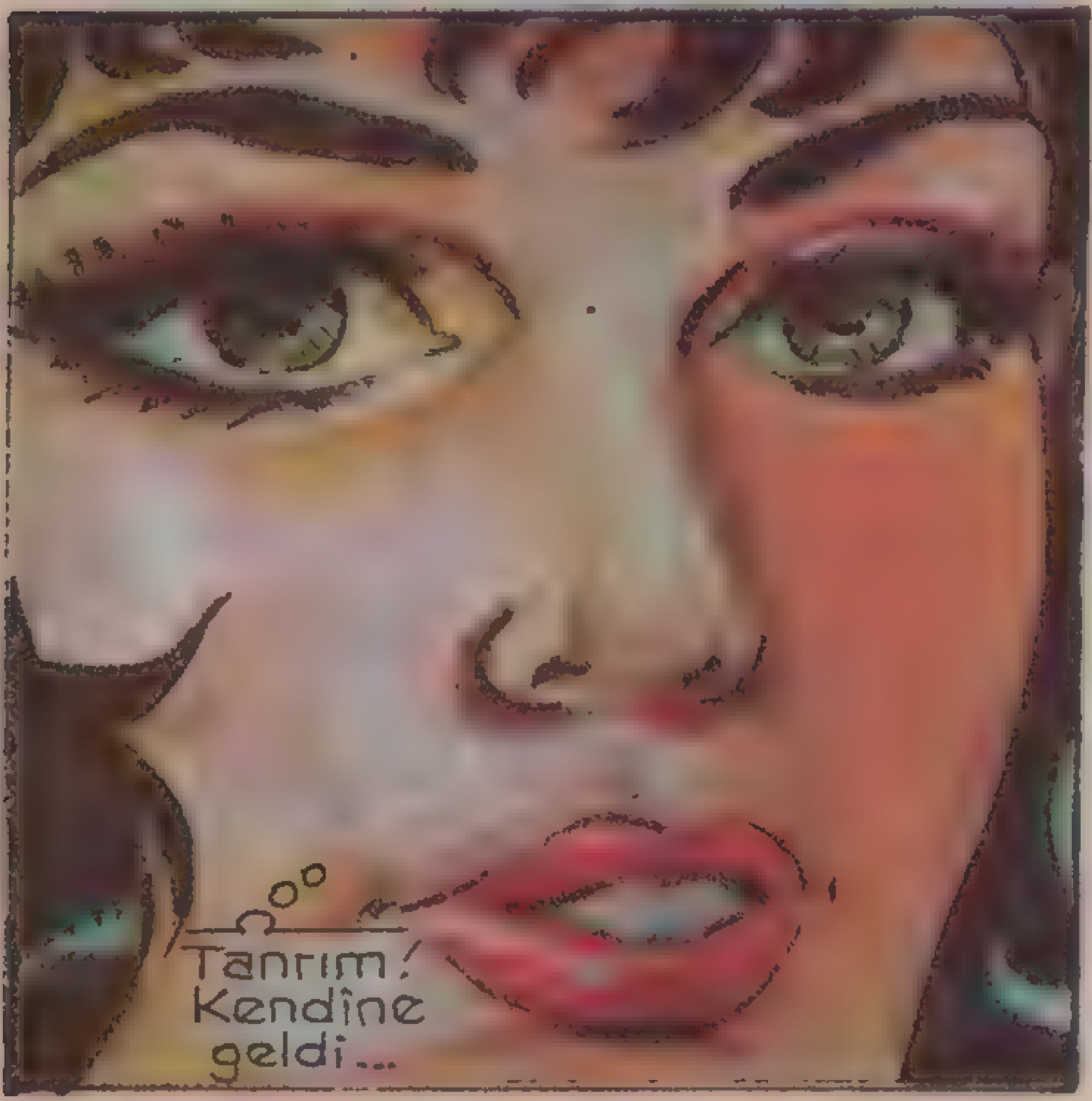

miyim?

Durakoğlu daha tam anlamıyla kendisine gelememişti. Bu yüzden Türkçe konuşuyor, yine düş gördüğüne inanıyordu.

Fakat kızın, derin bir sevinç çığlığı atarak ellerini çırpmaya başlaması, ona bunun rüya olmadığını anlattı.

Evet, bu bir rüya değildi ve karşısında melek gibi güzel bir kız vardı. Yarasız kolunu, sarılı başına götürdü ve inledi:

—**Anlıyorum, yaralıyım ve tutsağım!... Tuh, kör olası talih! Başıma sonunda bunu da getirdin ha?**

Kız, kıyı çocuğu olduğu için İtalyanca konuşuyor başka dil bilmiyordu. Durakoğlu'nun neler söylediğini anlamadı.

Fakat onun sesinden derin bir zevk duydu, hazla ürperdi. Hele o hasta bakışta kırgın ve kızgın anlamdan titremiş, iliğine kadar heyecan duymuştu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

6 **Eser: MURATOĞLU**
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Öbür kadınlar, ayılıp, konuşmaya başlayan Türk'ü görmek ve sesini duymak hırsıyla odaya dalarken, genç kız sokağa fırlamıştı.

Heyecanla koşuyor, bir taraftan hekimleri ve başduacıyı çağırırken, bir taraftan da Sebeniko'nun "Koca serserisini" arıyordu.

"Koca serseri" denilen adam, halka ve çocuklara gülünç veya acıklı hikayeler anlatarak karnını doyuran seksen yaşında, yersiz yurtsuz bir yabancıydı. Slavca, Almanca, Macarca, Romence, Ulahça, Bulgarca, İtalyanca konuşur, Türkçe bildiğini de iddia ederdi.

Genç kız:

—"Gelsin, bu yaralı Türkle konuşsun, benim tercümanlığımı yapsın!" diye düşünüyordu.

Genç kız o heyecanlı dakikada, bu yurtsuz serseriyi hatırlayınca çok sevinmişti. Onun aracılığıyla, yaralı Türk'ün sözlerini anlamak imkânına kavuşacaktı...

Genç kız önüne gelene heyecanla so-

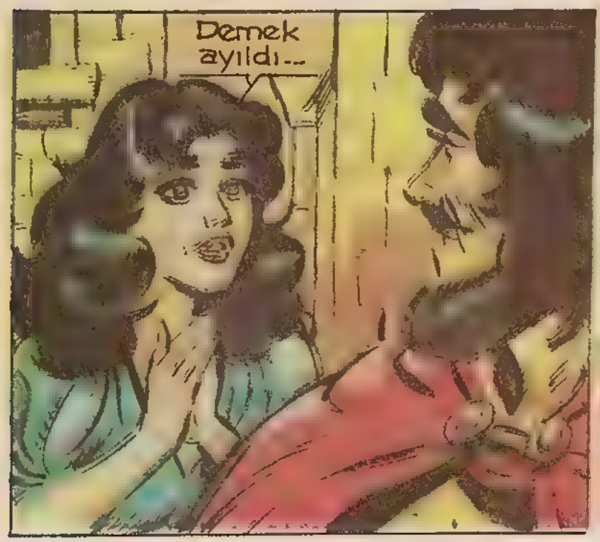

ruyordu:

—Koca serseri nerede? Onu gördünüz mü? Çabuk bulun, ne olur? Yaralı Türk kendine geldi, konuşuyor... Gelsin, ne dediğini tercüme etsin bize...

On dakika sonra, genç kız, "Koca serseri" adı verilen yaşlı adamla, eve doğru koşuyordu... Kız elinden tuttuğu ak saçlı adamı adeta sürükler gibiydi.

Kısa bir zaman içinde Durakoğlu'nun başucunda kalabalık bir grup oluşmuştu...

Genç akıncı, yaralarının acısını hiçe indiren bir sıkıntıyla bu gelenlere bakıyor, yüreğinde sert bir pençe kımıldanıyor, onu kalkmaya, sıçramaya, atılmaya zorluyordu.

Böyle, garip bir yaratık gibi seyredilmek, delikanlının gururunu incitmişti. Fakat tüm çabasına rağmen, eti, kemikleri, sinirleri oynamıyor, kımıldamıyordu...

Çok güçsüz kalmıştı..

Yaşlı serseri yarı baygın yatan akıncıyı dikkatle süzdü... Genç adamın görüntüsü, yaralarına rağmen etrafına meydan okuyan bakışları şaşırtmıştı Koca serseriyi...,

—Sakin ol delikanlı, kendini zorlama...

Durakoğlu şaşırmıştı.. Karşısındaki adam Türkçe konuşuyordu... Kendini zorlayarak sordu.

—Sen, sen Türk müsün arkadaş?... Neredeyim ben?... Yardımcı ol da kalkayım...

Koca serseri ağzından zorla kelimeler dökülen genç akıncıyı sevmişti.

—Yerinden kımıldama arkadaş, görüyorum yaraların bir hayli fazla... Bir süre yatman senin için daha iyi olur.. Evet ben de Türk'üm, adım Davut'tur...

Evdekiler koca serseri ile, Durakoğlu'nun konuşmalarını merakla izliyorlardı... Kadınlar, genç adama hayranlıkla bakıyorlardı... Ne kadar da yakışıklı idi... Ama konuşmalardan bir şey anlamıyorlardı... Durakoğlu kendini zorlayarak adama baktı...

—Demek Türk'sün... Sanki seni tanır

gibiyim...

—Rahat ol delikanlı dedim ya adım Davut, aslında bir soyluyum ben...Bakma şimdi böyle göründüğüme, kılık kıyafetim seni yanıltmasın, uzun hikaye. Burada bana Koca serseri derler...

Durakoğlu, acılar içinde Marya'nın hayalini görür gibiydi. Dalgın, dalgın fısıldadı.

—Marya... Marya nerdesin... Koca serseri, delikanlının ağzından çıkan kelimelere şaşırmıştı... Marya evet ya... Avrupa'nın her yerinde at koşturmuştu.. Ne zor günler geçirmişti... Durakoğlu'na bakarak devam etti..

—Öyle ya... Bütün bu insanlar beni koca serseri diye tanırlar aslında oğlum kimin ne olduğunu anlamak zordur aslında... Neler olması gerekirken nasıl bir yaşantı sürdürüyorum, anlatırsam hak verirsin...

Durakoğlu bu ilginç adamın anlattıklarını merakla dinliyor ama yaraların verdiği acılar yerinden kımıldamasını engelliyordu. Bu adamı daha önce görmüştü ama nerde?... Marya ile ilişkisi ne olabilirdi.. Kafası karmakarışıktı...

Şurada burada çocuklarım öldu... Fakat benim eşim, yoldaşım, arkadaşım, hep o taht hülyasıydı...

Yaşlı serserinin sesi, şimdi sonsuz bir hüzünle çıkıyordu:

—Ne yazık ki, tüm hülyalarım boş çıktı, filiz vermedi, yaprak açmadı, yemiş dökmedi, bir ömür böyle tükendi...

Durakoğlu gibi, odadakiler de yaşlı serseriyi dinliyorlardı. Fakat Türkçe konuşan bu adamı, Durakoğlu'ndan başka anlayan yoktu:

—Evet delikanlı... Avrupa'nın her yanında birçok çocuğum oldu. Bana Marya'nın babası mısın? deme... Marya'yı tanır mısın? diye sor. Evet delikanlı... Onu ve anasını tanıyorum. Kendisi, vaktiyle beni eğlendiren bir kızdı. Anasının kocası züğürtleyince bana sıkıntı veren bir yük oldu. Bir gün başımızdan attık! Türk akıncılarına katıp, Türk iline yolladık.

Yaşlı serseri birdenbire sustu, durdu, Dura-

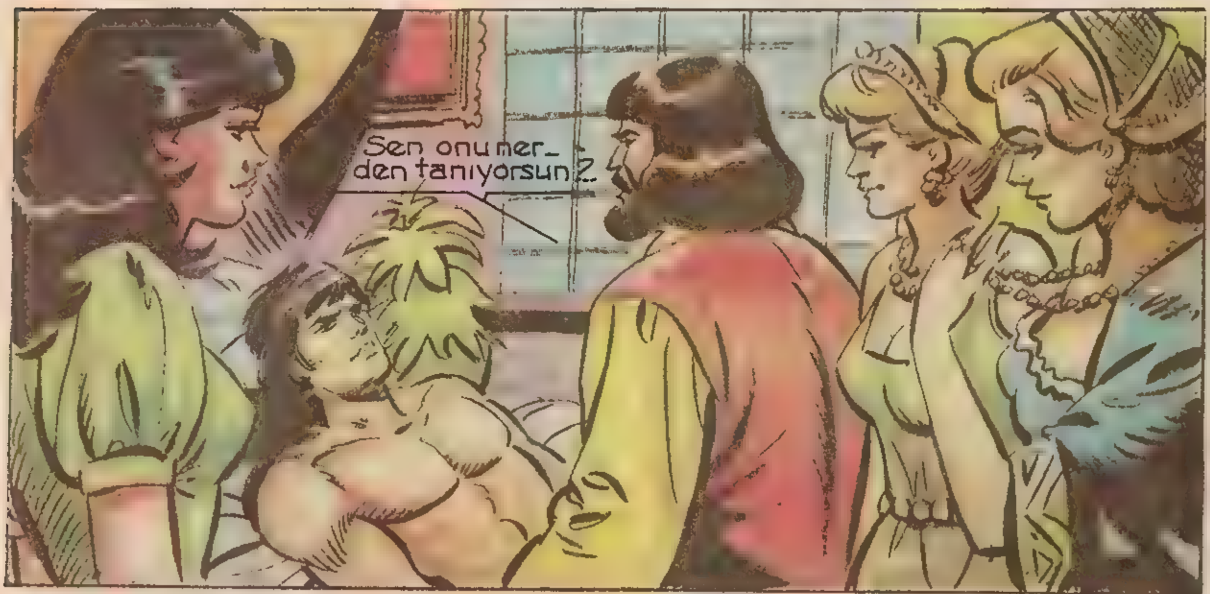

koğlu'na dikkatle baktı:

—Fakat sen onu nereden tanıyorsun? Marya'yı Laybah'ta Türk akıncılarına vermiştik. Oraya sen de geldin miydi? Bizim haydut Baron'u gördün müydü? Eğer Baron'un evine gelenlerin arasında sen de varsan, beni görmüş olmalısın... Çünkü Marya, Prens Davut'un kızı diye Türk akıncılarına verilirken ben oradaydım, Baron'un uşağı gibi davranıyordum...

Durakoğlu hayretler içindeydi... Laybah akınında tanıyıp, sevdiği, uzun süre ateşli bir aşk yaşadığı Marya'nın babasına yıllar sonra Avrupa'nın öbür ucundaki bu kasabada rastlıyordu... Bu ne garip tesadüftü...

Delikanlı, geveze ihtiyarı dinlerken, bir yandan da Marya'yı düşünüyordu... Kızın güzel yüzü gözbebeklerinde canlanıvermişti... Bir an, onunla seviştiği anları düşündü, çıplak vücudu, eşsiz bir tablo kadar soluk kesiciydi...

Marya, pembe dudaklarının ateşli öpüşüyle Durakoğlu'nu zevkten zevke sürüklerken çıplak göğüslerini, onun göğsüne yapıştırır ve:

—**"Beni küçümseme... Ben bir prens kızıyım. Babam, Osmanlı şehzadesi Davut'tur!"** derdi.

Sonra, dudaklarıyla Durakoğlu'nun dudaklarını kilitlerken fısıldardı:

—**"Yemin ederim ki, doğruyu söylüyorum! Fakat hayırsız bir babadır o..."**

Durakoğlu, şimdi bunları hatırlıyordu.

Birden silkindi gözbebeklerinde gördüğü Marya'nın yüzünü uzaklaştırdı, yine ihtiyar serseriyle konuşmak istedi. Ona soracağı çok şeyler vardı. Önce nerede bulunduğunu öğrenmek istiyordu.

Fakat, beklenilen tercümanlığı bir yana bırakarak hasta ile uzun uzun konuşan serseri ihtiyara, evin baldızı fena kızmıştı. Sert bir sesle onu azarladı:

—Sen galiba yine kendini anlatıyorsun? Oysa seni buraya tercümanlık yapasın diye çağırdım. Gevezeliği bırak da benim dediklerimi sor. Hasta rahat mı, bizden bir şey istiyor mu?

Serseri, bir hükümdar çalımı takındı, genç kıza ser sert baktı:

—Prenslerle böyle konuşulmaz!

...Ve sonra Durakoğlu'na yüzünü çevirdi, gözlerinden, uzak ufukları gösterir gibi bir işaret geçti, sönük bir heyecanla mırıldandı:

—Büyük amcam Çelebi Mehmet'in torunu Sultan Mehmet, şimdi padişah... Ona Fatih diyorlar, benim hakkım olan tahtın üzerinde oturuyor, gülüyor, eğleniyor, dünyaya hükmediyor. Ben ise Sebeniko'da dinleniyorum, kendini bilmezlerin maskarası oluyorum. Adalet mi bu?

Durakoğlu, yaşlı serseriyi hayretle dinliyordu. Anlattıkları gerçek miydi, yoksa masal mı? Adam içini çekerek devam etti:

—Şehzade doğmadığına şükret delikanlı... Benim gibi hakkı çiğnenmiş bir şehzade olup sürünmektense, bir akıncı olup, diyar diyar at koşturmak daha iyidir.

Odadaki kadınları gösterdi:

—Bak şunlara... Ben onlara bir şehzade olduğumu söylememe rağmen, bana uşak gibi davranıyorlar. Senin adını, sanını bilmedikleri halde çevrende pervane oluyorlar. Bu kahpeler, Türk gördü mü gevşerler, her şeylerini verirler. Senin yara içinde bunaldığına bakmazlar, aklını ve kalbini çelmeye çalışırlar. Çünkü dediğim gibi, Türksün... Bir Türk, bütün Avrupa kadınları için kuvvet ve kudret anıtıdır...

Yaşlı serseri hafif bir kahkaha attı:

—Avrupalı erkekler sizi birer ejderha sanıp, ödleri koparken, kadınlar tadınızı denemek için çıldırıyor... Ya ben? Zavallı ben... Türk olduğuma bile inandıramadım bu kahpeleri...

Bu defa araya başduacı girdi:

—Bana bak dilenci, dedi, konuşmanı kısa kesmezsen, seni Sebeniko'dan çıkarırım, dağlara sürerim. Gevezeliği bırak, bize tercümanlık yap!

...Ve gülerek, Durakoğlu'nun başına elini koydu, sözlerinin kelime kelime Türkçe'ye çevrilmesini ihtiyar serseriye emrederek şöyle konuştu:

—Allah ve oğlu İsa sana acıdı delikanlı... Ölüyordun, İsa'nın evine düştün. O eve düşenler selamete erer. Sen de, Allah'ın oğlunun lütfuna uğradın, işte kurtuldun. Yarın, öbürgün büsbütün iyileşirsin. Yeter ki, seni kurtaran ellere ruhunu ver...

İhtiyar serseri, baş duacının savurduğu tehditten ürktü, istenilen çevirmenliği yaptı. Fakat kendiliğinden bir öğüt daha eklemekten kendini alamadı:

—Evladım, dedi, şu keşiş seni dininden çevirmek istiyor.

—Ben seksen yılda, seksen kere din değiştirip, kendimi vaftiz ettirdim. Bir kazanç elde edemedim. Sen de bunların dediklerini yaparsan benim gibi rezil olursun. Bir Türk'e Türk olmaktan daha büyük şan, daha büyük şeref olamaz... Kendini sıkı tut evlât...

Durakoğlu hiç tınmadı. Çok bitkin olduğu için, bunları dinleyecek hali yoktu. Dinlenmek dermansızlık içinde, derin bir uyku uyumak istiyordu. Yaralı ve esir olduğunu anladıktan sonra, garip bir isteksizlik duyar gibi olmuştu. Yaşadığına şaşıyor ve yaşamaktan tiksiniyordu.

Oysa Durakoğlu, Fatih Sultan Mehmet'e söz vermişti.

Dalmaçya'da, kendisinin Osmanlı tahtının varisi olduğunu iddia eden sahte şehzadeyi bulacak, ya öldürecek, ya da tutup padişaha götürecekti...

Bu onun göreviydi... Fatih, eline geçireceği Şehzade Davut'u, ihtiyar olmasına bakmadan, he-

men cellata teslim edecekti tabii... Devletin bütünlüğü için, sahte veya gerçek, tüm asi şehzadelerin boyunlarının vurulması şarttı...

Laybah kentinde seviştiği Marya adındaki güzel kızdan Şehzade Davut'un Dalmaçya'da yaşadığını öğrenmişti ama onu bulmanın imkânsız denecek kadar zor olduğunu biliyordu...

Şimdi aradığı adamın birdenbire karşısına çıkıvermesi delikanlıyı çok şaşırtmıştı. İçinden derin bir hüzünle:

—**"Bu sevimli ihtiyarı nasıl öldürürüm?"** diye düşündü.

Hiç kimseye zararı olmayan, onun bunun yardımıyla karnını güçlükle doyurabilen bu yaşlı adam, Osmanlı ülkesini nasıl bölebilirdi?

Durakoğlu adeta padişaha isyan edercesine: "Hayır, hayır! Ben böyle bir zavallının katili olamam!" diye düşündü.

Yaşlı serseri, bu genç adamın, kendisinin celladı olabileceğini düşünemiyordu. Onun dalgın halini görünce hastalığına yorup:

—Kansızlık seni perişan etmiş... Bol bol ye, dinlen, iyileş evlat, dedi... Sonra gülümseyerek ekledi:

—İyileştikten sonra bu güzel hatunlar seni bir gece bile boş bırakmazlar... Onları memnun etmek için kuvvet kazanmalısın...

Başduacı, tercüman aracılığıyla yaptığı telkine karşın yaralı Türk'ün cevap vermeyerek gözlerini kapadığını görünce boynundaki haçı onun alnına sürdü ve sonra göğsüne koydu.

Papazın geniş yenli cübbesinin kolu, Durakoğlu'nun yüzünü kaplıyordu. Gümüş haç da, belirsiz bir ağırlıkla yaralı göğüste anlamsız bir ışık gibi parlıyordu.

Genç akıncı, yüzüne kara bir kanat çarptığını hissederek ölgün gözlerini açtı, keşişin kolunu yarasız eliyle itti:

—Beni rahat bırak! Ölmez de ayağa kalkarsam görüşürüz.

İhtiyar serseri, bu sözleri İtalyancaya çevirdi. Başduacı da sevindi. Çünkü o, üç buçuk kelimenin uysal bir anlam taşıdığını sanmıştı. Bu sevinçle kolunu ve haçını çekti, ev halkına heyecanla öğütler verdi:

—Hastaya iyi bakın!... Onun bir an önce ayağa kalkmasını sağlayın... Bu, kilisemize en büyük hizmet olacaktır...

Sonra, kalabalığı arkasına takıp odadan çıktı.

★ ★ ★

Şimdi Durakoğlu'nun yanıbaşında, yalnız kadınlar kalmıştı. Yavaş sesle, yapılacak işleri konuşuyorlardı.

Hepsi, üç kızın annesi olan otuz beş yaşındaki madam da aralarında olduğu halde hepsi, hastanın gece nöbetini üzerine almak istiyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

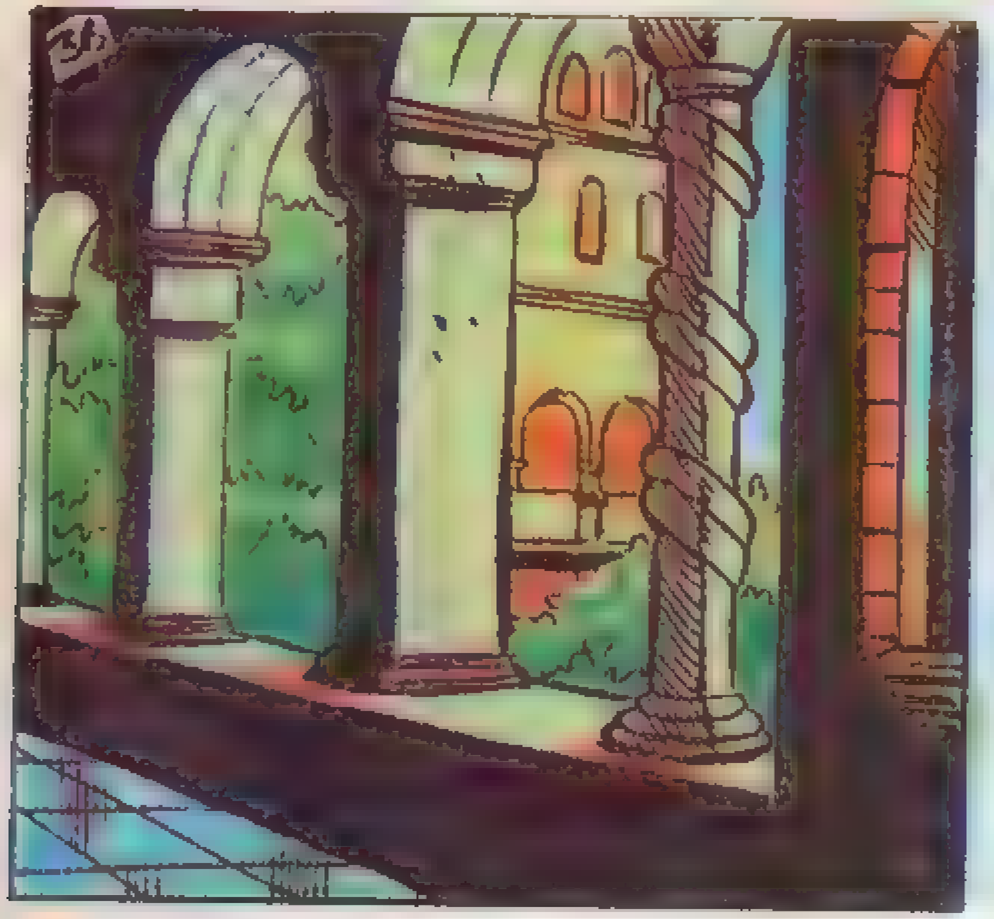

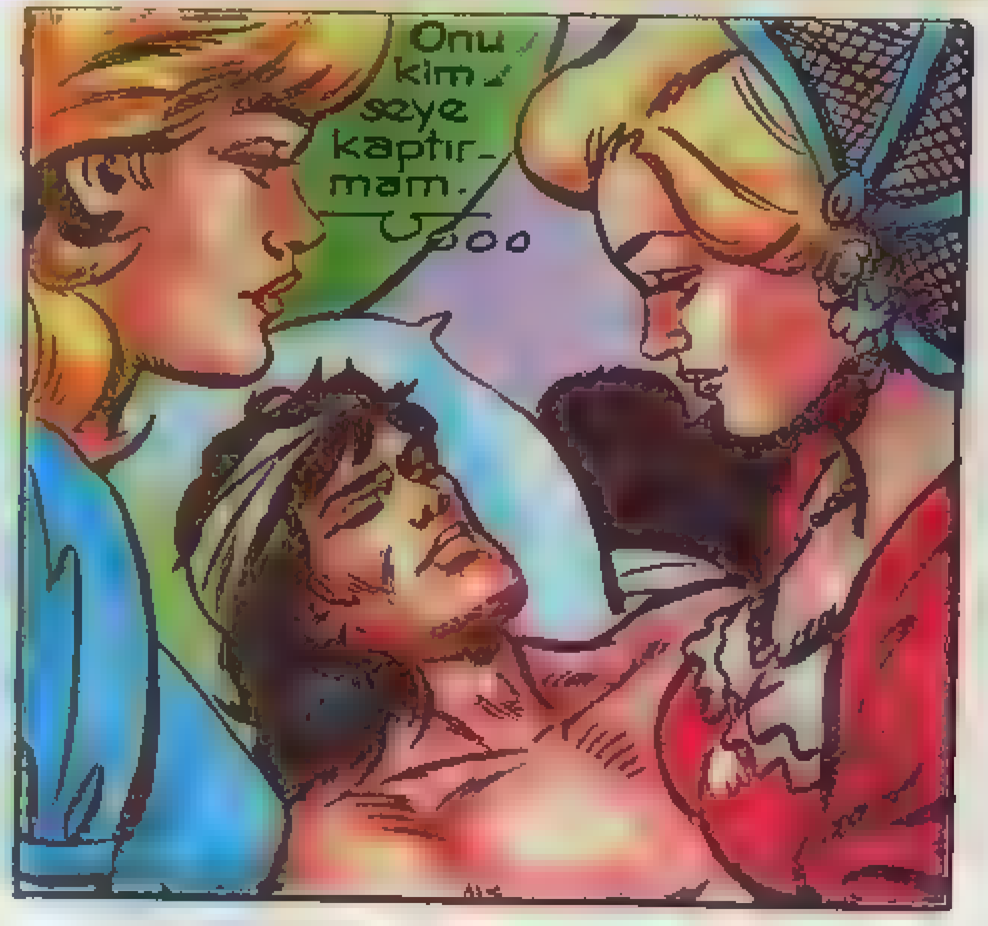

Çünkü delikanlının, o eve getirildiği günden beri görülen, sezilen, temas edilen, hayranlıkla seyredilen, açık, kapalı bütün güzelliklerinden faydalanmakta birinci olmak hırsını taşıyorlardı...

Durakoğlu'nu baygın yatarken, çırılçıplak görmüşlerdi... Bu, onlara derin bir heyecan vermiş, bir sanat eserine bakar gibi zevkle onun erkek vücudunu seyretmişlerdi...

Şimdi, hepsinin kafasında, kalbinde, ruhunda, damarlarında, kanında, bu çelik vücutlu gençle aşk yapmak heyecanı vardı.

Bu ortak düşünce, onları birbirlerine karşı sessiz bir düşman yapıyordu.

Ana, kız kardeşleriyle çocuklarını, baldızlar ablalarıyla yeğenlerini, küçükler analarını ve teyzelerini kıskanıyorlardı:

"—Bu Türk benim olmalı!"

"—Onu kimseye kaptırmam!"

"—Annem, bu delikanlıyı bize bırakmak

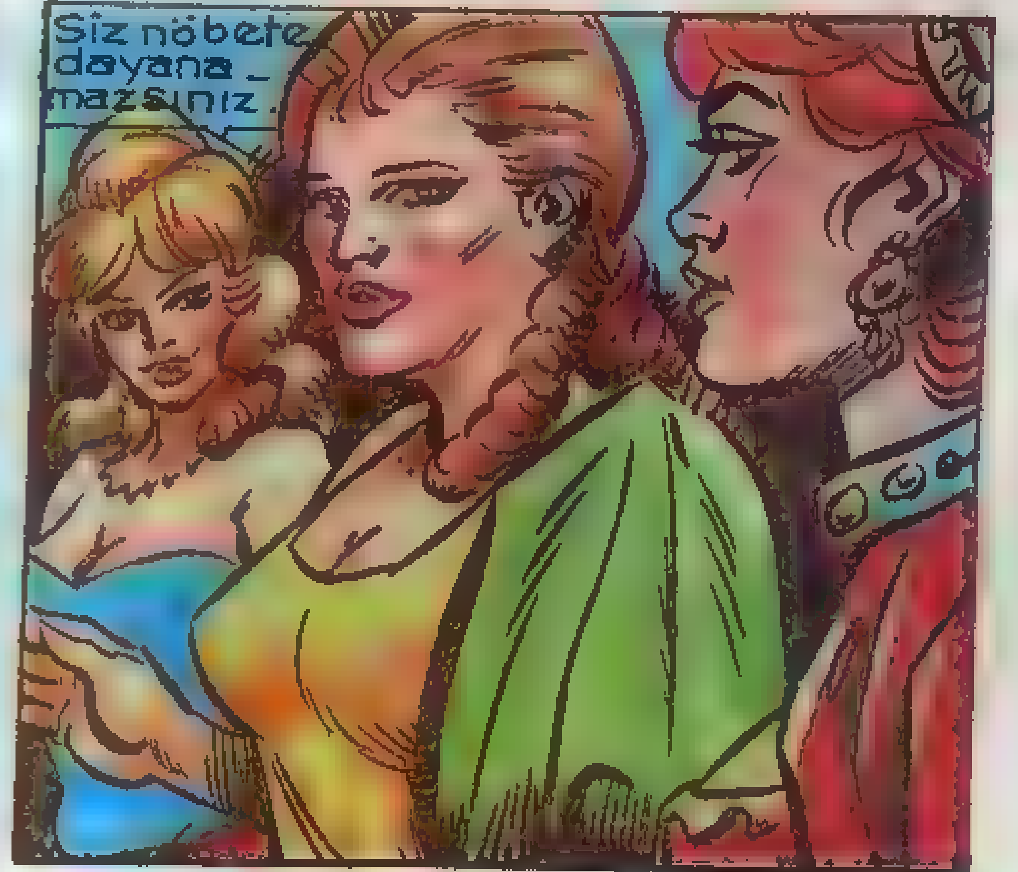

istemiyor!"

"—Teyzelerim güzel... Ama ben onlardan daha taze, daha güzelim!"

İçlerinden bu düşünceler geçen kadınlar duygularını açığa vurmamaya çalışarak, sessiz bir kıskançlıkla, gece nöbetlerini kapmaya çalışıyorlardı.

Genç anne, kızkardeşleriyle çocuklarına acır gibi görünerek, geceleri uyumamak hastayı sabahlara kadar beklemek zahmetini kendine yakışır buluyordu:

—**Siz**, diyordu, **dayanamazsınız, yıpranırsınız. Bu işi ben yaparım. Gündüzleri de, birer ikişer saat siz beklerseniz. Ben uyurum...**

Baldızlar, eniştelerinin her gece yalnız bırakılmasını doğru bulmuyorlar, yeğenlerin de henüz küçük olduklarını ileri sürerek gece nöbetlerini kendi üzerlerine almak istiyorlardı.

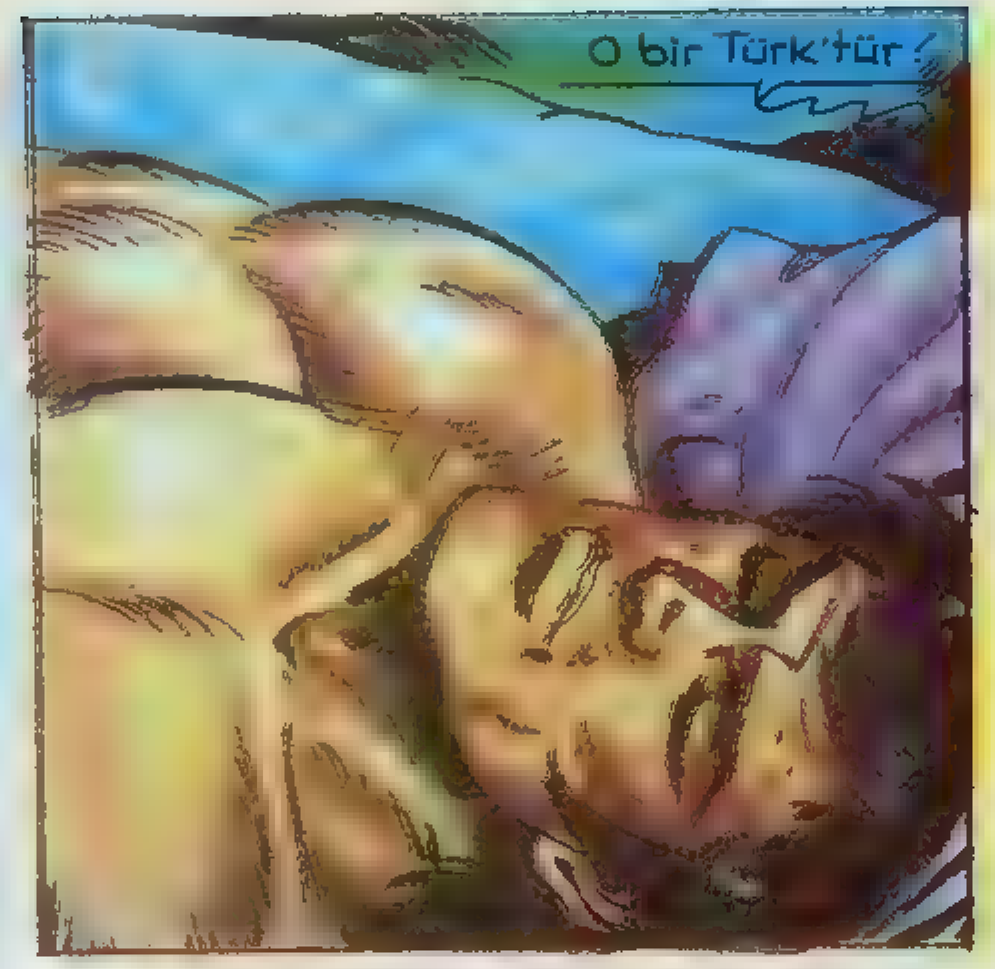

En büyüğü on sekiz yaşında bulunan küçükler ise annelerini ve teyzelerini atlatmakta direniyorlardı.

En ateşli kız, küçük baldızdı. Durakoğlu'nun gözlerindeki nurlu bulutu ilk görmekten, onun ağzında beliren ilk sözleri duymaktan aldığı bir hakla, hastanın gecelerini kimseye bırakmak istemiyordu. Tartışmanın uzaması üzerine ilk kızan da o oldu:

—Maskeler aşağı, açık konuşalım!..

dedi...

Diğer kadınlar ona merak ve heyecanla baktılar... Küçük baldız devam etti:

—Bu delikanlı, ne hısmımız, ne dostumuz, ne tanıdığımızdır... Genç ve yakışıklı olmasının da o kadar değeri yok. Dili dilimize, dini dinimize uygun değil! Fakat Türk'tür.

Bir an sustu. İri göğüsleri heyecanla kalkıp iniyordu:

—Evet, bu genç adam Türk olduğu için

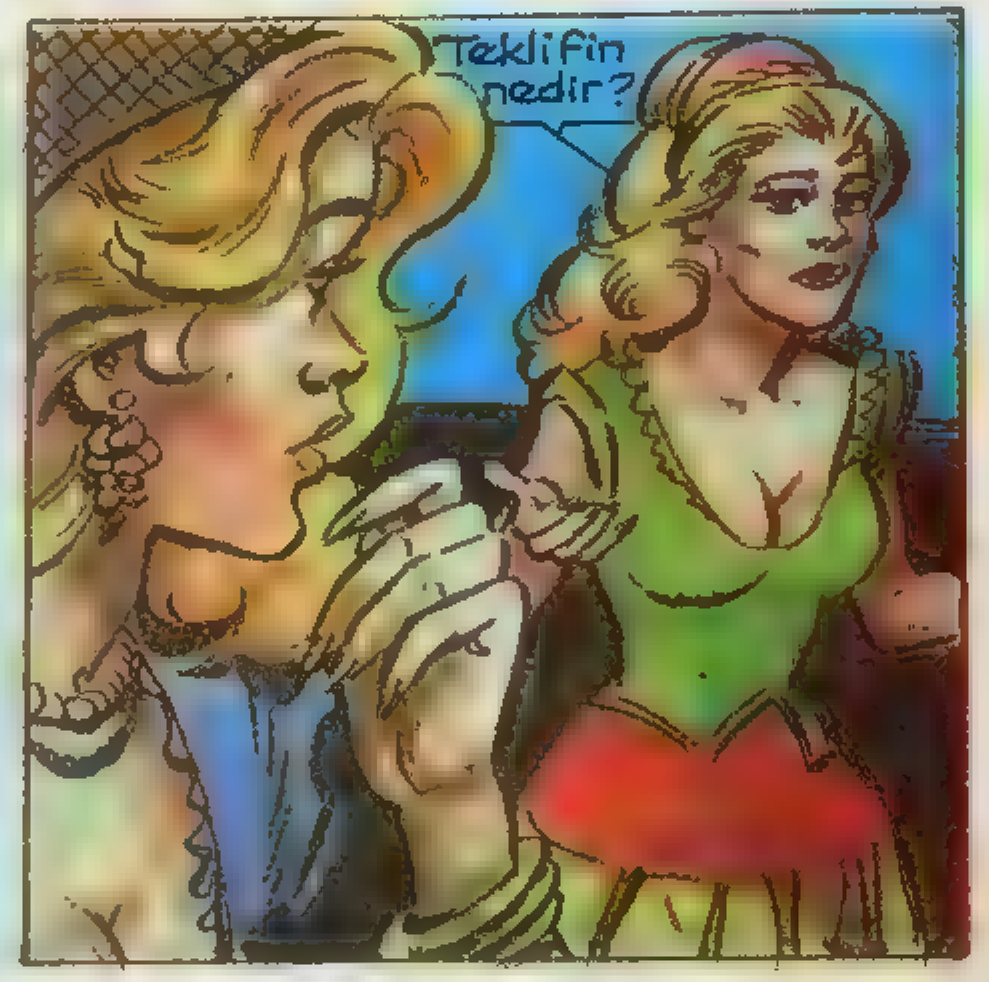

de bin erkeğe değer. Şimdi hepimiz, yüreğimize bin erkeğin sevgisini birden doldurmak, belimize bin erkeğin kolunu birden sarmak istiyoruz. Yüz yıl yaşasak, böyle bir fırsat ele geçmez...

Küçük baldızın gözleri ateş gibi parlıyordu. Delikanlıdan bahsederken bile şehvet duyduğu belliydi. İhtiraslı sesiyle devam etti:

—Onunla yatmak için sabırsızlanıyoruz, birbirimizi kıskanıyoruz. Bu gidişle, işin içinden çıkamayacağız. En iyisi, açık yürekli olalım.

Öteki baldız sordu:

—Teklifin nedir?

—Ben uyuşmak için üç yol biliyorum. Utanıp sıkılmayı, maskeli davranmayı bir kenara bırakarak, bu üç yoldan birini kabul eder misiniz?

Genç anne, hem abla, hem de anne olmanın verdiği bir utançla bu açık konuşmanın önüne geçmek istedi.

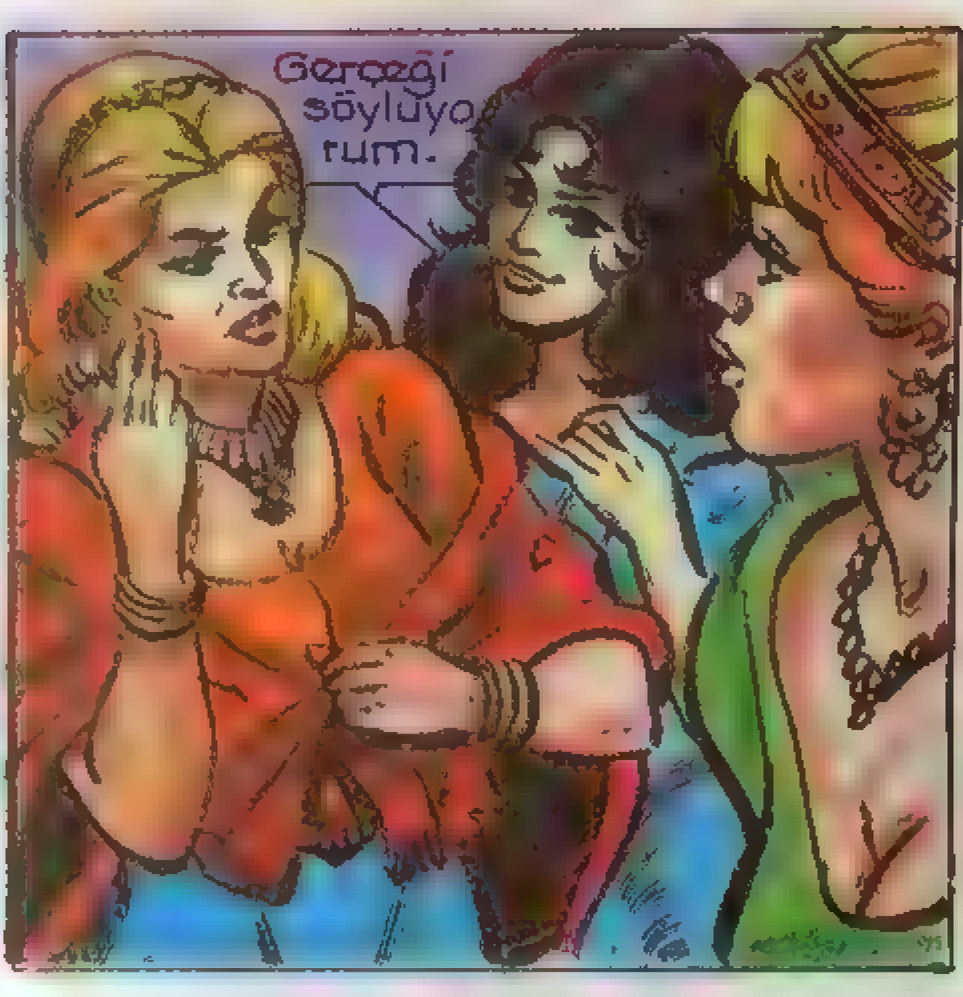

—Jozefin... Sen çıldırmışsın... Başduacının hatırı için evimizde yatırdığımız bir düşmana gönül mü vereceksin?

—Açık ve dürüst konuşmam seni rahatsız mı etti abla?

Genç annenin yüzü kıpkırmızı olmuştu:

—Haydi sen sapıttın diyelim, ben, ablan, kızlarım, böyle bir hayasızlığa nasıl göz yumarız?

Jozefin, uzun kahkahalar savurdu. Kasıklarını tuta tuta gülüyordu:

—Yavaş abla, kiminle konuşuyorsun, bu masalı kime anlatıyorsun? Ben senin on, şu ablamın yirmi, yeğenlerimin ise üçer beşer erkekle seviştiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?

—Neler söylüyorsun sen?

—Sizden daha cesur olduğum için gerçeği söylüyorum. Sizler erkeğe ve aşka susamışsınız. Benim yüreğime sokup çıkardığım aşıkların sayısı da seninkinden az değil tabii... Sen kaç kere aşk oyununda kaybeden kızların göz yaşları-

nı elinle sildin? Ben kaç kere ablamın darıldığı erkeklerle arasını bulmaya çalıştım?

—Yeter! Sus! Konuşma artık!

—Bırak utanmayı... Samimi ol... Bu Türkle sevişmek için hepimiz can atıyoruz, bir an önce onun iyileşmesini bekliyoruz...

Küçük baldız doğru söylüyordu.

Onbeşinci yüzyılda, Avrupalı kadınların çoğu böyleydi... Kocalarını aldatır, canlarının çektiği her erkekle yatarlardı...

Sosyal hayatta hak sahibi olmayan kadınlar, doğal haklarını kullanarak vücutlarını hoşlandıkları erkeklere çekinmeden verirlerdi...

Jozefinlerin yaşadığı yıllarda kadınlar, insanlık kadrosunun dışında tutuluyordu. Bir zevk aleti sayılıyorlardı.

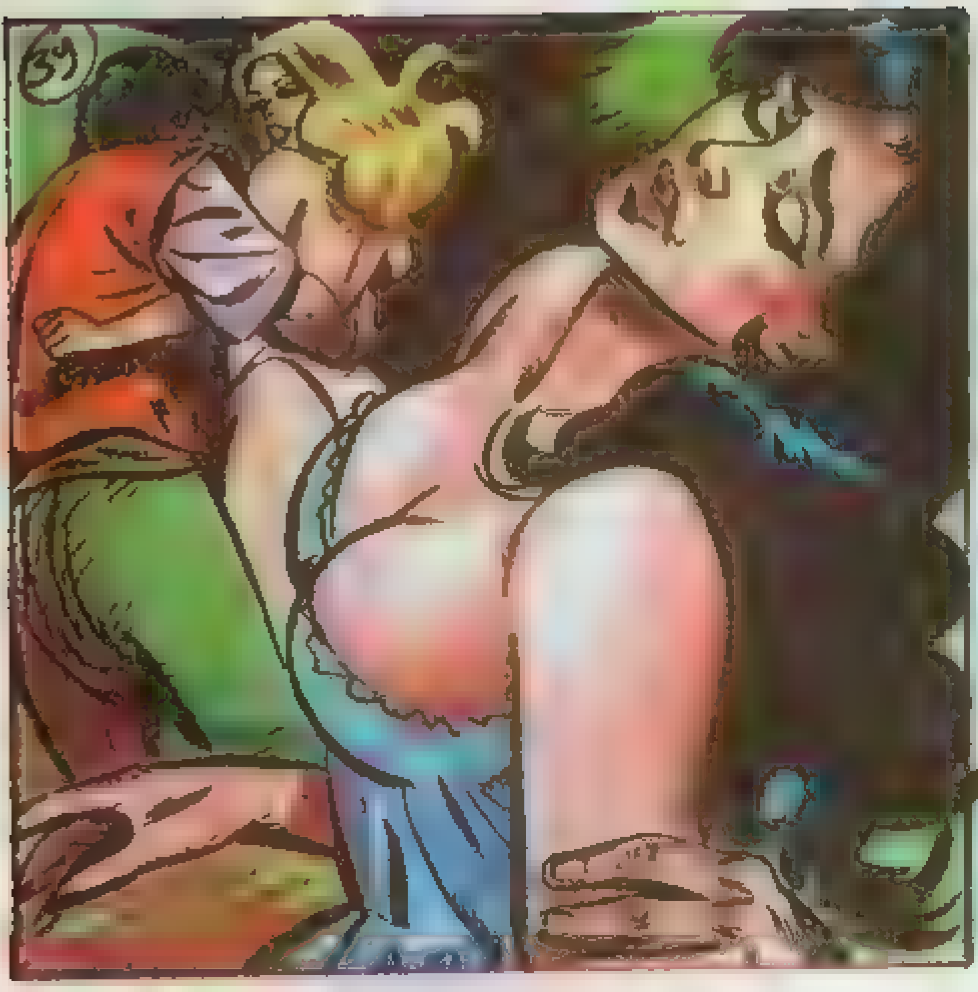

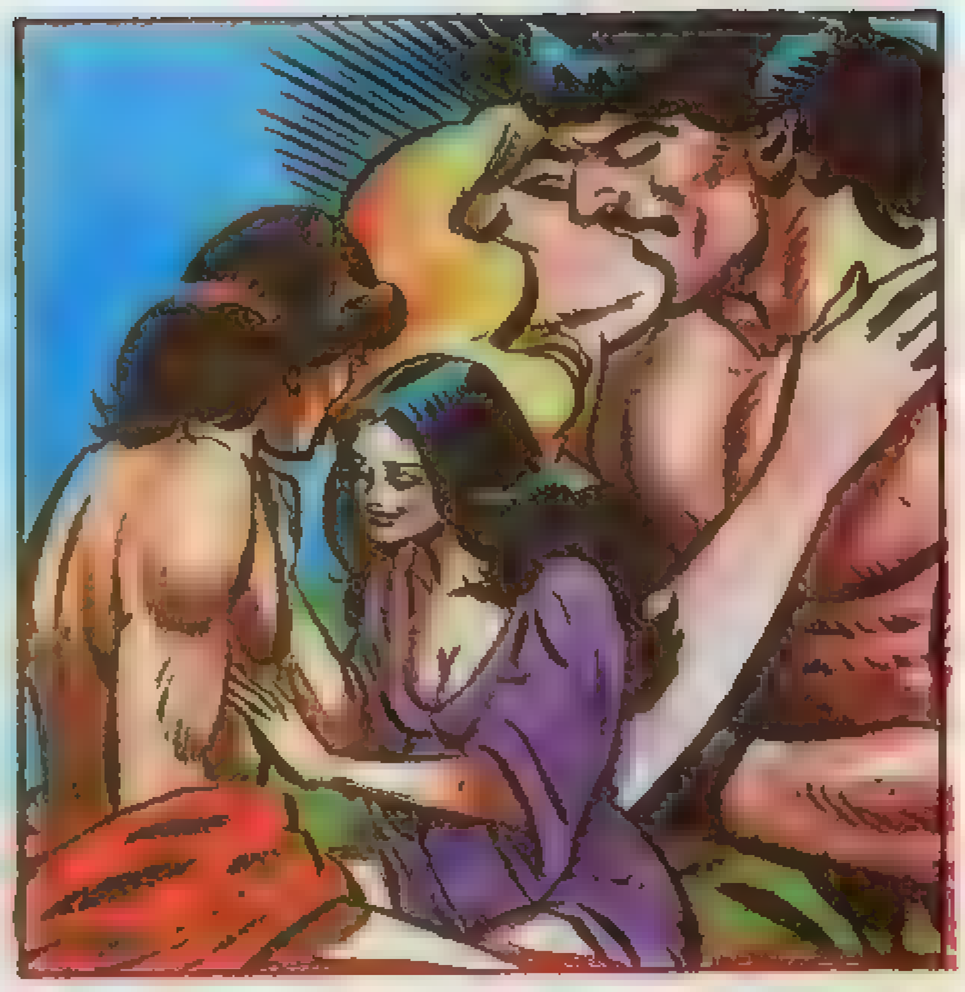

Oysa o aletin bilinci, duygusu vardı. Kendinden alınan hazların eşini, kendi de toplamak kudretindeydi.

Bu gerçek çok geç anlaşıldı ve kadınlara sosyal hayatta yeni yeni haklar tanınarak ortadaki başıboşluk giderildi.

Fakat o devrin her kadını, Jozefin gibi pervasız değildi. Sosyal bir yetim olarak yaşamanın hıncı, erkeklerden zevk alınarak çıkarılıyordu ama bunun bir suç olduğu da seziliyordu. Yapılan işler, yaşanan aşklar, ihtiras dolu geceler, hiç olmazsa itiraf edilmiyordu.

Erkek kulağı sağır, erkek gözü kör kalmaktan hoşlanırdı. O kulağa hoşlanmadığı gerçekleri haykırmakta, o gözlere görmek istemediği şeyleri göstermekte tehlike vardır. Kadını, hele o zamanki kadını yalancı yapan buydu...

Jozef'in ablaları ve yeğenleri de işte bu takımdandı. Orada, genç akıncının gecelerini paylaşmak hırsıyla için için kaynaştıkları halde

ağırdan alarak gösteriş yapıyorlardı.

Jozef'in işi büsbütün azdırarak, kirli çamaşırlarını apaçık ortaya atması üzerine hepsi kıpkırmızı kesilmişti...

Başlarını eğmişler, önlerine bakıyorlardı:

—Ne kadar ayıp!.. Hiç böyle şey olur mu?

—Jozefin... Teesüf ederiz sana...

Fakat içlerinden de bu yüzsüz kıza hak veriyor:

"—Hınzır! Sanki ruhumuzu okuyor! diyorlardı.

Bir süre sonra utançları geçer gibi oldu. Bin erkek değerinde olduğu kabul edilen Durakoğlu ile yatmak heyecanı, diğer duyguları bastırdı. Şimdi, rol yapmayı saçma buluyorlardı...

Herkesin dilediğini açığa vurması, meselenin iyi bir sonuca bağlanması daha akılcı bir yol olacaktı...

Bununla beraber, hiç biri ağzını açmıyordu. Hasta Türk'ü koyunlarına almak ihtirasıyla yanıp kıvrandıkları halde, birbirleriyle dalaşmak korkusuna kapılıp susuyorlardı.

Jozefin, bu sessizliğin sebebini, ablalarıyla yeğenlerinin iç durumlarını çok iyi sezdiği için, attığı adımı genişletmekten çekinmedi:

—Bana bakın!.. Bu avın değeri büyüktür! Utanmanın, korkmanın sırası değil. İri bir inci, büyük bir elmas için her şeyimizi feda ediyoruz. Bir Türk'ün sevgilisi olmak uğrunda elbette canımızı ortaya koymaktan çekinmeyiz. İşte ben açık davranıyorum, size üç yol gösteriyorum!

Berikiler, kızgın ve utanır görünerek, çatık kaşla, pembe bir yüzle dinliyorlardı. O anlattı:

—Düşündüğüm yollardan biri kura çekmek... Hangimiz kazanırsa gece nöbetçisi olur, öbürleri şanslarına küser, seslerini keserler.

Jozefin ışıl ışıl yanan gözleriyle kadınları bir bir süzdü:

—Ya da bekleriz... Hasta gözünü açınca, hangimizin geceleri kendisini beklemesinden hoşlanacağını ona açıkça sorarız. Bu da başka bir talih anlayışı ama araya bir yabancı sokmak, yine o koca serseriyi getirip tercümanlık yaptırmak lazım... Başka türlü bu Türk'le anlaşamayız...

Jozef'in, kısa bir an durdu, soluk aldı. Hepsi onu heyecanla dinliyordu. Devam etti:

—Üçüncü yol, işi sıraya bağlamaktır. Her gece birimiz nöbet tutarız. Fakat ben, sıraya girersek, ilk gece nöbetini kimseye vermem...

Beş dişi, yüzsüz bir yosma gibi konuşan genç kızı aşkla, şevkle dinliyordu. Yüzlerindeki yalan ekşiliğini, o çatık kaşlılığı da bırakmıyorlardı.

Hepsi de, Jozefin'in teklif ettiği üç yoldan birisinin seçilmesi gerektiğini anlıyordu ama tartışmaya girmek, hiçbirinin işine gelmiyordu.

Utanmaz kız, gelişigüzel konuşuyordu ama sözlerinde yüreklere tatlı gelen incelikler vardı. Mesela **"Hasta ile tercümansız anlaşamayız!"** demesi üzerine hepsinin zihninde şimşekler çakmış ve onlara yeni düşünceler ilham etmişti. Çünkü bu söz, dili anlaşılmayan bu ortak sevgili ile, aslında çok güzel anlaşabileceklerini kendilerine anlatıyordu.

Ana, kardeş ve küçük kızlar, o uluorta sözden ilham alarak, bin erkeğe bedel gördükleri gencin yanında yaşayacakları o eşsiz anları düşünmüşlerdi. Türk akıncısıyla konuşamayacaklar ama, bakışlarında anlamların en güçlüsü ile anlaşacaklardı.

"—Aşkın dili olmaz... Gözlerle de konuşulur..." diye düşündüler.

Hepsinin içinde tatlı bir duygu yaratan bu çılgın düşüncenin hazzını kızın başka bir sözü baltalamıştı. Jozefin:

—İlk nöbeti kimseye bırakmam! diye

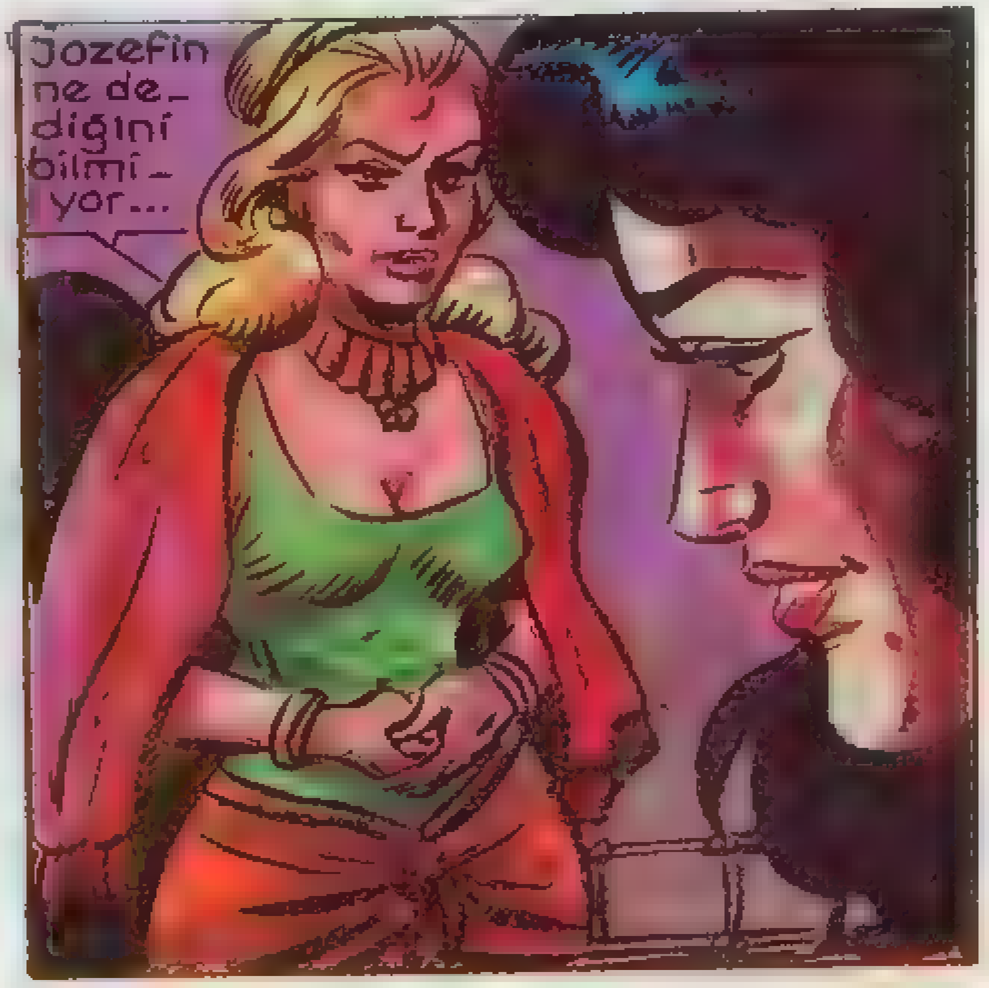

kesip atmıştı.

Bu, hem onun kendilerinkinden üstün olan hırsını belirtiyor, hem de tehlikeli ihtimallere yol açacak bir durum yaratıyordu.

Çünkü ilk nöbeti alanın, delikanlıyı kazanması, kendine bağlaması, onu öbürlerinden uzak tutması mümkündü. Zaten hepsinin içinde bu duygu dolaşıyordu. Gece nöbetinde ilk olmayı istemelerinin en önemli sebebi buydu...

Hepsi de kararsızlık ve sıkıntı içinde duraklıdılar. İşin içinden nasıl çıkacaklarını bilemiyorlardı. Sonunda, ana, ortaya yeni bir öneri attı:

—Jozefin ne dediğini bilmiyor, abuk-sabuk konuşuyor. Gürültüden, evimize girip çıkanların çokluğundan sinirleri bozulmuş olsa gerek. Kendisini hoş görelim, densizliğine kızmayalım. İşe gelince: Ben yaşa göre nöbet tutulmasını doğru buluyorum. En yaşlımız ilk olarak nöbete girer. Yani ben...

Jozefin'den başkası bu fikre karşı koymak istemedi. Çünkü ana kadının, hasta üzerinde kuracağı haz ağından hiç biri ürkmüyordu. Kendilerinin, gençlik, körpelik ve ateşlilik bakımından çok üstün olduklarına, bin erkek değerindeki Türk gencini, kendi benliklerine bağlayacaklarına inanıyorlardı:

"—Onun gözü önce beni gördü, kendisiyle ilk görüşmek yalnız kalmak hakkı benimdir!" diyerek_fikrinden dönmek istemiyordu.

Fakat sonunda o da, öbürlerinin durumuna geçti:

—Peki, öyle olsun! İlk nöbete ablam girsin! dedi.

Bu anlaşmadan sonra elbirliği ile yine tımar yapıldı, yaraların sargıları değiştirildi, dalgın görünen hastaya süt içirildi, üstü özenle örtüldü.

Sonra, yanıbaşında çevrelenerek fiskosa giriştiler. Sanki birbirlerini kıskanan, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya atan onlar değilmiş gi-

bi tatlı tatlı konuşuyorlardı.

Hastanın saçları, kaşları, ağzı, burnu, çelik kolları üzerinde tartışma yapıyorlardı.

Hepsi de, bu yaralı Türk'te emsalsiz güzellikler buluyor, kimsenin böyle bir durumda bu yaralı Türk kadar heybetli ve güzel görünemeyeceğini düşünüyorlardı. Yuvasından düşürülen hiç bir kartal, o düşkün durumda, bu baygın delikanlı kadar heybetli olamazdı.

Bu gerçek üzerinde fikir birliğine varmışlardı. Şimdi hepsi de, onunla yatmak, hiç olmazsa birkaç saat başbaşa kalmak özlemi içinde kıvranıyordu.

İşte Durakoğlu, böyle bir ortamda, böyle şartlar altında ve böyle ihtiraslar içinde uzun bir bakım devresi geçirdi, yaralarından kurtuldu.

Artık, inanılmaz bir hızla, eski gücüne kavuşmaya başlamıştı. Odada dolaşıyor, egzersizler yapıyor, bol bol yemek yiyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

9 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

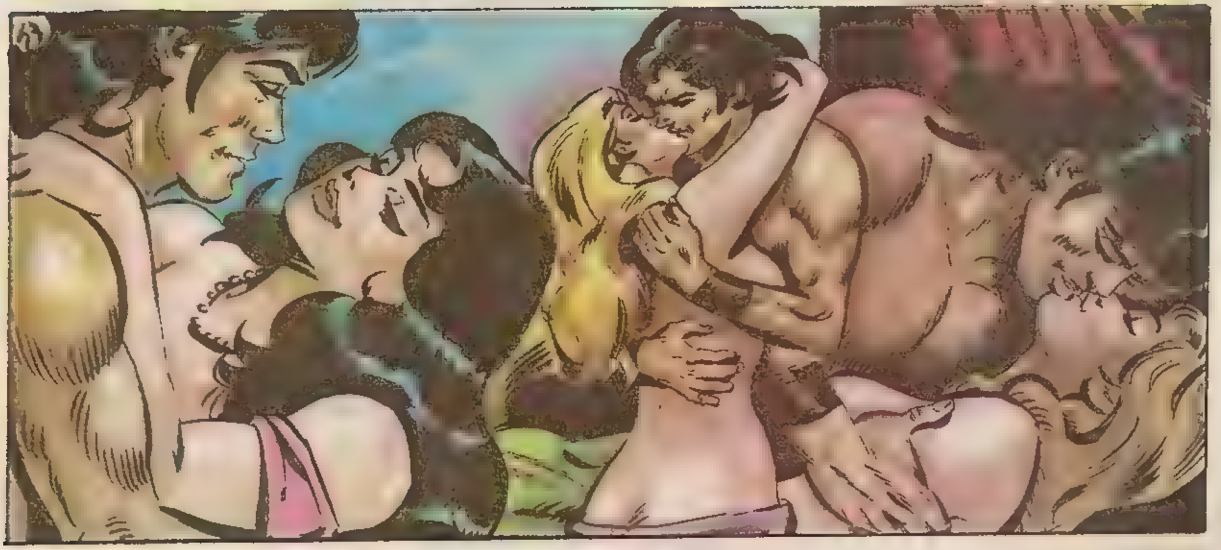

Bu iyileşme günlerinin daha başlangıcında, kadınların sırnaşıklığı başlamıştı. Her gece onlardan biri, bir haz perisi gibi delikanlının başucuna dikiliyordu.

Durakoğlu kâbuslu düşlerden henüz kurtulurken, gözlerinin önünde açılan bu beyaz tenli, konuşan meleklerden rahatsız oluyordu. Hele ilk günlerde, boynuna dolanan her kol, yeni bir yara gibi canını acıtmıştı.

Fakat bu kadınların kendisine baktıklarını, yaralarını sarıp sarmaladıklarını, bu yüzden uykusuz kaldıklarını düşündükçe, acısını belli etmemeye çalışıyor, hepsinin istedikleri gibi davranmasına ses çıkarmıyordu.

Kadınlar eğiliyor, Durakoğlu'nun dudaklarını kanatırcasına öpüyorlardı. Dik ve diri göğüsleri, delikanlının çelik göğsü üzerinde eziliyordu. Ateş gibi yanan dudakları, yaralı genci ürpertiyor, bir uyuşturucu gibi, yaralarının acısını azaltıyordu.

Kadınların hepsi de dişi bir alevdi sanki...

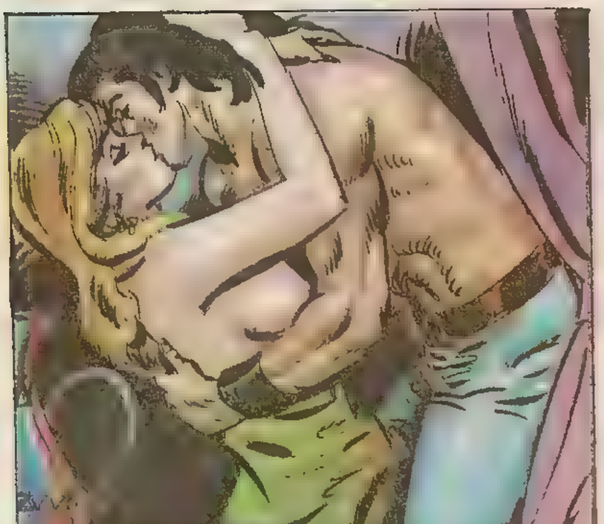

Öpüyor, kokluyor, yakıyorlardı... Durakoğlu damarlarının ihtiras yangını ile tutuştuğunu hissediyor, fakat çoğu zaman kendisini rüyada sanıyordu.

Günler böyle geçti...

Durakoğlu iyileşip, gücü arttıkça, işi de zorlaşıyor, beyaz rüyalar daha da uzuyordu...

Yara sarmakta beceriklilik göstermiş olan eller, şimdi o emeğin karşılığını almakta çok insafsız davranıyor, delikanlıyı acımasızca hırpalıyorlardı...

Hele ana kadınla, küçük baldız Jozefin, rüya işlemekte, kollarını Durakoğlu'nun gövdesine çember gibi sarmakta ve dudaklarını sünger gibi kullanmakta yarış ediyor gibiydiler...

Durakoğlu tam iyileşirken, peş peşe yaşadığı aşk geceleri sonunda tekrar dermansızlığa düşüyordu...

"—Tanrım!... Ne zevkli rüyalar bunlar? Galiba zevkten öleceğim!" diye düşünüyordu.

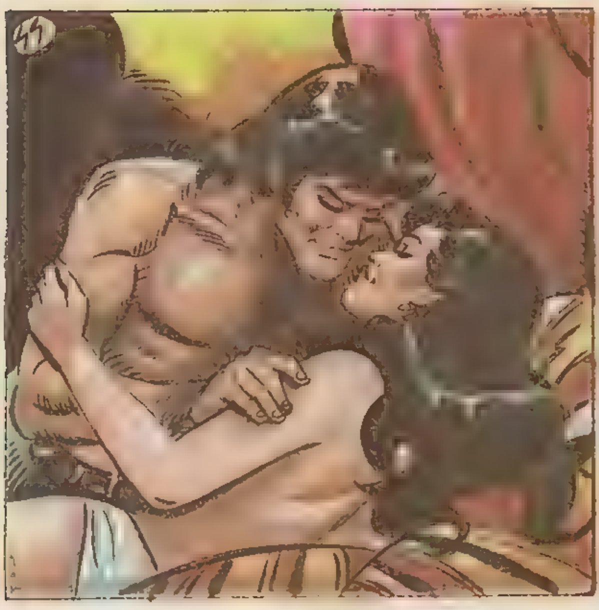

Koynuna, kadınların biri giriyor, biri çıkıyordu.

İyileştikçe, cüretlerini arttırıyorlardı...

Artık delikanlıyı, kendilerinin malı gibi kullanmaya başlamışlardı...

Durakoğlu'nun eşsiz bir cinsel gücü vardı... Aynı gecede tüm kadınları memnun edebiliyordu...

Altı kadın da, aşk ve ihtirastan sarhoş halde odalarına dönüyor, geçirdikleri şehvet dolu anların hazzı içinde rahat ve mutlu uyuyorlardı...

Bu Türk akıncısı müthiş bir erkekti. Ölümden döndüğü, yaraları daha yeni kapandığı halde o kadar güçlüydü ki, kadınları sınırsız bir ihtirasın hazzı ile kendisine bağlamıştı...

Altı kadın da doymak bilmiyor, fakat birbirleriyle hiç kavga etmeden sıraya girip, haklarına razı oluyorlardı...

Durakoğlu artık iyice rahatsız olmaya başlamıştı. Fakat onu, bu gece hücumlarından da-

ha fazla üzen, sıkan, bezdiren bir zorlayış daha vardı...

Buşduacının sırnaşıklığına sinirleniyordu.

Adam, hastanın iyileştiğini görür görmez kollarını sıvamış, dilini yağlamış, delikanlıyı baştan çıkarmak için savaşa girişmişti.

Gün doğarken geliyor, saatlerce çene çalıyor, bir sürü masallar sıralıyor ve Durakoğlu'nun başını ağrı içinde bırakıyordu. Başduacı, hemen her gelişinde, şu sözlerle sıkıntı örmeğe başlamıştı:

—Allah ve oğlu, benim ağzımla seni kutluyor, delikanlı. Sen, kilisenin öz oğlu ve şerefli kahramanı olacaksın!

Giderken de hiç değişmeyen şu tekerlemeyi söylüyordu:

—Gökten sana bakıyorlar. Kirden kurtulmanı bekliyorlar. Elini çabuk tut ki, aziz ol... Allahı ve oğlunu bekletmek felaket getirir!

Durakoğlu'nun Macarca bildiği anlaşıldıktan sonra, tercüman aramaya gerek kalmamıştı. Başduacı Macarca'yı çok güzel konuşuyordu. Kadınlar da aynı dille, şöyle böyle meramlarını anlatabiliyorlardı.

Aslında onların, ortak kaygı ve duygularını anlatmak için dile ihtiyaçları da yoktu. Ağızları, ana dillerini bile unutacak kadar meşguldü çünkü. Sevişme anında dillerinden çok, kollarıyla konuşuyorlardı.

Yalnız, dudaklarından sıs sık şu sözler dökülüyordu:

—Sev beni!... Sev beni güçlü Türk!... Sen... Sen bizim Tanrımızsın!... Aşk ve kudret Tanrısısın sen...

Durakoğlu hâlâ, nasıl bir yere düştüğünü düşünüyor, o uzun rüyadan uyanamadığını sanıyordu...

Evet evet... Herhalde birbirinden güzel bu kadınlar ve onlardan sonra gelen şu iğrenç pa-

paz, rüya olmalıydı... Rüya... Hem tatlı, zevkli, hem acı ve ıstıraplı...

Yattığı kadınların her birinin tadı başkaydı sanki... İsimlerini bilmiyordu ama, onları kokularından, duduklarının tadından, öpüşlerinin ateşinden tanıyor, her birini ayırt edebiliyordu.

Kadınların konuşmaya ihtiyaçları yoktu ama, başduacı için konuşmak, hem de bol konuşmak lazımdı. Bu yüzden, Durakoğlu'nun Macarca bilişi, onun çok hoşuna gitmişti. Onu Hıristiyan yapma hülyasına kolay ve çabuk kavu-

şacağını umuyordu.

Genç akıncı, kadınların dileklerine karşı, arıların sardığı çiçek gibi davranıyor, istenilen şeyi veriyordu. Cinsel yönden bir zevk cenneti içinde yüzüyordu ama, ruh bakımından kayıtsız kalıyordu.

Vücudundan, şehvet ve ihtiras taşıyordu fakat, kalbinde aşk duygusu yoktu...

Kadınlar bunu seziyor, ancak fazla aldırış etmiyorlardı. Vücutlarını ona her verişlerinde, dünyanın en büyük zevkini tadıyorlardı sanki...

O devirde bir Türk'ün olmak, hemen hemen her Avrupalı kadın için mutlulukların en büyüğüydü...

Durakoğlu, kendisini Hıristiyan yapmaya çalışan başduacıya, gizli bir alayla karşılık veriyordu:

—Hele bir iyileşeyim, kendimi toplayayım, düşünmeye vakit bulayım, o zaman seninle anlaşırız...

Delikanlının, Sebeniko Kilisesi Papazı'na söyledikleri sadece bundan ibaretti. Fakat bu sözler bile başduacıyı sevindirmeye yetiyor:

—Evet evet... bu Türk akıncısı mutlaka Hıristiyan olacak... Bütün Avrupa benim bu başarımı alkışlayacak! diye düşünüyordu.

Bu sırada Durakoğlu, sessiz ve telaşsız planını çiziyordu. Nerede ve kimin evinde bulunduğunu, arkadaşlarının kaç kişi olup nereye yerleştirildiklerini birer birer öğrendi...

Hem vücudu, hem kafası makine gibi çalı-

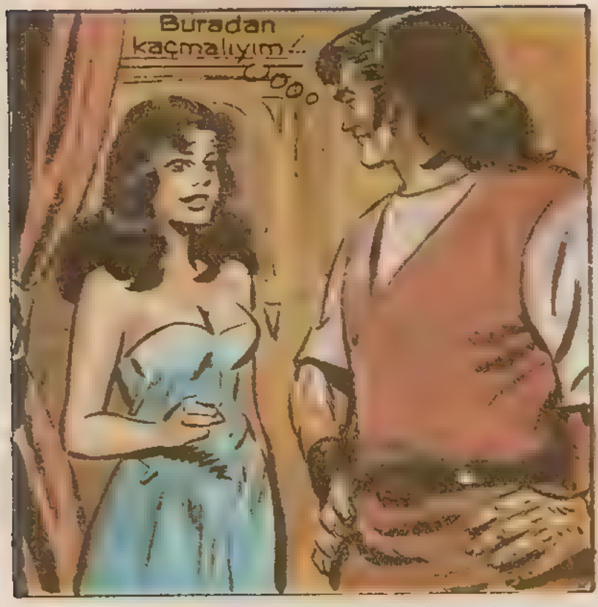

şıyordu. Seviştiği kadınlara sorduğu ustaca sorularla, Seveniko'da kaç asker olduğunu ve bunların ne çeşit silahlar taşıyıp, nerelerde yer aldıklarını adeta ezberlemişti.

"—Artık iyileştim! Buradan gitmek zamanı geldi! Tabii, esir olduğum için beni bırakmazlar... O halde kaçacağım!" diye düşündü... Zevkin bile fazlası işkenceydi...

Fakat kadınlar azmıştı sanki... Gündüzleri de gece yapmak özlemi hepsinde filizlenmiş, dal budak salarak gelişmeye başlamıştı. Durakoğlu:

—Bunlar beni mahvedecek! Kaçacak gücüm bile kalmayacak! diye acı acı mırıldandı.

Delikanlı, altı yürekle, alev alev yükselen aynı biçimdeki bu çılgın ihtirası dengede tutmak için hayli sıkıntı çekiyordu. Gençliğine dadanan bu yarım düzine dişi şeytanın bitmek tükenmek bilmeyen iştihasına gem vurmak çok zordu...

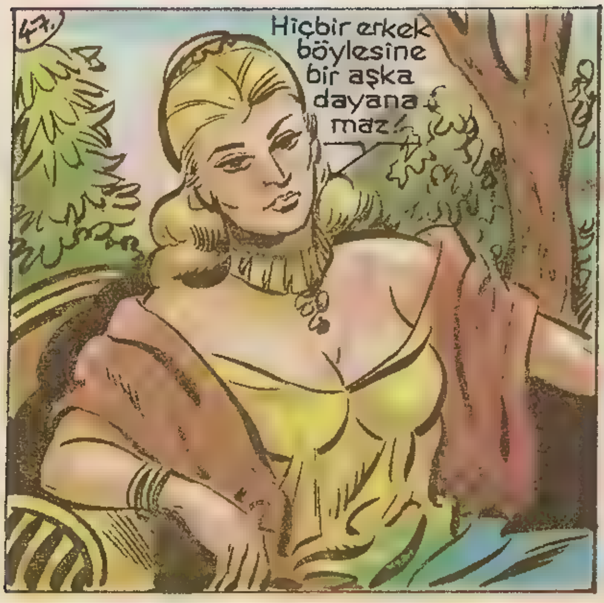

Durakoğlu, zekice davranmak gerektiğini, küçük bir tedbirsizliğin, kaçma planını suya düşürebileceğini gözönünde tutarak kadınları incitmeden memnun etmeye çalışıyor, fakat gündüzleri aşktan kaçınıyordu.

Kadınlar doymak bilmiyordu ama, sonunda bu duruma razı olmuşlardı... Aşka tecrübeli olan ana, kızkardeşleriyle kızlarına:

—Hiç bir erkek bu kadar aşka dayanamaz... Bizimkilerden biri olsa, çoktan öbür dünyaya göç ederdi... Bu Türk olağanüstü bir insan... Hepimize yetiyor.Ancak ölçülü gitmezsek onu bıktırabiliriz! dedi.

Kadınlar biraz hızlarını azalttılar fakat, başduacının hücumları her geçen gün artıyor, bu durum Durakoğlu'nun canını daha fazla sıkıyordu.

Başduacı, günah çıkartmak yoluyla, evdeki kadınların durumunu eksiksiz öğrenmiş ve onları bu işte, Allah adına teşvik etmeyi doğru bulmuştu...

Kadınların anlattıklarından, Durakoğlu'nun artık tamamen iyileşip güçlendiğini anlıyordu. İşte başduacı, bu bilgiye dayanarak delikanlıyı sıkıştırmaya başlamıştı:

—İyileştin, diyor, hem de çok iyileştin. Eğri büğrü yollardan yürüyüp, ruhunu kirletmekten artık vazgeçmelisin, doğru yola girmelisin. Allah bunu istiyor?

Durakoğlu şaşkın sordu:

—Allahın bunu istediğini nereden biliyorsun peder?

Başduacı kaşlarını çattı:

—Allah sevgili kullarına ruhlar aracılığıyla haber yollar... Eğer Allahın isteklerine uymaz, inat edersen iş değişir. Bu gün sana yalvaran ağızlar, başka türlü konuşmaya başlar. İyi düşün ve çabuk davran!

Her Türk gibi Durakoğlu da, en güç ve korkunç durumlarda bile, tehdit edilmekten hoşlanmazdı.

Başduacının böyle bir tutuma saptığını görünce kendini tutamadı, sordu:

—Çabuk davranmazsam ne olacak keşiş efendi?

O, şeytanca bir gülüşle, ilk verilecek cezayı bilirdi:

—Bu evden çıkarılacaksın!... Kötürüm bir kadına uşak olarak verileceksin!

Başduacı, sözlerinin etkisini anlamak istiyormuş gibi kısa bir an Durakoğlu'nu süzdükten sonra alaylı bir esle devam etti:

—Orada, geceleri koynuna girecek Jozefinler, Mariler, Margarit'ler, Viktorya'lar, Elizabeth'ler, Elen'ler yok!.. Yatalak kadının hırıltısını dinleyerek, altını değiştirerek günlerini, gecelerini geçireceksin!

—Ya bu işi yapmazsam?

—Zincire vurulacaksın, tomruğa konulacaksın, aç ve susuz bırakılacaksın...

Durakoğlu'nun gözünde memleketi o kutlu

yurt, o kutsal topraklar birden canlandı. İçine alevli bir özlem yayıldı. Fakat tüm gücünü toplayarak öfkesini bastırıp, uysal görünmeye çalıştı.

—Bir iki gün daha düşünmek istiyorum. Din değiştirmek, gömlek değiştirmeye benzemez papaz efendi. Düşünmek gerek. Şimdi sen beni yalnız bırak. Birkaç gün sonra son sözümü söylerim.

Başduacı, düşman bir ülkede, zincire vurulmak tehlikesi önünde kılı bile kıpırdamayan son derece rahat ve kendinden emin konuşan genç akıncıyı hayretle süzdü. Sonra yumuşak bir sesle konuştu:

—Allah ve oğlu seni seviyor. Bu sevgiyi çiğneme. Hakkın olan yeri al, yüksel!

Durakoğlu, gülümsemeye bile gerek görmedi, sırtını çevirdi. Çünkü Tanrı ağzıyla konuşan şu adamı doğruluk adına tokatlamak, tekmelemek, dövmek ihtiyacı duyuyordu. Oysa bunun sırası değildi. Sabırlı, çok sabırlı olması gerekiyordu.

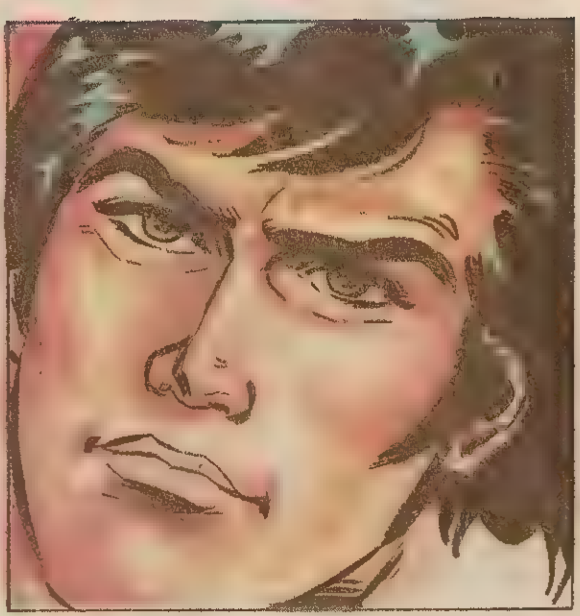

Bunu düşünerek öfkesini yenmeye çalıştı.

Delikanlı, papazın odadan çıkıp gittiğini anlayıncaya kadar sesiz kaldı. Sonra, ana hatlarını çoktan çizdiği planına kesin bir biçim vermeye koyuldu.

Büyük bir iş düşünüyordu. Bu büyük işte, yüreklerini kendisine vermiş görünen kadınlardan yardım göreceğini hiç ummuyordu. Üstelik, kendisine gönül veren kadınların sayısı altıydı. Bunların içinden birini seçmek güç, hepsine birden açılmak ise tehlikeliydi.

Tutsaklık bağlarını koparmak gibi hassas bir konuda, kadınlara güvenmek, büyük saflık olurdu. Durakoğlu bu düşünce ile, kadınların yardımını hesaba katmadı, oyunu, doğrudan doğruya papazla oynamayı tasarladı.

Yolunu yöresini bilmediği, sağını solunu tanımadığı bir yerde, dosta ve düşmana parmak ısırtacak bir iş yapacağını da gözönünde tutarak, akıllı ve son derece soğukkanlı davranmaya ka-

rar verdi.

Delikanlı, yatağına uzanarak planını bir daha gözden geçirdikten sonra uzun uzun gerindi ve el çırpmaya başladı.

Bu, kadınlardan birini çağırmak işaretiydi. Evinde kendi yurdunda böyle yapardı. İyileştiği gündenberi de bu yurt adetini sürdürüyor, kadınları çağırmak isteyince el çırpıyordu.

Jozefin ve arkadaşları, ad verilmeden yapılan bu çağırışa bayılırlar, kulaklarını boyuna kirişte tutarak, ilk seste odaya koşarlardı.

Şimdi de aynı şeyi yapmışlar, birbirlerini itip kakarak odaya dolmuşlardı.

Durakoğlu, hep istekle dolup taşan altı çift gözün, değerli taşlardan yapılmış bir zincir gibi, önünde dizildiğini görünce gülümsedi:

—Güzel hanımlar, dedi, sizinle görüşmek istiyorum!

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

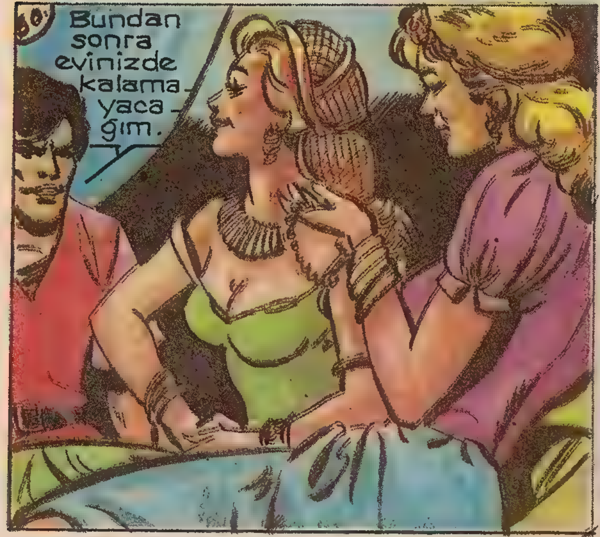

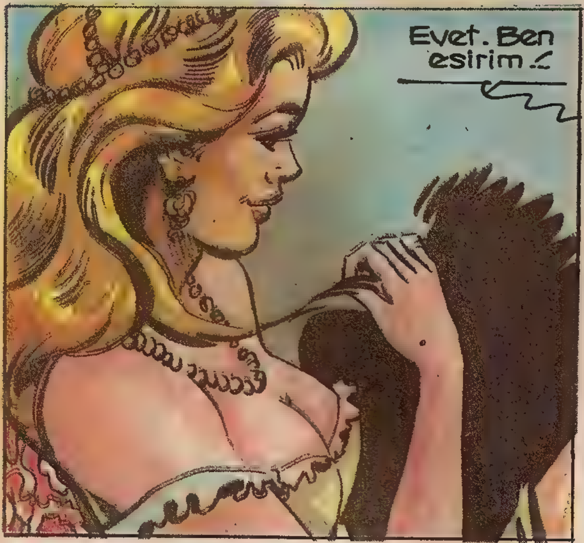

Altı yürek heyecanla titredi. Hepsinin kalbi binbir umutla ürperiyordu. Genç kadın, kadınların durumunu sezdi, uzanıp yattığı yatağın kenarını gösterdi, oturmalarını söyledi.

Kadınlar merakla ona bakıyordu. Durakoğlu ağır ve tane tane konuştu:

—Artık iyi oldum, yaralarımdan kurtuldum. Bundan sonra evinizde kalmam yakışık almaz. Ya bugün, ya da yarın, kendimi Başduacıya teslim edeceğim. O ne dilerse yapsın. İster tomruğa koysun, ister zincire vursun. Çünkü ben tutsağım!

Kadınların yüzü fırtınalı bir deniz gibi karışmıştı. Hepsinin bakışlarında derin bir hüzün vardı. Durakoğlu devam etti:

—Evet, ben esirim... Ne yaparlarsa hoş görmek zorundayım...

Fakat düşündüm, sizden ayrılmayı çok güç buldum. Hepiniz bana ayrı ayrı iyilik ettiniz. Geceleri uykusuz kalıp yaralarıma baktınız, tımarı-

mı yaptınız.

Durakoğlu kısa bir an sustu, çapkın çapkın gülümsedi:

—Sonra bununla da kalmadınız, bana yüreğinizde yer verdiniz. Siz de yüreğime girdiniz. Bu durumda sizlerden ayrılmak çok acı bir şey.

Delikanlının sesi birden ciddileşti, hazin ve boğuk bir şekilde çıktı:

—Evet, geçen mutlu günlerimiz nedeniyle sizlerle konuşup anlaşmayı gerekli buldum. Beni, tomrukta veya zincirde olayım, ara sıra gelip görür müsünüz?

Bu hazin sorunun karşılığı, altı kalbin birden ağlaması oldu. Kadınlar, hep bir ağızdan hıçkırıyor ve:

—Gitme!.. Buradan gitme! diye kesik kesik yalvarıyorlardı.

Durakoğlu, kısa bir süre onların ağlayışını seyretti, hıçkırıklarını dinledi. Sonra doğrularak yatakta bağdaş kurdu:

—Gitme demenin faydası yok. Ağlamanın da bir faydası olmaz. Yapılacak şey, başbaşa verip, bu derde bir çare bulmaktır. Siz önce söz verin: Beni ara sıra görmeye gelir misiniz?

Kadınlar hep birden haykırdı:

—Hergün geliriz. Fakat ne olur gitme.

—Gitme olur mu ya? Burası benim evim değil. Ben de, dili dilinize, dini dininize uymayan bir yabancıyım. Üstelik esirim. Nasıl olur da yanınızda kalırım?

Jozefin atıldı:

—Dinini değiştir, içimizden birini seç, nikâhla, burada kal!

Durakoğlu, planının ilk kısmını uygulamaya koyuldu, gamlı gamlı başını salladı:

—Din değiştirmek için girilecek yeni dine ısınmak gerek. İçinizi, dışınızı iyice görmeden bu işi yapamam. Sonra burada benim arkadaşlarım var. Onlar kendi dinlerinde kalırken, ben dinimi değiştiremem. Onlar zincire vurulurken, benim

günlerimi güle güle yanınızda geçirmem de doğru olmaz.

Jozefin, kendi teklifinin asıl önemli parçasına, delikanlının hiç yanaşmadığını görerek üzüldü, yalvarır gibi sordu:

—Dinimize seni ısındırırsak, arkadaşların da sana uyarsa, içimizden birini alır mısın?

Durakoğlu, ana kadından başlayarak, hepsini birer birer ve uzun uzun süzdü, derin derin içini çekti:

—Bu sorunun cevabı oldukça zor. Denizden

bir avuç su seçmeye benziyor. Bir seçim yapmam güç.

Yine Jozefin konuştu:

—Hepimizi bir mi tutuyorsun? Aramızda hiç bir ayrılık bulmuyor musun?

—Ne yalan söyleyeyim Jozefin, siz altı taneli bir salkıma benziyorsunuz. Biçiminiz, tadınız hep bir.

Kadınlar hem mahzun, hem memnun olmuşlardı. Birbirinden üstün olmamak, onları mahzunlaştırıyordu. Fakat birbirlerine karşı yenilmemiş olmak da hüzün arasında bir sevinç yaratıyordu.

Şimdi hepsi de daha samimi olmuşlardı. Ortak aşkı, daha iyi benimseyeceklerini anlıyorlardı.

Hepsi de Durakoğlu'nu yanlarında tutmanın çaresini düşünüyordu. Onun aşkını daha uzun süre tatmak geceleri kendilerini onun güçlü kolları arasına atmak için mutlaka bir çare bulmaları gerekiyordu.

Jozefin, hepsinden ateşli olduğu için daha hızlı davrandı, kafasanı çarçabuk işletti:

—Durakoğlu, dedi, biz Başduacı ile konuşuruz. Şu din değiştirme işi bitinceye kadar evimizde kalmana izin alırız.

Delikanlının ulaşmak istediği amaç da buydu. Kendinin din değiştirmeyi ciddi olarak düşündüğüne Başduacı'nın inanmasını istiyordu. Kadınlar papazı bu konuda her halde kolay kandırırlardı.

Durakoğlu, sevincini belli etmemek için sahte bir telaş gösterdi, Başduacı'ya bir şey söylenmesini istemiyormuş gibi davrandı. Hayli dil döktü, sonunda kadınların ısrarı karşısında:

—Peki, nasıl isterseniz öyle yapın dedi ve ekledi:

—Fakat, arkadaşlarımı da görmek isterim. Bakalım onları kolay kandırabilecek miyim?

Bu basit oyun, çarçabuk etkisini gösterdi. Birbirinin ardından kiliseye koşan kadınların soluk soluğa verdikleri müjde üzerine Başduacı sevinç içinde kaldı.

Papaz, önce Tanrı ve İsa adına bu altı kadının bütün günahlarını bağışladı. Onların, genç akıncı ile işledikleri günahların gökte, kutsal bir hizmet sayıldığını söyledi. Türk akıncısını Hıristiyan yapıncaya kadar bu hizmette devam etmelerini öğütledi.

Papaz, genç ve güzel kadınların, Durakoğlu ile ateşli aşk geceleri yaşadığını düşündükçe, kendi de aşka geldi, ana kadını, günah çıkarma odasına götürerek:

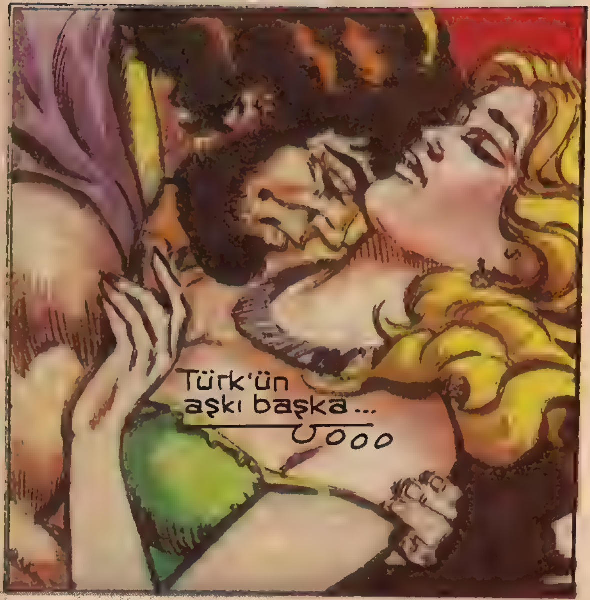

—Aşk hayatı, bazen dini zorunluluktan sayılır, dedi ve kadını soyarak onunla uzun uzun sevişti.

—Ah peder, ne yapıyorsunuz? diye inleyen genç kadın kendini papazın ateşli öpüşlerine terk ederken, elinde olmadan Durakoğlu'nu düşündü ve içinden:

"—Türk'ün aşkı başka. O bizim erkeklerimiz gibi sadece kendi zevkini düşünmüyor, bizi de zevkten zevke uçuruyor, doyumsuz bir aşk tattırıyor!" diye mırıldandı.

Papazın aşkı bir hayli uzun sürdü. Kendisini Hıristiyanlığa adamış olan bu din adamının, Allah'ın evi saydıkları kilisenin günah çıkarma odasında günah işlemesi çok ilginçti.

Şehvet, papazın başını döndürmüş, ruhunda fırtınalar yaratmıştı. Gözlerinin önünde tüm ihtişamıyla uzanan beyaz tenli nefis vücudu öpüyor, kokluyor, ihtirasla hırlıyor, kadın ise kıkır kıkır gülüyordu. Canı sıkılan papaz alınarak:

—Ne o? Neden gülüyorsun? diye sordu.

Kadın yine kıkırdayarak:

—Sakal ve bıyıklarınız orama burama değdikçe gıdıklanıyorum aziz peder diye cevap verdi.

Papaz, pembe teni hırsla ısırdı, dişlerinin izi kadının vücudunda kaldı:

—Ahh... Acıyor peder, öyle ısırmayınız!..

—Şimdi gıdıklanmıyorsun değil mi?

Kadın yarı zevk, yarı acıyla inledi:

—Hayır!..

—İyi. Sen de beni ısır istersen...

—Fakat nerenizi ısırayım peder? Her yanınız kıl dolu

İhtirasla birbirlerine sarıldılar. Şimdi iki vücut, günah çıkarma odasının döşemesinde, günahların en büyüğünü işliyorlardı. Ulu din adamı, evli bir kadınla zina yapıyordu.

Oysa onun görevi, insanlara doğru yolu öğretmek, günah işlemelerini önlemekti. Papaz şimdi, herkese haram ettiği yasak meyveyi kendi tadıyordu.

Dudakları, genç kadının dudaklarını koparırcasına öperken hırsla soludu:

—Ohhh!.. Günah işlemek ne tatlı şeymiş!

Aklına cehennem alevleri geldi. Günahın cezası, onun inancına göre, cehennemde yanmaktı. Fakat artık gözü hiç birşey görmüyordu.

—Olsun diye söylendi, böyle tatlı günah için cehennemde yanmaya razıyım...

Kadının çıplak vücudu korkuyla ürperdi:

—Fakat... Ben de mi yanacağım aziz peder? Bunun sonu cehennem ateşinde yanmak mı?

Papaz ihtirasla mırıldandı:

—Hayır yavrum. Sen cennete gideceksin. Bir Tanrı adamını memnun ettiğin için yerin cennettir.

—Fakat zina günah değil mi aziz peder?

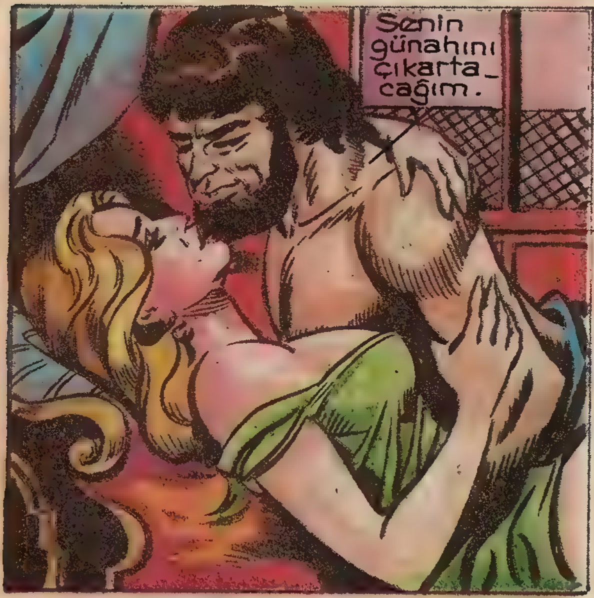

—Günah olmasına günah ama ben sevişmeden sonra senin günahını çıkartacağım, bir melek gibi tertemiz olacaksın.

Tekrar ihtirasla birbirlerine sarıldılar. Günahı da, cehennemin alevlerini de unutmuşlardı.

Papazın alevli dili, genç kadının vücudundaki bütün vadi ve tepelerde bir bir dolaştı. Adamın boğazından kesik kesik hırıltılar çıkıyor, vücudu titriyordu.

Kadın bu sevişmeden zevk almakla beraber,

Durakoğlu, ile geçirdiği aşk gecelerine benzemediğini farketti.

Türk akıncısı, aşk sanatında papazdan çok daha üstündü. O, zambak narinliğindeki vücudu hırpalamadan sevip okşayarak, kadını zevk denizinin engin sonsuzluğunda yüzdürmekte büyük usta idi.

Genç kadın, gözlerini ihtirasla kapayarak Durakoğlu'nun sert adaleli vücudunu düşündü. Bu papaz, onun yanında çok tatsız ve yavan kalıyordu...

Kilisedeki çılgın aşk, ikisini de soluk soluğa bırakmıştı. Papaz, işini bitirdikten sonra, alelacele kadının günahını çıkardı ve:

—Şimdi tertemizsin. Bir melek kadar bakir oldun. Haydi, evine dön! dedi.

Genç kadın, bütün günahlarından arındığını düşünüp rahatladı. Derin bir soluk alarak elbiselerini giymeye başladı.

Başduacı, kadının gitmesini beklemeden kiliseden fırladı, şehir hakiminin yanına giderek bütün esir Türkleri toplattı.

Akıncılar, papazın kendilerini neden bir araya getirdiğini düşünürken o:

—Haydi benimle gelin. Sizi komutanınıza götüreceğim! dedi...

Esir Türkleri peşine takan papaz, onları, Durakoğlu'nun kaldığı eve getirerek delikanlıya:

—Bak Durakoğlu, dedi **sıkıldığını seziyorum. Arkadaşların da kaldıkları yerde şüphesiz sıkılıyorlar. Bu yüzden onları sana getirdim. Otu-**

run, konuşun, gülüp eğlenin. Akşama kadar birlikte kalabilirsiniz...

Papaz, onları, kendi varlığıyla sıkmış olmaktan çekiniyormuş gibi hemen geri döndü, kapıdan çıkarken başını çevirip Duraoğlu'na göğü göstererek tekerlemesini tekrarladı:

—Allah ve oğlu seni seviyor, kirden kurtulmanı istiyor.

On iki akıncı sevinç gözyaşları içinde kucaklaştılar... ölümden dönen bu yiğit adamların birbirlerine sarılması gerçekten görülecek bir sahneydi.

Kapı ardına sıralanan ve birbirlerinin üstüne abanarak Türk akıncılarını seyreden kadınlar da bu sahnenin önemini ve ilginçliğini sezmişlerdi... İçlerini çekerek:

—Hepsi de birbirinden yakışıklı, hepsi de birbirinden güçlü! diye mırıldandılar..

Sanki on iki adam değil de, on iki dağ birbirine kavuşmuştu. O heybetli insanların kucaklaşmasında böyle sessiz bir ululuk, bir yücelik vardı.

O güne kadar ayrı ayrı yerlerde barındırılan bu tutsaklar, haftalardan beri ilk defa birbirlerini görüyorlardı.

Sevinç içindeydiler.. Akıncılar, Durakoğlu'nu görünce, başsızlıktan kurtulmuş birer ceset gibi bambaşka bir hazzın, bir sevincin heyecanına kapılmışlardı. Ayrı ayrı, o değerli başa sarılıyor, ardından kendi aralarında kucaklaşıyorlardı.

Sevinç töreni bittikten sonra Durakoğlu, akıncıları bir işaretle yayına topladı:

—Arkadaşlar, dedi, on iki kişiymişiz.. Demek ki hayli kalabalığız. On iki Türk, büyük bir güç demektir. Bunun için hemen kolları sıvamalıyız. On iki Türk'ü esir yapmanın, ne demek olduğunu bu kendini bilmezlere göstermeliyiz...

On bir Türk, emir dinleyen birer nefer saygısıyla, genç akıncıyı dinliyorlardı. Onun boş yere

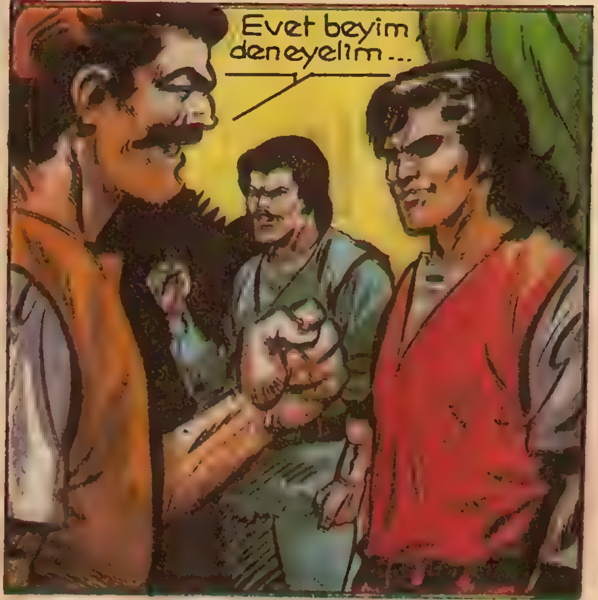

ağız açmayacağına inançları vardı. İyi düşünüp, iyi tasarladıktan sonra kendilerine yol göstereceğini biliyorlardı.

Hepsi de bu inançla tepeden tırnağa kadar dikkat kesilmişlerdi.Durakoğlu, kapıya dikilen altı çift kulağı görmekle beraber, onların Türkçe bilmediklerini düşünerek aldırış etmedi. Kurduğu planı başından sonuna kadar yoldaşlarına anlattı:

—Aklınız yattı, değil mi? İşte böyle yapacağız.. Bunda yüzde doksan kazanç, yüzde on kayıp ihtimali var. Bunun tam tersi olsa, kaybetme fazla olsa bile bir kez bu şansımızı denememiz gerekir...

Akıncılar hep bir ağızdan:

—Evet beyim, denememiz lazım! diye bağırdılar.

Durakoğlu devam etti:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

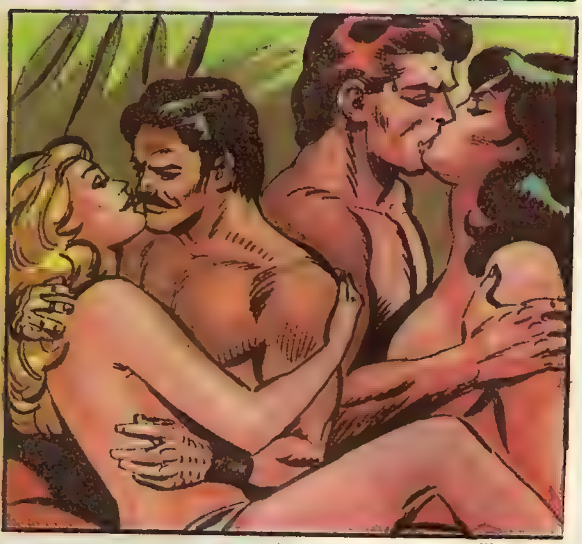

—Bugün bedavadan yaşıyor sayılırız. Hepimiz ölecektik, kurtulduk. Bu yüzden kaybetsek bile kaybımız yok sayılır.

Bütün Türkler gibi, bu on iki akıncı da, uzunboylu düşünmeden, tartışmadan, dil ve gönül birliği yapıvermişlerdi.

Ortaya konulan ve onaylanan plana göre davranacaklardı.

Kararlaştırılan işi bir yana bırakarak, tutsak oldukları günden beri başlarından geçen olayları Durakoğlu'na anlatmaya başladılar.

Hemen hemen tamamı, aynı şeyleri yaşamışlardı.

On bir tutsağın hepsi barındıkları yerde aşk ağına tutulmuşlardı. İçlerinde sevilmeyen, zorla sevişmeye sürüklenmeyen yoktu.

Yiğit ve pek yiğit delikanlılar, sarı, kumral, siyah ve hatta kır saçlardan örülme ağlar içinde balık gibi kıvranmaktan, şehvet ateşlerinden ölümsüz bir haz duya duya kızartılmaktan bık-

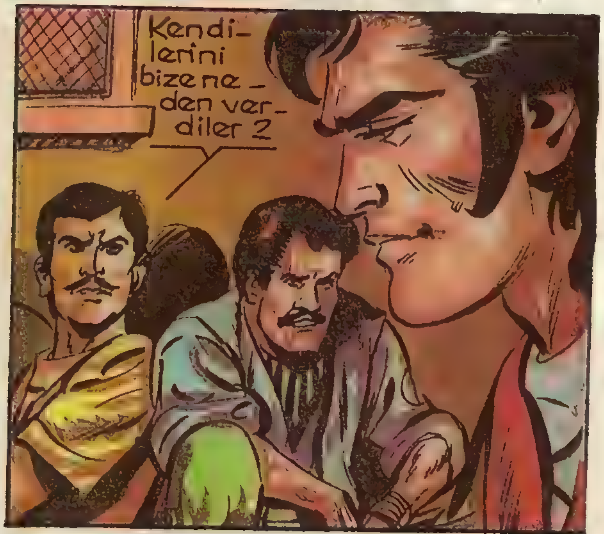

mışlardı.

Durakoğlu, birbirine benzer hikâyeleri on bir ağızdan dinledikten sonra gülümsedi.

—Siz, gökyüzüne el kaldırıp da şükredin. Çünkü en kabadayınız, üç ağa yakalanmış. Ya benim gibi altı ağ, altı tava içinde kalsanız ne yapardınız?

Az sonra akıncıların arasında bir tartışma baş gösterdi. Hepsi de merak içinde aynı şeyi soruyorlardı.

—Hepimiz ayrı ayrı, kadınların saldırısına uğramışız demek ki? Avrupalı kadınlar, bizlerle sevişmek için birbiriyle yarış etmişler anlaşılan. Peki, nedir bunun sebebi? Niçin kendilerini bize verdiler? Sadece aşk ve şehvet duygusuyla mı?

Akıncılar aralarında bir hayli tartıştıktan sonra şu sonuca vardılar.

Kan aşısı!

Sebenikolu kadınlar, Türk akıncıların kanını taşıyacak, onlar gibi güçlü, yakışıklı ve mert çocukların sahibi olmak istiyorlardı.

Durakoğlu acı acı gülümsedi.

—Bu kan aşısı tuhaf bir düşünce. Fakat pek de yabana atılmaz. Arkamızda, kendi kanlarımızı taşıyacak çocuklar bırakarak gitmek ruhumu sıkıyor.

Bir akıncı homurdandı:

—Bizlerden olacak o çocuklar, Türk olduklarından habersiz büyüyecekler, yıllar sonra belki karşımıza çıkıp bizimle çarpışacaklar.

Diğer akıncılar âdeta isyan ettiler:

—Vay şeytan karılar! Demek bunun için gece gündüz bizim koynumuza girdiler...

Durakoğlu bu tartışmayı kesip attı:

—Olan oldu. Artık yapacak bir şey yok arkadaşlar..

Hepsi de, yakışıksız buldukları bu işin ıstırabını duyuyor, başkalarına baba diyecek yavrular için şimdiden matem tutuyorlardı.

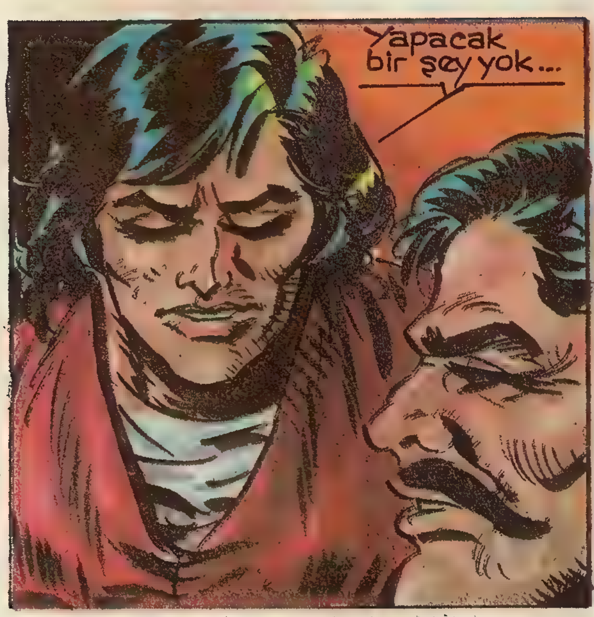

Fakat ortada, bu matemden üstün işler, görevler vardı. Her şeyden önce esirlikten kurtulmak gerekiyordu.

Bir Türk, kurtuluş umudu sezdikçe esir kalamazdı.

Çocuk konusunu değiştirip, Durakoğlu'nun kaçış planını ayrıntılı olarak görüşmeye başladılar.

Tutsakları gözetlemek işini üzerlerine alan korucuların eve gelip de onları yerlerine dönmeye davet ettikleri saate kadar bu konuşma sürdü. Gün batarken, on iki Türk, on iki yarı yere dağıldı...

★ ★ ★

Ertesi gün Durakoğlu, ana kadına rica etti, Başduacıyı çağırttı ve uçarak gelen papaza şunları söyledi:

—Arkadaşlarla görüştüm. Hepsi de benim gibi düşünüyorlar. Sizden gördükleri iyiliğe karşılık olmak üzere dediğinizi yapmayı doğru buluyorlar.

Papazın yüzü büyük bir sevinçle gerildi. Gözleri ışıl ışıl yanıyordu şimdi... Tanrı katında büyük bir sevap işlediğine inanan insanların mutluluğu içindeydi. Durakoğlu devam etti:

—Yalnız, arkadaşlarım anlamak istiyor. Bu din değiştirmeden kazançlarının ne olacağını soruyorlar. Bunu ben de bilmediğim için cevap veremedim, sözü yarım bıraktım.

Başduacı şimdi bülbül kesilmişti. Bin bir dereden su getiriyor, Durakoğlu'na Hıristiyan olmakta kazanacağı şeyleri ballandıra ballandıra anlatıyordu.

Papaz, o güne kadar eşi görülmeyen dini bir zaferi kazanmak üzüre olduğuna inanarak sevinç içindeydi. Bol keseden rütbeler veriyor, beylikler dağıtıyor, hazineler serpiştiriyordu.

Durakoğlu'nu bütün Dalmaçya'ya komutan yapıyor, on bir Türk'ün her birini, bir sancağın başına geçiriyordu.

Roma'dan, Budin'den, Peşte'den, Venedik'ten ve Paris'ten gelecek paraların ise haddi hesabı yoktu...

Durakoğlu, bu saçmaları dinledikten sonra kaşlarını çattı:

—Papaz efendi... Sen bizi yanlış anlamışsın. Biz tokgözlü adamlarız. Savaşa zevk için gireriz. Harmanda zevk için çalışırız. Ne malda gözümüz vardır, ne pulda... Beylik, hanlık filan da bizi çekmez.

Papaz, Durakoğlu'na şaşkın şaşkın baktı:

—Peki, ne istiyorsunuz?

—Hiç bir şey. Burada sizinle iş yapmayı hoşumuza gittiği için istiyoruz. Fakat biz garip adamlarız, yurdumuzdan uzak düştük. Dediğinizi yapınca burada kalmak zorundayız. Onun için bize ne vereceğinizi sorduk.

—Ne istersiniz...

—Biz bir at, bir kulübe, biraz da toprak isteriz. Sen bize ülkeler veriyorsun, hazineler sunuyorsun. Bu kadarı fazladır elbette.

Buşduacı, bu tokgözlülüğe hayran kaldı, bön bön bakıp bir hayli yutkundu, sonra ellerini göğe kaldırdı:

—Hey Allahım, diye haykırdı, ne yüce ruhlu insanlar yaratıyorsun? Bunlardan bizim memlekete ellişer, altmışar tane serpiversen, her kilisenin boyu iki yüz kat daha yüksek olurdu.

Papaz, Durakoğlu'nun eline sarılarak, yalansız bir sevgi ile yeni düşünceseni ortaya döktü:

—Size bu şehrin en iyi evini, bütün Dalmaçya'da bulunan atların en güzelini vereceğim. Birer de çiftlik hazırlayacağım. Siz yeter ki, hangi gün İsa'ya kuçak açağınızı haber verin.

—On gün sonra...

—Peki, teşekkür ederim.

Başduacı hemen o gün Roma'ya bir rapor

yolladı. En kahraman Türklerden on ikisinin İsa'nın kulları arasına katılmaya söz verdiklerini müjdeledi...

Başduacı, Dalmaçya Genel Valisine, yakında bulunan kontlara, baronlara haber uçurdu, kendilerini büyük törene davet etti.

Durakoğlu ile arkadaşları her gün buluşuyor ve hep birden kasabayı dolaşıyorlardı.

Başduacı, onların savaşta parçalanmış elbiseleriyle gezmelerini hoş görmediğinden kasabanın, terzilikte usta kadınlarını, erkeklerini topladı, tutsakların cepkenlerini, sıkmalarını, mintanlarını örnek tutturarak en iyi kumaştan elbiseler yaptırdı.

Durakoğlu, arkadaşlarının eski günlerdeki gibi akıncı kıyafetine kavuşmalarını memnuniyetle karşıladı ama, yanından hiç ayrılmayan Jozefin'e kederli bir sesle şöyle dedi:

—Bunların hepsi güzel şeyler ama, eksik. Başduacı bize birer de pala vermeliydi. Palasız Türk, kanatsız kartala benzer...

Jozefin, kendi kartalının da kanatla süslendiğini görmek arzusunu yenemedi. Başduacı'ya koşup, delikanlının üzüntüsünü söyledi. O da, tören günü belirecek dekorun eksiksiz kalmaması için bu dileği sevinçle yerine getirdi.

Derhal, güzel palalar bulunup, tutsaklara dağıtıldı.

Zavallı Başduacı, sadece bu on iki Türk'ün diniyle ilgileniyordu. Onların taşıdığı yüksek kanı ve bu kanla neler yapabileceklerini düşünmüyordu.

Eğer Başduacı, Türkleri kan bakımından inceleyebilseydi, bir palanın, bir Türk elinde Musa'nın asasından çok daha büyük mucizeler yaratabileceğini anlar, onları kendi eliyle silahlandırmazdı.

Durakoğlu, çizdiği plana göre attığı adımla-

rın kendisini amaca yaklaştırdığını görerek seviniyordu. Fakat hâlâ kaşları çatıktı. Çünkü son adımını henüz atmış değildi ve her şey o son adıma bağlıydı.

Durakoğlu'nun küçük bir üzüntüsü daha vardı. O da, şehzade olduğunu söyleyen ihtiyar serseri yüzünden doğuyordu.

İyileştiği günden beri, Şehzade Davut'u görmemişti. Her hangi bir şüpheye yer vermemek için de adamı sorup soruşturamıyordu.

Fakat, kilisede yapılacak tören günü yaklaşınca, tedbiri bırakmak zorunda kaldı, Jozefin'e sordu:

—Birden aklıma geldi. Bu eve Türkçe konuşan bir adam getirmiştiniz. Ne oldu o?

Kız önemsemez bir tavırla cevap verdi:

—Hastaymış... Galiba can çekişiyormuş!

Durakoğlu birden ilgilendi ama, bunu belli etmemeye çalışarak mırıldandı:

—Vah vah! İyi bir adama benziyordu.

—Evet iyi bir adamdı ama zavallıydı. Zavallı bir yalancı... Yıllardan beri yalanla yaşıyor, yine yalan söyleyerek ölüyordu.

—Onu görebilir miyim acaba?

—Elbette... Ben seni onun yanına götürürüm.

Ertesi gün, Jozefin kılavuzluk etti, Durakoğlu'nu ihtiyar serserinin barındığı balıkçı kulübesine götürdü.

Adının Davut olduğunu, bütün Balkanlarda

ve Macar illerinde haykıra haykıra uzun yıllar geçirmiş, saraylarda, şatolarda yaşamış ve sonunda dilenciliğe başlamış olan ihtiyar, eski ağların üstüste konulmasından meydana gelen tuhaf bir yatak içinde yatıyordu.

Adamın üzerinde ne yorgan, ne de altında çarşaf vardı. Uzaktan bakılınca, eski ve yırtık ağların içinde, karaya düşmüş iri bir balığı andırıyordu.

Zavallı ihtiyar hasta, hem de ağır hastaydı.

Jozefin'in dediği gibi can çekişiyordu. Bununla beraber aklı yerindeydi. Vücudu ölüyordu ama, gözleri görüyor, beyni yaşıyordu.

İhtiyar serseri o durumda bile Durakoğlu'nu görünce derhal tanıdı, gözlerinde bir gülümseme belirdi.

Delikanlı, doğruca onun baş ucuna geçti, acıyan bir sesle sordu:

—Nasılsın ihtiyar? Rahatsız mısın? Bir dileğin var mı?

Gözlerinin gülümsemesi geçti, bebeklerde karanlık bir gölge kümeleşti, çökmüş göğüste, ölgün bir hareket belirdi.

Adamın kurumuş ciğerlerinin son bir gayret göstermeye çalıştıkları, ölü hücrelere biraz kan vermek için didindikleri seziliyordu.

İhtiyar, bu ağır çırpınma içinde uzun bir süre geçirdikten sonra, belli belirsiz bir ah çekti ve inledi:

—Ölüyorum delikanlı, ölüyorum... Taht sayıklarken, işte kuru bir tahta bile elime geçmedi..

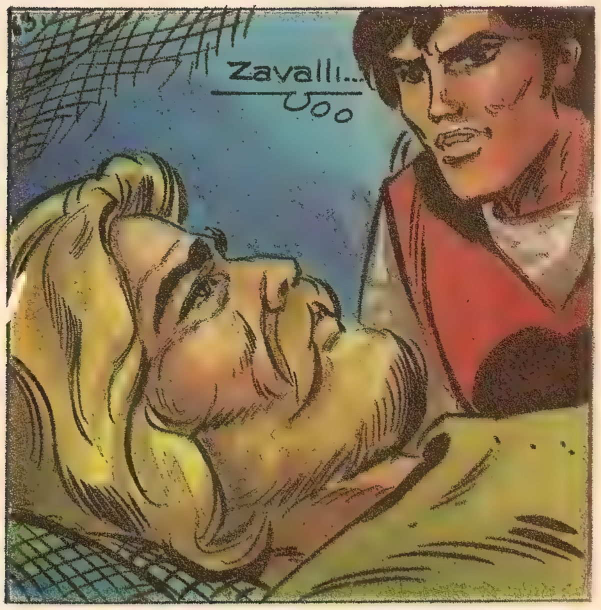

—Balık ağları içinde can veriyorum.

Sustu. Yorulmuştu. Kurumuş ciğerlerinden kuvvet alamayan dili, artık ağızda dönemiyordu On, on beş kelime mırıldanma sonunda beliren dermansızlık, o ışıklı gözleri de ölgünleştirmisti. Onlar da sönüyor gibiydi...

Durakoğlu, derin bir acımayla bu sönen ömre bakıyordu...

Fakat içinde de bir endişe vardı. İhtiyarın sırrı, bir gerçeği saklıyordu. Nihayet dayanamadı, ihtiyarın kulağına doğru eğilerek sordu:

—Babalık... Erkek adam yalan söylemez!.. Ölüm döşeğinde ise yalan, Tanrı'nın yüzüne tükürmek gibi bir şey olur. Onun icin doğru söyle: Sen Türk müsün?

Serserinin gözleri kapandı, yüzünde bir ıstırap dolaştı. Şimdi yalnız ciğerleri değil, vicdanı da ıstırap içindeydi. Bir şeyler söylemek ihtiyacı, o ölü vücudun dağınık hücreleri arasında sanki mücadele ediyordu.

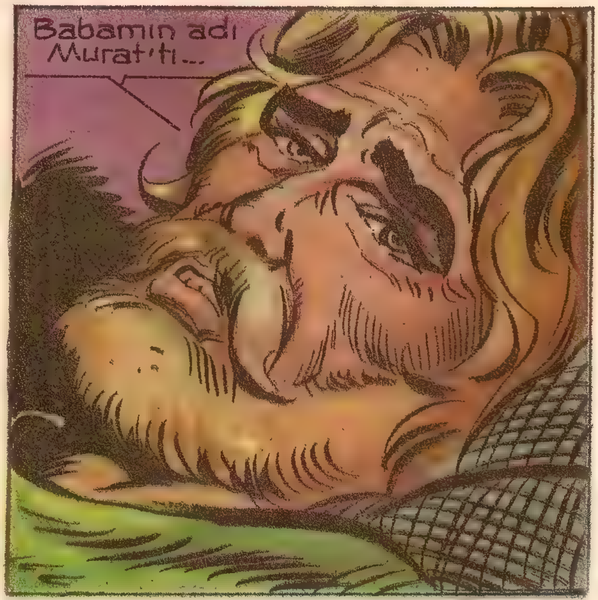

Durakoğlu, bu iç savaşı sezdi, yine eğildi:

—Doğrusunu söyle ki, sana yardım etmeye çalışayım. Canını kurtaramasam bile, ölünü sürünmekten korurum. Hiç olmazsa mezarına bir taş dikerim...

Kapalı gözler açıldı ve delikanlının yüzüne dikildi. Ölmek üzere olan bu adam, bu bakışlarıyla çok şey söylüyor, fakat bir şey anlatamıyordu.

Oysa ihtiyarın canı büsbütün çekilmek üzereydi. Böyle baka baka ve düşüne düşüne, dünyadan elini çekecekti. Bunu kendi de anlamış olacak ki, son bir çaba gösterdi, soluk alır gibi anlaşılmaz bir sesle, taşıdığı sırrın yüzünü açtı:

—Bana Türksün, dediler. Babam kördü, Murat adını taşıyordu. Onun görmeyen gözlerinde bir Türk bakışı var mıydı, bilmiyorum. Fakat ben, bütün ömrümde bir Türk gibi bakamadım, bir Türk gibi konuşamadım.

İhtiyar derin bir soluk aldı...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

11 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

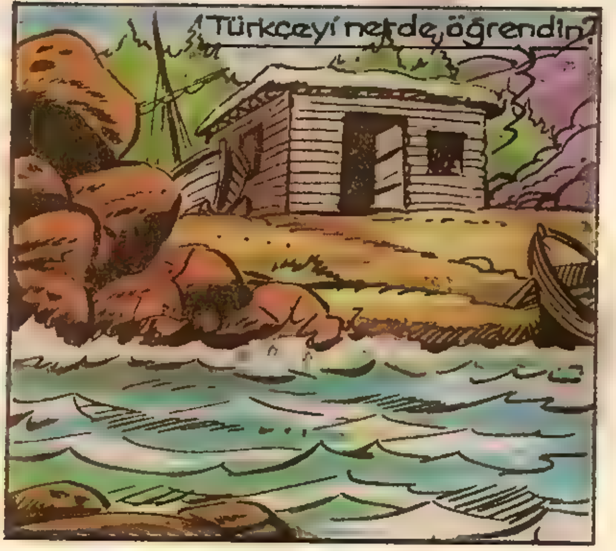

Sonra güçlükle konuşmaya çalıştı:

—Şimdi bile sana bakıyorum da, Türk olmadığıma yeni baştan inanıyorum. Ben, herhalde Türk değilim delikanlı...

O hırıltılı sesi, şimdi ağlıyordu:

—Türk olsaydım, böyle mi ölürdüm? Türk olsaydım, diyar diyar dolaşıp ekmek mi dilenirdim? Bu bir masal, delikanlı... Ve benim ölümümle o masal bitiyor...

Durakoğlu hayret ve merhametle yine sordu:

—Peki ama, bu masala ne gerek vardı?

—Türk gücünü yıkmak isteyenler böyle yalanlara bel bağlıyorlar. Eğer babam denilen Kör Murat ya da ben, işe yarar birer adam olsaydık, Türk düşmanlarının belki baş tacı olurduk. Onlar bizi yarattılar ama bize Türk kanı, Türk yüreği ve Türk bileği veremediler. Bu yüzden umulan şeyler olmadı. Biz de böyle sefil kaldık...

—Ya Türkçe'yi nereden öğrendin?

—Babamdan!

—O Türk değilse, bu dili nereden biliyordu?

—Belki bir Türk'ün yanında çalışıyordu. Esirdi belki... Kaçıp Macar iline gelmiş, prenslik taslamıştı. Fakat muhakkak ki, Türk değildi...

Durakoğlu bir şeyler sormak istedi ama ağzını kapayan ihtiyarın, gözlerini bir daha açmamak üzere yumduğunu anlayınca sustu, içini çekerek ayağa kalktı:

—Gidelim... Adam öldü!...

Josefin, merakla Durakoğlu'nun koluna yapıştı:

—İhtiyara neler söyledin? O sana neler dedi?

—Önemli bir şey değil.. Zavallı bir adamdı, öldü, kurtuldu.

Jozefin, ihtiyar serserinin cesedine hazin hazin bakarak mırıldandı:

—O hep "Türk'üm" derdi. Fakat kimse inanmazdı...

—İnanmamakla haklısınız. Çünkü hiçbir Türk böyle sürünmez...

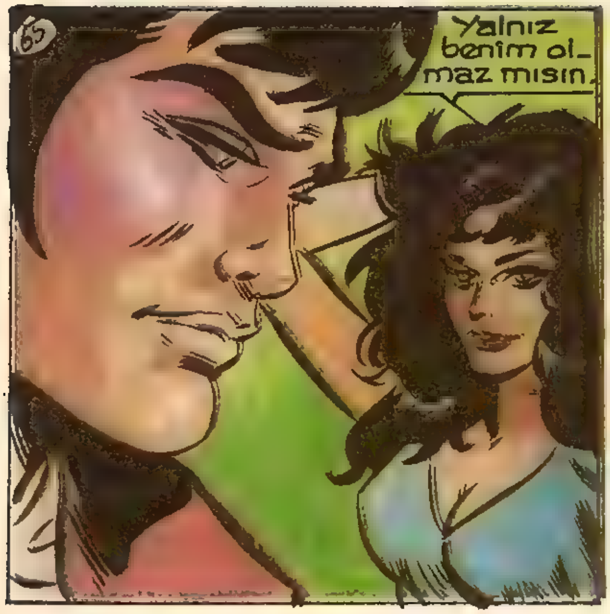

Jozefin, bu gerçeğe çoktan inanmıştı... Koluna asıldığı delikanlıda yüce bir ruh ve sınırsız bir güç seziyordu... Böyle soylu insanlar, asla sürünmezlerdi... İhtiyar serseri, bir sahtekârdı...

Genç kadın, balıkçı kulübesinin eşiği önünde durdu, Durakoğlu'nun iki eline yapışıp ihtirasla sordu:

—Yalnız... Yalnız benim olmaz mısın?

—Ne gibi?

—Ablalarımı, yeğenlerimi bırakıp, yalnız benimle olmanı istiyorum. Artık seni kimseyle paylaşmak istemiyorum. Bana söz ver, seni buradan kaçırayım, yurduna götüreyim...

Durakoğlu merakla, genç kadının yüzüne baktı. Bu güzel ve ihtiraslı yüzde her şeye, yurda, dine, imana, hatta anaya, babaya kadar her şeye ihanet etmeye hazır bir ruhun dolaştığını gördü...

Durakoğlu yüreğinin titrediğini hissetti, dudaklarını kanatırcasına ısırdı. Bu kadından kork-

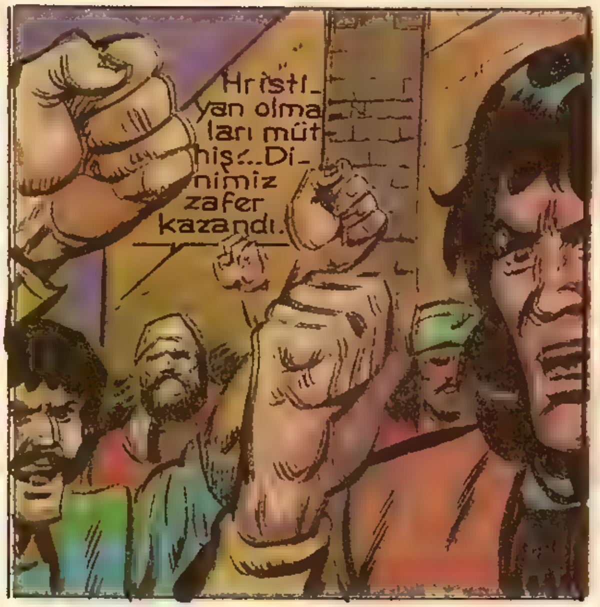

muştu .Bu genç kadın, onun yüreğine, ömrünün ilk korkusunu aşılamıştı...

★ ★ ★

Başduacının merakla beklediği büyük tören günü nihayet geldi.

Bütün Sebeniko halkı, uykusuz geçen bir gecenin sabahında, sokağa döküldü, kilise eşiğine kadar tıklım tıklım doldu.

Birkaç günlük yoldan gelen zengin kontlar, kontesler şehrin yüksek rütbeli memurları, sıralara yerleşmişlerdi...

Herkes merakla, dini törene gelecek Türk esirlerini bekliyordu...

—Bugün, kutsal bir gün...

—On iki Türk'ün Müslümanlığı bırakıp Hıristiyan olmaları çok müthiş...

—Dinimiz büyük bir zafer kazandı...

—Hâlâ inanamıyorum... Bu Türkler çok inatçıdır. Nasıl oldular da Hıristiyanlığı kabul etmeye yanaştılar.

—Bilmem... Başduacı çok etkili bir insan... Onları dinimizin güzelliğine inandırdı demek ki...

—Yine de bu işte bir bit yeniği var gibi geliyor bana...

—Ne bit yeniği olabilir iki? Birazdan hepsi de gözümüzün önünde Hıristiyan olacak, İsa'nın kulları arasına girecek...

Kilise tarihinde eşi olmayan bir zaferin yaratıcısı olan Başduacı, sırmalı cübbesini giymiş, elmaslı haçını takmış, kürsüsüne yerleşmişti. Adam, bir düzine papazın ortasında, kazandığı şanın, şöhretin tadını çıkarıyordu...

Üstüste yığılan halkın sırtı mihraba, gözleri kapıya çevrilmişti. Hepsi de heyecan içinde kıvranıyordu.

—Bu muhteşem gün, torunlarımızın torunlarına bir efsane gibi anlatılacak...

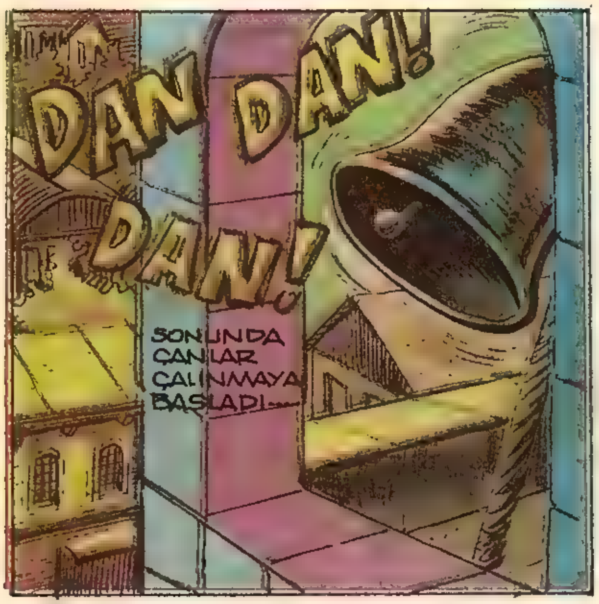

—Dinimizin zaferi anlatılır gibi değil...

—Göz kamaştırıcı, gurur verici bir olay bu...

On iki alay askeri darmadağın etmek kudretini gösteren on iki Türk'ün, İsa'nın kulları arasına katılmasıyla, kendilerinin de ruhuna bir aslan gücü sinecekmiş gibi seviniyordu herkes...

Nihayet çanlar çalmaya başladı...

Bu, beklenen Türklerin yaklaştığını müjdeleyen bir sesti. Kalabalık artık yerinde duramaz olmuştu. Dışarıya fırlamak ve onları bir an önce görmek özlemi bütün kalabalığı harekete geçirmişti.

Şehrin en güzel kızlarıyla, erkek çocuklarından oluşan iki sıra canlı ve beyaz zincir, alayın öncüsü olarak kiliseye girince gürültü dindi, nefesleri kısıldı, herkeste saygılı bir hareketsizlik belirdi.

Öncüler, ilahiler okuyarak kalabalığın arasından geçiyor, Başduacı'nın kürsüsünün çevresinde halkalanıyordu.

Onların ardından, büyük rütbeli üç papaz ve daha sonra Türkler göründü.

Kiliseye kadar atla gelen bu on iki akıncı, avluda hayvanları kilise hizmetçilerine vermişlerdi.

Türk akıncılar, ikişer kişilik bir dizi halinde içeriye girdiler. Yalnız Durakoğlu tekti ve en önde yürüyordu. Onun tek oluşu, dizinin sonunda da bir Türk'ü tek bırakıyordu.

Türkler, yüzlerinde en küçük bir hareket belirmeksizin ağır ağır ilerledi, kendilerini oraya kadar getiren beyaz giyimli kızlarla oğlanların yaptıkları halkanın ortasına girdiler.

Akıncıların hepsi bir biçimde giyinmişti. Hepsinin de belinde enli birer pala vardı. Bakışları sertti. Bir boyda gibi görünüyorlardı.

Yüzlerce çift göz onlara bakıyor, hiç kimse hayranlığını gizlemiyordu.

Başduacı, sevinçten deli gibi olmuştu. Adeta cübbesinin içine sığmıyor, eli sakalından külâhına, oradan kuşağına gidiyor ve dudaklarında

sessiz bir destanın neşesi dolaşıyordu.

Adamcağız, neden sonra kendini topladı, ayağa kalktı, uzun uzun öksürdü:

—Evlatlarım, dedi,bugün kilise tarihi, şerefli bir sayfa kazanıyor. Her biri bir ülke demek olan on iki Türk, efendimiz İsa'nın lütfuna erip hak yoluna giriyor, bizimle kardeş oluyor...

Başduacı, bir an susarak, kendisini hayran dinleyen kalabalığı süzdü. Bakışlarında büyük bir gurur ışıltısı vardı:

—Ben bu büyük günde yüce bir görev yapmakla mutluyum. On iki Türk'ü, Allah'ın oğluyla tanıştıracağım ve onlara ilk nurlu ışığı ben sunacağım...

Kalabalıktan takdir dolu sesler yükseldi. Herkes sevinçten sarhoş olmuş gibiydi... Başduacı devam etti:

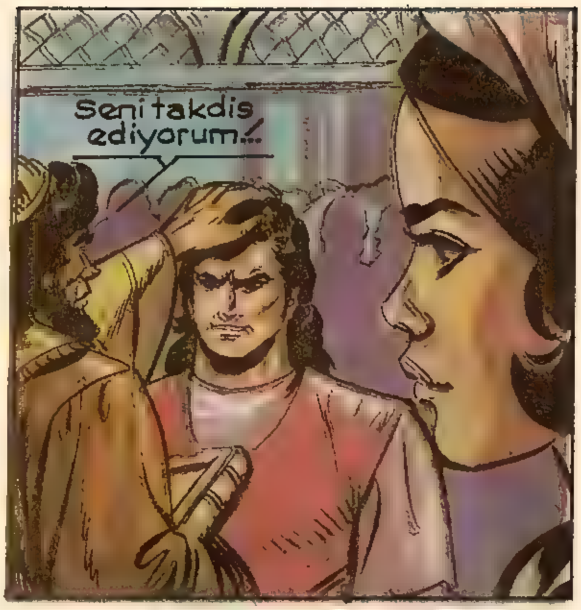

—Sevincinizi içinizde tutun, yüreklerinizi göklere açın, dualarımı dinledikten sonra yapılacak dini törene şahit olun. Bu kutsal hatıra, ömrünüzün en değerli süsü olacaktır. Bu hatıra ile cennet yolunu daha kolay bulacaksınız...

Kızlar ve oğlanlarla bir düzine papaz, ilahiler okurken, Başduacı, İncil'i açtı, sayfalarını hızlı hızlı çevirdi ve biraz bekledikten sonra işaret vererek ilahileri kestirdi.

Şimdi heyecan son haddini bulmuştu...

Başduacı, yüksek sesle İncil'den birkaç sayfa dua okudu, kalabalığa "Amin" anlamında birkaç kelime söyletti, daha sonra kürsüden inerek Durakoğlu'nun yanına geldi.

Adam, elini delikanlının başına koyarak:

—Durakoğlu,dedi, seni takdis ediyorum. Birazdan vaftiz edileceksin...

Durakoğlu sakin bir sesle, fakat tüm kalabalığın duyabileceği şekilde sordu:

—Ben de birkaç söz söyleyebilir miyim papaz efendi?

—Hay hay... Fakat bu adamların çoğu Macarca anlamaz... Türkçe de bilmezler...

—Zararı yok, anlayanlar, anlamayanlara anlatır...

Başduacı, Dalmaç diliyle, Durakoğlu'nun dileğini halka bildirdi ve onun sevincini ifade etmek istediğini de kendiliğinden ilave etti.

Halk, İsa'ya şeref vereceğini anladıkları genç Türk'ü merakla dinlemeye hazırlandı.

Bu delikanlı, on iki Türk'ten en gösterişlisi, en genç ve en yakışıklısıydı.

Durakoğlu, koluna giren Başduacı'nın kılavuzluğuyla kürsüye doğru yürüyordu. Bütün gözler, delikanlının hayranlık veren endamına dikilmişti...

Bu yüzden, on bir Türk'ten ikisinin süzülerek geriye, tâ kapıya kadar gittiklerini gören olmamıştı...

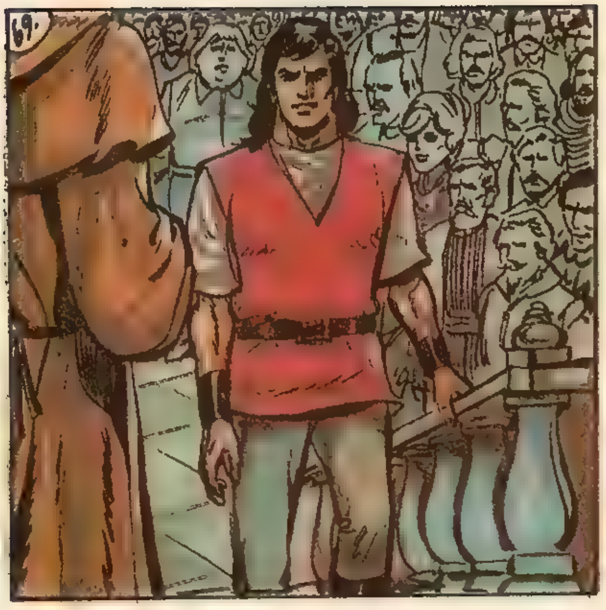

Halka içinde kalan dokuz akıncı da, adeta yayılıyor, yanlarındaki kız ve oğlanların yarattığı beyaz çemberden dışarı çıkar gibi bir durum alıyorlardı.

Herkes Durakoğlu'na baktığı için, onların bu hareketine dikkat eden yoktu...

Genç akıncı, yapısından apaçık görünen çevikliğine rağmen, çok ağır davranıyor, kürsünün her basamağında biraz duruyordu. Nihayet son basamağa geldi. Gözlerini önce geriye çevirdi, kapı önünde yer alan arkadaşlarına baktı. Sonra öbür Türkleri gözden geçirdi .Her şey tamam gibi görünüyordu. Kollarını göğsünün üzerine kavuşturarak söze başladı:

—Hatun kişiler, efendiler!... Biz Türk'üz... Hem de Türk oğlu Türk'üz... Babalarımızdan damarlarımıza geçen kanı, gerektiği zaman dökmekten çekinmeyiz. Fakat o kana asla su karıştırmak istemeyiz... Nasıl doğduysak, yine öyle ölmek isteriz...

Herkes, sözlerin devamı nasıl gelecek diye kulağını kabartmış, soluk bile almadan genç adamı dinliyordu. Durakoğlu gür sesiyle devam etti:

—Evet... Biz Türk'lüğümüzle övünürüz... Oysa şu papaz efendi, kaç gündür tepemize dikildi, bizi Tanrı'nın sevgili kulu yapacağını söyleyerek gece gündüz kafamızı şişirdi...

Kilisede şaşkınlık doruk noktasına gelmişti... Sözlerini anlayanlar, anlamayanlara tercüme ediyordu. Durakoğlu devam etti:

—Biz bir Tanrı tanırız. Fakat onun yeryüzünde vekilleri olduğuna inanmayız. Şuna buna, Tanrı ağzıyla tekerleme savuranlar, yalancıdırlar, düzenbazlardır!..

Sözlerin sertleşmesi, havayı da gerginleştirmişti... Şimdi homurdanmalar "Bu genç adam ne demek istiyor?" diye soranlar oluyordu....

Durakoğlu adeta gürledi:

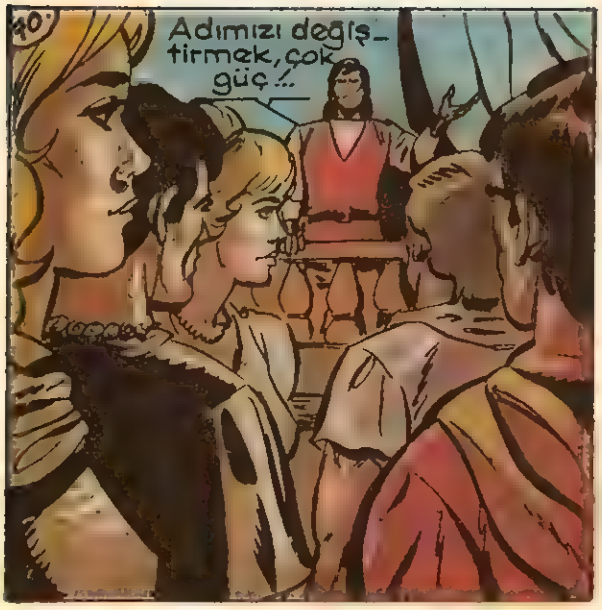

—Tanrı'yı biz, olsa olsa, bu dünyadan göçtükten sonra görebiliriz. Gözümüz açıkken onu, kul yapısı evlerde, geveze kulların, kucağında göremeyiz. Papaz efendi bunun tam tersini söylüyor. Tanrı'nın adamıymış gibi davranıyor...

Delikanlının sesi alaylı bir hal aldı:

—Üstelik bize, babamızın koyduğu adları değiştirmek, bu ad değişikliğiyle bizi Türklükten çıkarmak istiyor. Bunu yapmak güç, buna inanmak gülünç!

Durakoğlu bir an sustu, hafifçe gülümsedi. Fakat bu gülümseyiş, az sonra şimşekler çakıp, yıldırımlar indirecek bir buluta benziyordu:

—Biz, papaz efendiye uyar gibi göründük, buraya kadar geldik. Şimdi ona da, size de göstereceğiz ki, ne Tanrı, ne de onun oğlu dediğiniz fani insan, bu işlerle ilgili değildir. Burada kimin gücü daha üstünse o dilediğini yapar. Tanrı, ne gökten inip, ne yerden çıkıp, bizlerin işine karışmaz...

Durakoğlu'nun ne dediğini anlayanlar şaşırmışlardı.

Başduacı sapsarı kesilerek bir şeyler mırıldanmak istedi. Durakoğlu eliyle ona susmasını işaret etti ve konuşmasını sürdürdü:

—Belki siz benim gibi düşünmüyorsunuz... Şu tavandan, ya da papazların cübbesi altından cinler, periler filan çıkacağını, Tanrı'nın da bir haçın içinden beliriverceğini sanıyoruz. Şimdi size bir ders vereceğiz. Bu ders, papaz efendi için

bir ceza olacak...

Durakoğlu, yine konuşmak isteyen papazı susturarak devam etti:

—Bu papaz efendi, şunun bunun dinine karışmakla suç işlemiş oluyor. Ceza görmeli ki, bir daha Mehmet'e, "Vasil ol" demesin. Türk'ün din değiştirmesiyle ilgilenmesin. Bu bir yürek işidir. İsteyen gülü sever, isteyen dikeni... Papazların buna karışmaya ne hakları var?

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

12 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Durakoğlu'nun sözleri Başduacının kulaklarına ateşte kızarmış iğneler gibi battı. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Derin bir kırgınlık içinde Durakoğlu'na ağır sözler söylemek için kürsüye doğru atıldı.

Fakat Durakoğlu bu hareketi bekliyordu. Sert bir sesle emretti:

—Doğan, tut şu herifi!..

Genç bir akıncı ok gibi fırladı, Başduacıyı kıskıvrak yakalayıp yere yatırdı. Aynı anda bütün akıncılar palalarını çekip kürsünün çevresinde sıralanmışlardı.

Kilisenin kapısındaki iki Türk de palaları ellerinde eşiği kapatıyorlardı...

Durakoğlu, Macarca haykırdı:

—Yerinden kımıldayan ölür... Uslu durana ise bir zarar vermeyeceğiz!

Böyle bir emre zaten gerek yoktu. Çünkü ne kıpırdayan vardı, ne kımıldayan... Bir düzineden fazla papaz, Başduacı'nın yere yatırılmasıyla be-

raber, diz çökmüşler, yarı baygın bir durumda dua etmeye başlamışlardı...

Kilisedeki beyaz giyimli kızlarla oğlanlar da korku içinde yere oturmuşlar, titreşerek bekliyorlardı.

Durakoğlu, kimsenin kımıldamaya niyetinin de, gücünün de olmadığını görünce gülümsedi:

—Ha şöyle, akıllı olun! Boş yere ölmenin bir anlamı yok.

Durdu, korkuyla kendisine bakan halkı süzerek devam etti:

—Papaz efendiye küçük, pek küçük bir ceza vereceğiz.. Aslında ceza da sayılmaz ya... Neyse, şimdi göreceksiniz... Hey Hüsmen... Haydi, elini çabuk tut!

Herkes şaşkınlıkla bakarken, iki Türk akıncı, Başduacıyı sünnet durumuna getirdi...

Evet... Durakoğlu, papazı sünnet ettirmeye karar vermişti...

Akıncı Hüsmen, vakit geçirmeden atıldı, usta bir cerrah çabukluğuyla bir-iki dakika içinde Başduacıyı sünnet ediverdi.

Neye uğradığını şaşır... adam bar bar bağırıyor, korkunç sesi, kilisenin camlarını titretiyordu.

Durakoğlu kürsüden indi, yattığı yerde ağlaya ağlaya kıvranan Başduacı'ya yaklaştı:

—Ahbap, dedi, bizim size benzememiz kolay bir iş değildi. Fakat sizi bize benzetmek her zaman daha kolay... İşte bu ders, kulağına küpe olsun. Bir daha kimseyi yolundan çevirmeye kalkma!..

Delikanlı, kilisedeki halka dönerek devam etti:

—Gördünüz ya... Başduacı'ya gökten yardıma gelen olmadı. Demek ki, insanların işine karışan yoktur. Her koyun kendi bacağından asılıyor. Öyleyse siz de, şunun bunun tekerlemesine kulak asmayın. Aklınızın ışığıyla yürüyün!

Eliyle selam verir gibi yaptı, heyecanla haykırdı:

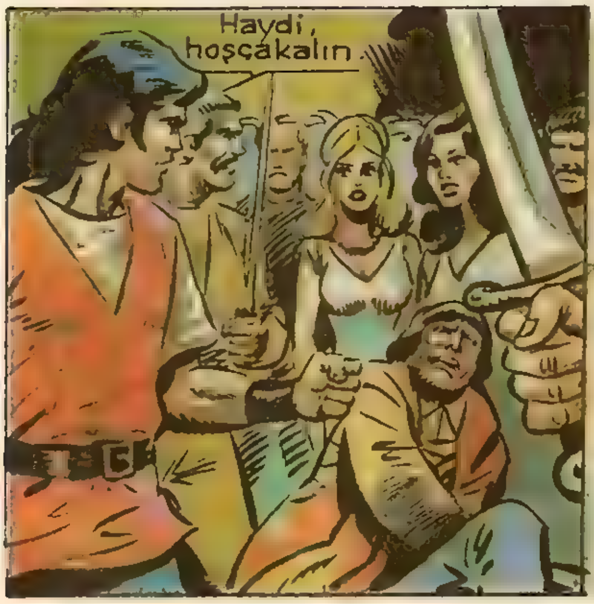

—Haydi, hoşça kalın.. Biz yurdumuza gidiyoruz:

On keskin pala, on sönmez şimşek gibi yol açtı ve bu şimşeklerden gözü kamaşan, kadınlı erkekli yüzlerce kişi, sessiz bir saygı içinde onlara yol verdi.

Bütün Sebeniko halkı, onların ayrılmasıyla, ölümün de uzaklaştığını sezerek derin bir sevinç duydu. Artık Türk'ün ne olduğunu, Türklerin neler yapabileceğini çok iyi anlamışlardı.

Halk, biraz korku, biraz da saygı ile Türklere yol veriyor. Durakoğlu ile arkadaşları kapıya doğru akıyordu. Tam kapı önünde bir çığlık koptu.

Bir kadın, on iki palanın çizdiği keskin hattı aşarak Durakoğlu'nun boynuna sarıldı:

—Nereye gidiyorsun? Beni bırakıp nereye gidiyorsun?

Durakoğlu, bu kritik durumda nezaket göstermeye kalkmanın anlamsızlığını düşünerek sert bir sesle cevap verdi:

—Yurduma...

Kadın yine haykırdı:

—Ya ben ne olacağım?

—Burada kalacaksın?

—Ya karnımdaki çocuk?

Durakoğlu birden duraladı, sarsıldı... Şaşkın bakışlarını Jozefin'in gözlerine dikti...

—Ne demek istiyorsun?

Jozefin zafer kazanmış bir komutan edasıyla gülümsedi:

—Çocuğunu burada mı bırakacaksın diye soruyorum?..

Durakoğlu, ummadığı bu durum karşısında o kadar şaşırmıştı ki, allak bullak olan kafasında düşünceler darmadağınık uçuşmaya başlamıştı...

—Hay Allah, bir bu eksikti... diye söylenirken Akıncı Doğan atıldı:

—Vakit kaybediyoruz, dedi. Çaresiz kızı da beraber götüreceğiz!

Sonra Jozefin'e dönerek emretti:

—Haydi, Durakoğlu'nun terkisine bin. Onun çocuğu, onun yanında doğar...

Akıncılar az sonra tozu dumana katarak Sebeniko kasabasından ayrıldılar... Durakoğlu'nun atının terkisinde Jozefin de vardı...

★ ★ ★

Oniki Türk, belki yüzoniki köyden ve kasabadan geçtiler.

Bu köylerin her birinde beşer, onar dakika veya birer, ikişer saat duruyor, erzak ve su alıyorlardı.

Girdikleri yerlerde söz onların oluyor, köy halkı, kaç kişi olursa olsun, akıncıların buyruğuna boyun eğiyordu. Türk adı, herkesin derhal itaat etmesini sağlıyor herkes onlara kul köle oluyordu.

Durakoğlu ve arkadaşları bu şekilde çok hızlı yol alarak sınıra vardılar.

O devirde sınırlarda ne karakol vardı, ne telörgü... Bir su, bir taş, bir ağaç, bir hendek, iki devlet sınırını ayırmaya yeterdi.

Bazen, bir armut ağacının on beş metre sağında Macarca, on beş metre solunda ise Türkçe konuşulurdu...

Akıncılar, sınır suyunu aşar aşmaz atlarından yere sıçradılar, yüzlerini toprağa sürerek uzun bir zaman öylece secde durumunda kaldılar.

Vatan toprağını bir gül gibi kokluyorlar, ağlamamak için kendilerini güç tutuyorlardı:

—Bize bu günü gösteren Tanrı'ya şükürler olsun!

—Artık ölsek de gam yemeyiz..

—Yaşasın vatan!

Türk akıncılarıyla birlikte gelen Jozefin hayran hayran bu sahneye bakıyordu.

Hiç kimseye boyun eğmeyen bu yiğitlerin, toprağa yüreklerini yapıştırarak candan bir say-

gıyla yurtlarını selamlamaları Sebenikolu kızın gözlerini yaşarttı..

Dağa, ırmağa, ovaya, ateşe, ölüme hep yüksekten bakan Türklerin yalnız vatan toprağı karşısında küçüldükleri, fakat bu küçülüşle daha da büyüdüklerini görmek Jozefin'i derin bir hayranlığa düşürdü...

Yurdu selamlamak görevini yerine getirdikten sonra ayağa kalkan akıncıların yüzleri ve bakışları değişti. Her zaman çatık duran kaşlarda, ve gergin yüz ifadelerinde şimdi bir yumuşaklık seziliyordu. Hepsi de gülüyor, neşeli kahkahalar atıyordu.

Jozefin, yurt havasının ve yurt toprağında bulunmanın onlara getirdiği bu değişikliği derhal sezdi. Gözlerini kapayarak Sebeniko'yu, orada kalanları düşündü. Fakat kendisi, vatanını hiç özlemediğini fark etti..

Gözlerini açarak yine Durakoğlu'nu seyretti ve bir Türk'ü seven kadının, artık yüreğinde başka bir sevgiye yer veremeyeceğini anladı.

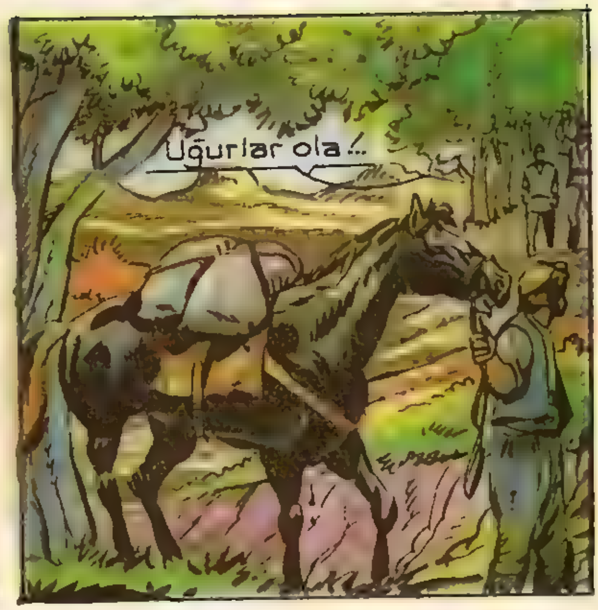

Durakoğlu, Jozefin'le pek ilgili değildi. Arkadaşlarıyla konuşuyor, şimdi nerede bulunduklarına dair tahminler yürütüyordu.

Mevsim, tam akın mevsimiydi. Binlerce Türk akıncısı şimdi mutlaka sınırları aşmış. Avrupa'ya akmış bulunuyordu. Fakat neredeydiler? İşte aralarında, bunu tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Akıncı birliklerine katılmak için, önce nerede olduklarını öğrenmeleri gerekiyordu.

Bu sırada, atına iki çuval buğday yükleyerek değirmene doğru giden bir köylü göründü. Bu aylardan, beri rastladıkları ilk yurttaştı.

Durakoğlu ile arkadaşları, babalarını veya kardeşlerini görmüş gibi heyecanlanıp bir ağızdan bağırdılar:

—Uğur ola hemşerim, nereden nereye?

—Eyvallah yiğitler... Köyden, değirmene...

—Ne var, ne yok?

—Hayırlar...

—Akıncılardan ne haber.

—Onlar bu yıl hep birlikte Arnavutluk'a gittiler. İskodra'da yaman savaşlar oluyor.

Durakoğlu, arkadaşlarının yüzüne baktı. Hepsi gülümsüyor, hepsinin gözlerinde aynı özlem parlıyordu.

Durakoğlu, kendi yüreğinde tutuşan ateşin eşini onların da kalbinde görmekten, derin bir haz duydu, neşeyle sordu:

—Eve mi, savaşa mı?

Türkler, hep bir ağızdan bağırdılar:

—Savaşa! Savaşa!

—Öyleyse hemen yola çıkalım... Şu Jozefin'i bir köye emanet edip, atlarımızı İşkodra'ya sürelim...

* * *

Akıncılar dört nala atlarını sürdüler. Sarp dağları, derin vadileri uçarcasına aştılar.

Yedi gün sonra, İşkodra önüne gelmişlerdi.

Bu umulmaz geliş, tüm akıncılar arasında coşkun bir sevinç yarattı..

Arnavutluk önünde, yaman bir savaş veren İskender Paşa öldü sandığı Durakoğlu'nu karşısında görünce sevincinden ne yapacağını şaşırdı.

Sekiz bin akıncının başında İşkodra kuşatmasına katılan Malkoçoğlu da Durakoğlu'nun gelişiyle savaşı unutup, adeta bayram şenliğine başladı.

Bütün Türk ordusu, on iki akıncının gelişini, büyük bir sevinçle karşılamıştı. Beyler, paşalar, buşbuğlar, onları ayrı ayrı çadırlarına çağırarak öptüler, kutladılar, armağanlar verip gönüllerini hoş ettiler.

İskender Paşa, o ihtiyar yaşında, yeniden bir oğul sahibi olmuş gibi seviniyordu:

—Bre Durakoğlu... Ağlamak bilmeyen şu gözlere yaş dökmeyi öğrettin, beni günlerce ağlattın. Seni öldü sanıp yasa girdim. Neyse, sağ-

mışsın... Fakat delilik edip bir daha uçuruma atılma... Çünkü sen, bu yurda gerekli bir yiğitsin...

Durakoğlu, ayağının tozunu silmeden savaşa katıldı.

Sarp kayalar üzerinde kurulan İşkodra Kalesi, Arnavutluk'ta kurulacak Türk hakimiyeti için mutlaka elde edilmesi lazım bir kentti. Şehri Venedikliler savunuyor, kalenin kulelerinde Sen Mark ve Sen Etyen bayrakları dalgalanıyordu...

Bu önemli savaşı, bizzat yönetmek için Fatih Sultan Mehmet de geldi, komutayı eline aldı. Ön çarpışmalar bir kaç gün sürmüştü ama asıl savaş yarın başlayacaktı. Padişah, bütün komutanları yanına çağırdı. İskender Paşa Hünkar'ın otağına Durakoğlu'nu da götürdü.

Fatih ayaktaydı ve kısa konuşmak istiyordu. Bu yüzden, karşısında sıralananların yüzlerine ayrı ayrı bakmaya bile gerek görmeden fikrini söyledi:

—Yarın büyük saldırı başlayacak... Beylerin, paşaların kendi bölgelerinde canla başla dövüşeceklerine, şu kartal yuvasını, içindeki kargaların başına yıkacaklarına eminim...

Fatih bir an sustu, düşünceli bir tavrı vardı. Sonra sesini yükselterek devam etti:

—Yalnız, fazla kan dökülmesini istemiyorum... Bu yüzden büyük hücuma geçmeden önce şehre bir elçi göndermek isterim. Fakat tehlikeli bir iş bu... Malum ya.. Umudu kesilen it yavuzlaşır, aslana bile saldırır. Bizim elçiye de, kaledekilerin bir kötülük etmesi mümkündür. Bunun için gözü pek, yüreği sağlam, bileği güçlü bir gönüllü isterim..

Fatih Sultan Mehmet yine sustu. Keskin bakışlarını rastgele çevresinde dolaştırdı. Sesi sert ve emrediciydi:

—Evet... Öyle bir gönüllü istiyorum ki, işin ucunda ölüm olduğunu bilerek oraya gitsin, emrimi söylesin, herifleri teslim olmaya davet

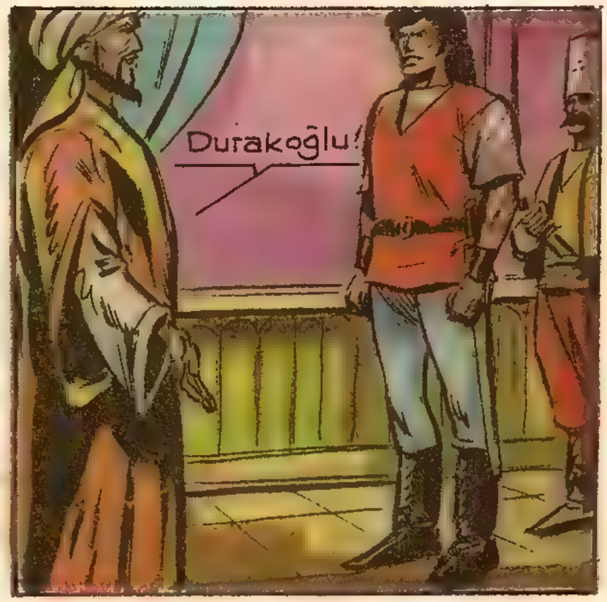

etsin...

Beyler, paşalar, hangi serdengeçtiyi bu önemli işe sürmek gerektiğini düşünürlerken, Durakoğlu ilerledi:

—Şevketlü hünkar dedi, şehre ben giderim. Burada yarı boş durmaktan içim sıkıldı. Hiç olmazsa biraz eğlenirim...

Fatih Sultan Mehmet, Durakoğlu'nu derhal tanıdı, ona ısmarladığı işi hatırladı, biraz şaşkın ve biraz kızgın haykırdı:

—Durakoğlu!... Seni mi görüyorum karşımda?

—Evet Ulu Hünkar...

—Senin için öldü diyorlardı...

—Gördüğün gibi sapasağlamım Ulu Hünkarım...

—Hani sen bana bir iş görecektin? Hani Macar ilinde bir adamı bulacaktın?

—O iş tamam sultanım. Sözünü ettiğin adam artık yaşamıyor!

—Sen mi öldürdün?

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

—Hayır... Kendi öldü... Senin, amcaoğlu sandığın adam, soyu sopu belirsiz bir dilenciymiş. Önce Laybah'ta karşılaştım, tanımadım. Sonra Sebeniko'da yine karşılaştık. Bu defa can çekişiyordu. Baş ucuna dikildim, içindeki sırrı söylettim, onun Türk bile olmadığını öğrendim.

—Sonra ne yaptın?

Ölen adama ne yapılır ki?

—Demek Davut öldü?

—Sen sağol Ulu Hünkâr. O öldü, gözümün önünde ve eski ağlardan yapılma bir yatağın içinde...

—Niye bana haber vermedin?

—Değmezdi!

Fatih Sultan Mehmet, dik dik delikanlının yüzüne baktı. Yıllarca kendisine korkulu rüya gördüren Şehzade Davut'un ölümünü kendisine önemsiz bir şeymiş gibi anlatan Durakoğlu'nu

dikkatle süzdü:

—Bu haber benim için çok değerli ama sen değersiz bulmuşsun. Bir daha öyle yapma ve benim bilmek istediklerimi bana bildir. Verdiğin müjde hoşuma gittiği için bu sefer kızmıyorum.

Padişah, beylere ve paşalara döndü:

—İstediğim işi bu delikanlı yapar. Hem de çok iyi yapar. Hemen şehre gidip, Venediklilere emrimi söylesin!

Paşalar, gönüllü olarak bu görev üstlenen delikanlıya sevgiyle, takdirle baktılar.

Çok tehlikeli bir işti bu... Durakoğlu ölüme gidiyordu.

İşkodra Valisi Antonyo De Leçe, Türklerle savaşta, Türk düşmanı Kont Valerno'ya güveniyordu. Bu yüzden savaşın idaresini ve bütün yetkilerini ona bırakmıştı.

Kastel Mirano Şatosu'ndan, kuvvetli bir birlikle İşkodra Kalesi'ne gelen Kont Valerno, tarihte eşine az rastlanır bir Türk düşmanıydı.

Onun eline düşüp de sağlam kalan Türk yoktu. Canavar ruhlu Kont:

— **"Yeryüzünde en çok Türk kanı içen adam benim"** diye övünüyor, bundan gurur duyuyordu.

Kont Valerno, Türklerin Arnavutluk'a yaptığı akını duyunca gönüllü olarak yardıma koşmuştu. O tarihte, Arnavutluk'un en büyük kenti İşkodra, Venediklilerin hakimiyeti altında bulunuyordu.

Kont Valerno, Fatih Sultan Mehmet'in elçi-

si Durakoğlu'nu çıplak denilecek bir salonda kabul etti.

Ortada sadece dört tane yaldızlı koltuk vardı. Ayaklarını öne doğru uzatarak rahat bir şekilde koltuğa kurulan Kont'un sağında üvey kızı Milena, solunda ise Senatör Bertelmi ile Şövalye Derengzeni oturuyordu.

Durakoğlu, büyük salonun geniş kapısından rahat adımlarla içeri girdi, yürüdü. Başı her zamanki gibi yukarıda, göğsü öndeydi, arkasından

üç arkadaşı geliyordu:

Durakoğlu ilk bakışta, Venediklilerin amacını anladı. Çevrede oturulacak hiç bir şey yoktu. İçinden gülümsedi:

— **"Beni zorla ayakta, saygı durumunda tutarak küçük düşürmek istiyorlar!"** diye düşündü.

Bu düşünce ona çok ağır geldi.

Böyle bir harekete nasıl karşılık vermeliydi?

Selam vermeden yürüdü. Kont'un koltuğunun kenarına astığı kadife pelerinini aldı, göz

açıp kapayıncaya kadar süren kısa bir an içinde dörte katlayıp yere serdi ve bağdaş kurarak üzerine oturdu.

Koltuğunda yırtıcı bir kuş sessizliğiyle tüneyen Kont Valerno, öfkesinden sapsarı kesildi, gözlerinin akı kayboldu.

Vali'nin çevresindekiler şaşırmışlardı. Muhafızlar, subaylar, asilzadeler Durakoğlu'nun hareketlerine hayretle bakıyorlardı.

Durakoğlu hükmeder bir tavırla tane tane konuştu:

—Şevketlü hünkârımın yüreği biraz yufkadır. Kalenizi toplarla başınıza yıkıp, sizleri kılıçtan geçirmek istemiyor. Boşuna direnerek düşeceğiniz acıklı duruma üzülüyor.

Kont Valerno merakla, sözlerinin sonunu bekliyordu. Durakoğlu, bu Türk düşmanına nefretle bakarak devam etti:

—Padişahım size benim ağzımla şu öğüdü veriyor: Boş yere kendinizi öldürtmeyin!

Salonda kısa, fakat korkunç bir sessizlik oldu. Sanki kimse nefes bile alamıyordu. Durakoğlu'nun gür sesi az sonra, duvarların arasında yeniden çınladı:

—Nasıl? Bu öğüde uyup teslim olacak mısınız? Yoksa kale kapılarını sımsıkı kapayıp ölmekte direnecek misiniz? Kısaca "Evet" ya da "Hayır" deyin...

Kont'un pelerinini yere sermekten çekinme-

yen, emreder gibi konuşan genç Türk elçisinin hali, salondaki asilzadelerin üzerinde derin bir korku yaratmıştı.

Şövalye Derengzeni için için köpürüyordu: **"Bu adamın davranışları hiç hoşuma gitmedi. Çok edepsiz ve küstah biri... Ona dersini vermek gerek!"** diye düşünüyordu.

Aynı anda Kont'un üvey kızı Prenses Milena da Durukoğlu'na tanıdığı diğer erkeklerle karşılaştırıyor ve **"Hayatımda gördüğüm mağrur, yakışıklı ve güçlü erkeklerden biri"** diye düşünüyordu:

Durakoğlu, prenses Milene'nin üzerinde garip bir heyecan yaratmıştı ama genç kadının gözleri birden Durakoğlu'nun biraz arkasında duran Doğan Bey'e takıldı. Göz göze geldiler... Prenses birden çarpıldı âdeta... Doğan Bey'e takıldı. Göz göze geldiler... Prenses birden çarpıldı âdeta... Doğan Bey'in erkekçe güzelliği onu büyülemişti:

"—Tanrım!.. Bu ne yakışıklı erkek böyle... Az önce beğendiğim genç elçiden daha etkili... Bütün Türkler böyle midir acaba?" diye düşündü.

Doğan Bey, Prenses Milena'nın kendisiyle ilgilendiğini anlayınca hafifçe gülümsedi. Durakoğlu'nun bir adım gerisinde duruyordu. Usulca ona fısıldadı:

—Kont'un kızı önce seni, sonra da beni beğendi Durakoğlu... Bu güzel kadın, babası gibi Türklerden nefret etmiyor galiba..

Durakoğlu kaşlarını çatarak arkadaşını tersledi:

—Şimdi kadın-kız düşünmenin sırası mı Doğan Bey? Görevimizi yapıp, biran önce gidelim buradan... Tabii gidebilirsek... Çünkü heriflerin niyeti hiç iyi değil.

Durakoğlu, Venediklilerin teslim çağrısını kabul etmeyeceklerini anlamıştı. Fakat kesin bir cevap alarak gitmek istediği için tekrar sordu:

—Evet Kont... Kararın nedir? Cevabını bekliyorum!

İçin için köpüren Şövalye Derengzeni elinde olmadan ayağa kalktı, küstah bakışlarla Du-

rakoğlu'nu süzdü. Orada, Kont'tan önce konuşmak şövalyenin hakkı değildi. Ancak öfkeden kendini kaybeden Deregzeni bunu unutarak:

—Çok konuştun? Senin şevketlü hünkârına söyle, geleceği varsa, göreceği de var! diye haykırdı.

Durakoğlu alaylı alaylı güldü:

—Kont'un susup uşağının konuştuğu bir yerde hiç bir sonuca ulaşmak mümkün değildir. İşkodra yıkılacaktır baylar... Bundan şüpheniz olmasın!

Şövalye Derengzeni, hareketin ağırlığı karşısında tokat yemiş gibi sarsıldı.

Bir an ne yapacağını şaşırdı. Sonra öfkeden kudururcasına atılmak istedi ama Kont Valerno bir el işaretiyle onu durdurdu.

Durakoğlu ayağa kalkmıştı. Artık konuşmayı sürdürmenin anlamsız olacağını düşünüyordu. Dönüp gitmek üzereyken gözleri, ısrarla üzerine dikilen bir çift güzel gözle karşılaştı. İçinden:

"Bu dişi şeytan, beni etkilemek istiyor ama ben bunun gibileri çok gördüm!" diye düşündü.

Aynı anda Doğan Bey Prenses Milena'nın şeytanca bakışları karşısında hafif bir şaşkınlık geçirdi. Boğazı ve göğsü sıkıştı.

"Bu güzel kadın Durakoğlu'nu da, beni de beğendi. Ama galiba beni daha çok beğendi" diye düşündü.

Gördüğü güzellik, Doğan Bey'i büyülemiş gibiydi.

Prenses Milena, güzelliğinden emin bir şekilde sarhoş edici bir edayla bakıyor, gözlerinde özellikle Doğan Bey'e karşı büyük bir hayranlık okunuyordu.

Durakoğlu ona fazla yüz vermediği için zeki kadın tüm gücünü Doğan Bey'in üzerinde toplamıştı.

Onu arzuluyor, onun gitmesini istemiyordu.

Yanında bulunan Kont Valerno'ya doğru eğilerek fısıldadı:

—Bize meydan okuyan bu küstah adamlara ceza vermek gerek. Onların dördünü de tutuklayıp zindana hapsediniz. Böylece Türk padişahı, kendisinden korkmadığınızı anlasın

Kont Valerno, üzerinde büyük bir etkisi olan Prenses Milena'ya cevap vermeden ayağa kalktı, mağrur bir tavırla başını yukarıya kaldırarak:

—Şövalye Derengzeni biraz önce doğru söyledi, dedi. Senin şevketlü hünkârın tüm akıncılarıyla, yeniçerileriyle gelsin. Geleceği varsa göreceği de var... Hepsini gebertiriz!

Kont'un gözlerinde şimşekler çakıyordu, yüzü korkunçtu.

Durakoğlu ona dik dik baktı. Yiğit ve korkusuz bakışlardı bunlar. Meydan okuyan bir sesle karşılık verdi:

—Bir kaç gün sonra akıncılar ve yeniçeriler tepene yumruk gibi inecek. Pişman olacaksın!

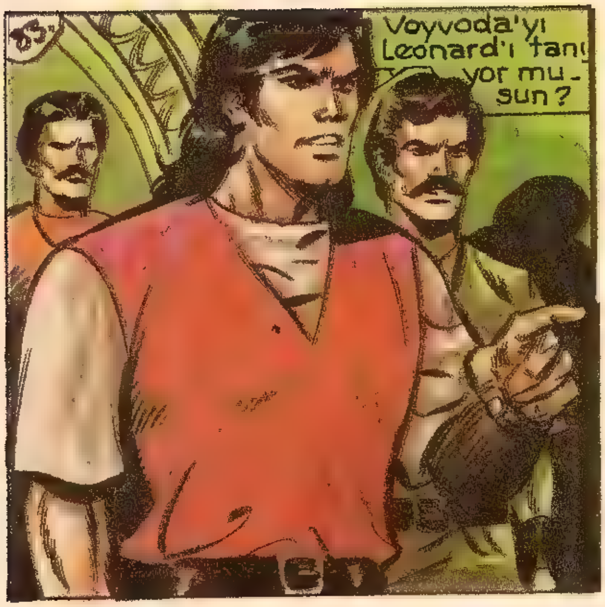

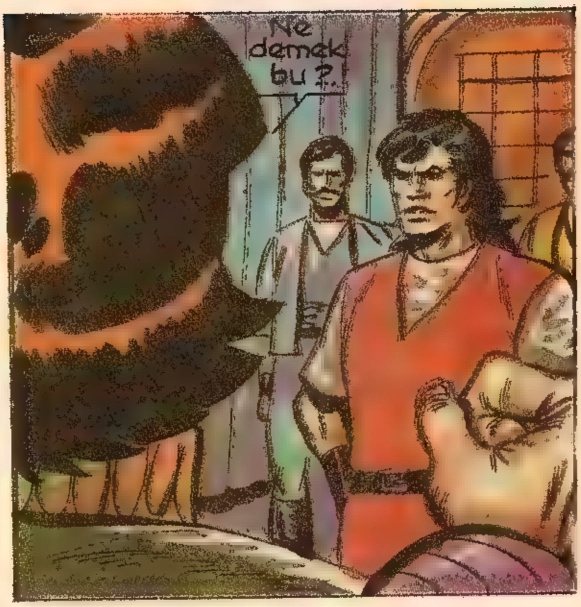

Durakoğlu, Kont'a hiç selam vermeden kapıya doğru yürüdü. Doğan Bey ve iki adamı da onun arkasından ilerledi.

Salonda korkunç bir sessizlik vardı.

Herkes bir fırtınanın patlak vermek üzere olduğunu seziyordu. Kont'un gözlerinde delilik kıvılcımları uçuşmaktaydı.

Durakoğlu salondan çıkmak üzereyken döndü, dudaklarında garip bir gülümsemeyle sordu:

—Sen, Voyvoda Vilad'ı, Kont Leonard'ı, Baron Verter'i tanıyor musun?

Kont Valerno, hiç beğenmediği bir soru karşısında şaşırdı, alık alık bakarak mırıldandı:

—Hayır

—Eğer tanısaydın senin için iyi olurdu.

—Ne demek bu?

—Onlar da Türklere senin gibi meydan okuyordu. Çünkü gücümüzü bilmiyorlardı. Yarın sen de bizim ne olduğumuzu öğreneceksin. Çünkü onlar gibi senin de kafan kesilmiş olacak!

Bu tehdit karşısında Kont'un saçları öfkeden diken diken oldu. Türk elçisi artık çok ileri gitmişti. Yüzü kıpkırmızı kesildi ve korkunç bir sesle:

—Yakalayın şunları! diye haykırdı

Venedikli muhafızlar, kargılarını öne doğru uzatarak Durakoğlu ve arkadaşlarının üzerine saldırdılar.

Dört Türk silahsızdı.

Durakoğlu kıvrak bir vücut hareketiyle kıl payı kurtuldu,çelik pençesini uzatıp kargıyı tuttu, bir çekişte adamın elinden alıp göğsüne sapladı.

--Aaaaaaahhhh!...

Venediklinin tüyler ürpertici çığlığı salonu inletti.

Aynı anda Doğan Bey'de üzerine gelen bir askeri,hayalarına indirdiği müthiş bir tekmeyle yere sermiş ve elindeki kılıcı kaparak korkunç bir nara patlatmıştı:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

14 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

—**Savulun reziller!**

Şimdi, Durakoğlu da, Doğan Bey de mutlu mutlu gülümsüyorlardı. Çünkü ellerinde birer kılıç vardı ve artık çarpışa çarpışa şerefleriyle ölebilirlerdi.

Üzerlerine atılan diğer iki muhafızın kafalarını birer vuruşta uçurduktan sonra yardım etmek için öteki iki arkadaşlarına döndüler.

Durakoğlu ve Doğan Beyden uzakta kalan iki elçi, Mustafa ve Salih, muhafızlarla çılgınca çarpışıyor, kılıçlara karşı yumrukla boğuşuyordu.

Her yanları kan içinde kalmıştı.

Yerde üç Venedikli cansız yatıyordu. Bunlar yumrukla ölmüşlerdi.

Denk olmayana, umutsuz ve müthiş kavgayı donuk bakışlarla seyreden Şövalye Derengzeni:

—**Bu Türkler gerçekten yaman adamlar. Ölümüne dövüşüyorlar!** diye mırıldandı.

Prenses Milena'nın gözlerinde kurnaz ışıl-

tılar yanıyordu. Kont Valerno'ya en tatlı sesiyle:

—**Doğan Bey'i öldürtmeyin,** dedi, **ileride ondan yararlanabiliriz. Diğer üçünün ise yaşamasına gerek yok!**

Yüz muhafıza karşı dövüşen dört kahraman Türk'ün, bütün çabalarına rağmen fazla dayanamayacağı anlaşılıyordu.

Bu sırada Durakoğlu ile Doğan Bey, vuruşa vuruşa pencerenin yanına kadar gelmişlerdi.

Dışarıda, pencerenin altında, büyük bir ırmak deli gibi akıyordu...

Doğan bey:

—**Haydi Durakoğlu,** dedi, **Pençereyi kır ve atla...**

Durakoğlu arkadaşının ne demek istediğini anlamıştı.

Canı sıkıldı. Vuruşmaya devam ederek sert bir sesle:

—Ne demek oluyor bu, dedi, sizi bırakıp kaçmamı mı istiyorsun? Ölüm nedir ki Doğan bey? Arkadaşlarımı bırakıp kaçmanın şerefsizliğiyle yaşayacağıma burada vuruşarak ölürüm. Hep beraber ölürüz. Şu itlere canımızı pahalıya satalım.

Doğan bey, karşısındaki bir Venedikliyi belinden ikiye biçerek cevap verdi:

—Mesele bu değil Durakoğlu. Senin gidip, padişaha durumu haber vermen gerek. Önemli bir görev bu. Adamların kalleşliğini, Türklerden ne kadar nefret ettiklerini anlatmalısın. Savaş derhal başlamalı.

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Galiba haklısın. Bu heriflere kızgınlığımdan az daha görevimizi unutuyorduk.

Doğan bey sert bir hamle yaparak Venediklileri geri püskürtürken Durakoğlu'na:

—Haydi, durma! dedi. Ben bu itleri bir süre daha oyalarım.

Durakoğlu sert bir kaç kılıç darbesiyle pencereyi paramparça etti.

Venedikliler çılgın gibi bağrıştılar:

—Pencereyi kırdı...

—Kaçacak!

—Atılın!... Yakalayın!... Kaçmasına fırsat vermeyin.

Kanlı dövüşü uzaktan seyreden Şövalye Derengzeni alaylı bir kahkaha attı:

—Hay aptal!... Pencereden kaçabileceğini sanıyor. Oradan ırmağa atlamak delilik. Paramparça olur!..

Prenses Milena da alay etti:

—Evet... Korkudan ne yapacağını şaşırdı. Oradan atlayıp, parçalanarak ölecek!..

Doğan bey son gücünü harcıyor, üzerlerine yığınla gelen askerleri büyük bir güçlükle durduruyordu:

—Haydi Durakoğlu, oyalanma.

Durakoğlu çevik bir hareketle pencereye sıçradı. Aşağısı bir uçurum gibi yüksekti.

—Doğan.. Buradan atlamak intihar etmek gibi bir şey. Çok yüksek çünkü...

—Olsun... Şansını dene. Ne kaybedersin ki? Nasıl olsa ölüyoruz...

Durakoğlu **"Haklısın"** diyerek bir saniyede kararını verdi:

—Allahaısmarladık Doğan bey! dedi. Eğer kurtulursam mutlaka geri döneceğim! Seni sağ bulursam kurtaracağım. Ölürsen intikamını alacağım. Yemin ederim ki bu şatoyu onların başlarına yıkacağım!

Durakoğlu bunları söyledikten sonra kendisini boşluğa bıraktı.

Irmağın hırçın suları aşağıda gürül gürül akıyordu.

Sağ kalırsa bu sular onu şehrin dışına, Türk ordusunun yanına götürecekti.

Durakoğlu'nun ince, uzun vücudu boşlukta uçtu, uçtu, sonra bir mızrak gibi, köpüklü sarı sulara gömüldü.

Doğan bey salonda vuruşmaya devam ediyordu. Durakoğlu'na ne kadar zaman kazandırırsa, onun kurtulma şansını fazlalaştıracaktı.

Kanlı kılıcını havada şimşek gibi döndürerek:

—Savulun köpekler? diye kükredi.

Fakat artık onun da, diğer iki Türkün de dayanacak güçleri kalmamıştı.

Yüz Venedikli askere karşı umutsuzca dövüşen üç kahraman Türk, tüm çabalarına rağmen bir süre sonra kıskıvrak yakalandı.

Kont Valerno'nun neşesi yavaş yavaş yerine gelmişti. Şimdi yüzünde, zalim bir gülümseme vardı. Doğan beyi göstererek:

—Şu adamı zindana atın, ötekilerin de şimdi kafasını koparın! diye emretti.

Doğan bey sapsarı kesildi, kalın sesiyle Kont'a lanetler savurdu:

—Rezil köpek!... Eğer arkadaşlarımı öldürtürsen, bunu senin yanına bırakmam!

Kont Valerno iğrenç bir kahkaha attı:

—Sen de öleceksin!

—O zaman bizimkiler öcümüzü alırlar!

—Bir şey yapamazlar!... Bütün Türkleri geberteceğim! Hah, hah, ha!... Vurun kellelerini!

Doğan bey umutsuzlukla, **"Durun!"** diye haykırdı ama onu dinleyen olmadı.

Venedikli askerlerden bir kaçı atılıp iki Türk'ün başlarını kavradılar. Kılıçlar havada parladı!

Doğan bey, kendi başı kesiliyormuş gibi acılar içinde inleyerek dişlerini sıktı, yoldaşlarının korkunç sonlarını görmemeki çin gözlerini kapadı. Fakat kulaklarına boğuk feryatlar doldu:

—Öcümüzü unutma Doğan bey!

Sonra tüyler ürpertici iki çığlık, arkasından müthiş bir hışırtı ve kan.

Doğan bey, yaşlarla dolan gözlerini açıp yoldaşlarının ölü vücutlarına baktı, titreyerek başı-

nı çevirdi.

Kont Valerno, kan içici bir yaratık gibi zevkten sarhoş olmuştu. Bütün vücudu tatlı bir hazla ürperiyordu.

Başsız cesetlere bir süre baktıktan sonra, muhafızlara dönüp eliyle Doğan beyi göstererek tekrar bağırdı:

—Götürün bu adamı zindana! Gözünüzü açın, kaçmasın!

Doğan bey salondan çıkarılırken, son bir kez arkadaşlarına baktı. Başsız vücutlarından koyu, kıpkırmızı bir kan sızıyordu. Bu ölü vücutlar hâlâ titriyor, sanki ondan, öçlerini unutmamasını istiyorlardı.

Doğan bey dişlerini sıktı, gözlerini yumdu, Kont'a dönerek haykırdı:

—Beni neden öldürtmüyorsun?

Kont Valerno hain hain güldü:

—Acele etme... Senin de sıran gelecek!

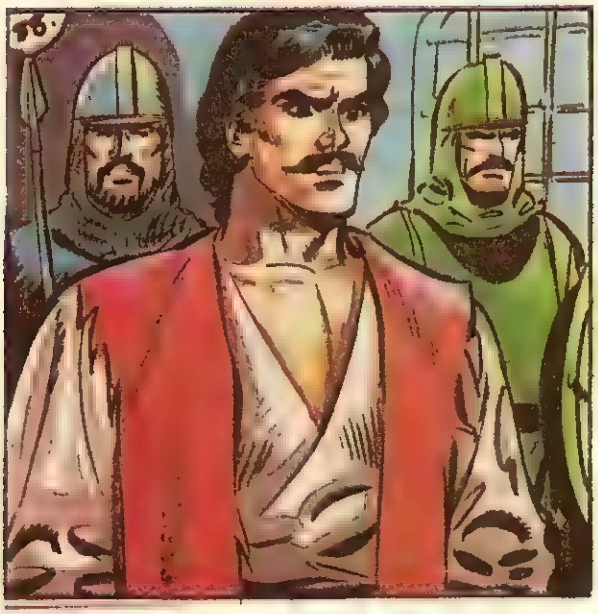

Doğan bey, Venedikli Kont'un yüzüne doğru nefretle tükürdü ve hiç bir şey demeden kapıya doğru yürüdü. Kollarından tutan askerleri iri gövdesiyle adeta peşinden sürüklüyordu.

Yüreği kin ve nefret doluydu.

Yaşarsa intikamı korkunç olacaktı.

★ ★ ★

Durakoğlu çok yüksekten ırmağa düşünce, suya çarpmanın şiddetinden kısa bir an kendinden geçer gibi oldu. Sonra kendini suyun dibinde buldu.

Akıntı onu hızla saraydan uzaklaştırmıştı.

Arkasından atılan okların, sıkılan kurşunların hiç bir etkisi olmadı.

Durakoğlu su yüzüne çıkınca, ciğerlerini temiz hava ile doldurdu. Atladığı yüksek pencereye bakınca, bunu nasıl yaptığına kendisi de şaşırdı.

O yükseklikten suya atlayıp da sağ kalmak, mucize gibi bir olaydı.

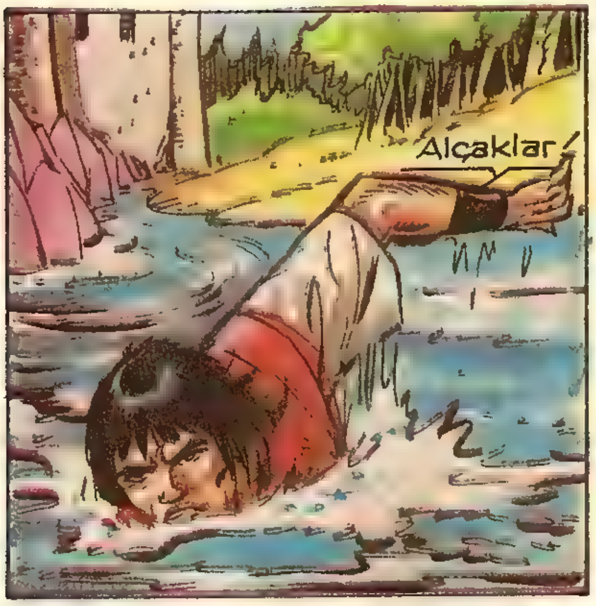

Yumruğunu sudan çıkarıp, İşkodra Sarayı'na doğru sallayarak bağırdı:

—Yemin ederim ki geri döneceğim! Eğer yoldaşlarımın kılına dokunmuşsanız, kaleyi başınıza yıkacağım!

Durakoğlu bir yandan hızlı hızlı yüzüyor, bir yandan da umutsuz bir şekilde söyleniyordu:

—Alçaklar!.. Bu rezil heriflerden her kötülük beklenir! Fakat bekleyin... Hepinizin ölümü, benim elimden olacak.

★ ★ ★

Durakoğlu daha padişahın karargahına ulaşıp olan biteni haber vermeden savaş başladı.

Fatih Sultan Mehmet neden beklememişti?

Bunun cevabı basitti. İki elçinin kesik başlarının birer mızrağın ucuna takılarak kalenin burçlarına dikilmesi savaşın başlaması için yeterli bir olaydı.

Padişah kaşlarını çatıp, derin bir üzüntü içinde:

—Böyle olacağını tahmin etmiştim! diyerek hücum emrini verdi.

İşkodra kalesi burçlarında, iki yiğit Türk'ün yan yana duran başlarının içler acısı, hazin bir görünüşleri vardı.

Bu manzarayı gören bütün Türkler galeyana geldi. Uzun süre surları bombardıman ettiler.

Tarihçiler, bu savaşta Türk ordusunun, topçuluk bakımından çok büyük işler başardığını yazar.

Gerçekten de öyledir.

İşkodra önünde Türkler topçuluk sanatının doruğuna ulaştılar. Zeytinyağına batırılmış yün, balmumu, kükürt ve daha başka yanıcı maddelerden yapılan mermileri ilk defa burada kullandılar.

Bu yeni gülleler uçup giderken, parlak bir iz bırakıyor çok hızlı atıldıkları için havayı yararken keskin bir ses çıkarıyordu... Bu sesler, düşman için çok moral bozucuydu.

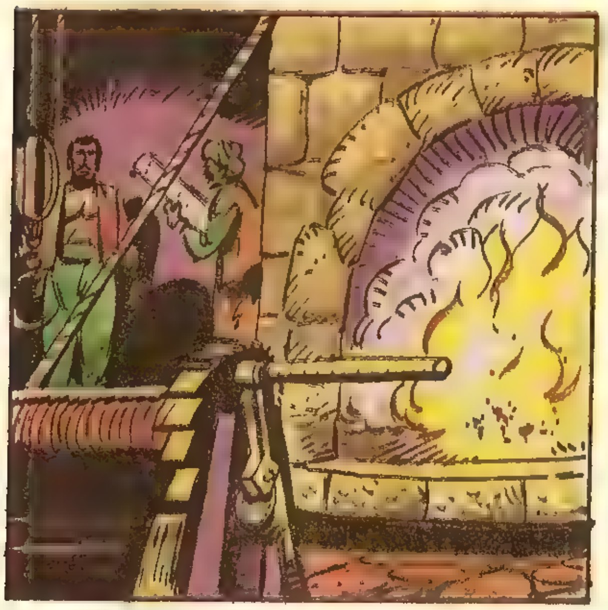

Bir alev topu halindeki güllerin dokunduğu her yer yanıyor, düştüğü kaynakların suyu kuruyordu.

Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'dan getirilen topları yeter görmediği için orada, Paşadağı'nın arkasında derhal bir fabrika kurdurmuş ve büyük toplar döktürmeye başlamıştı.

Yeni yapılan toplardan ilki, Sen Belez Kilisesi'nin karşısına konuldu. Bu dev silah, on iki kantar (672 kilo) ağırlığında gülle atıyordu.

Gülleler rastladığı evi, ağacı, suru, duvarı her şeyi paramparça ediyordu.

350 kiloluk gülle atan ikinci bir top da Boyana suyunun karşı yakasına kuruldu.

Irmağın üzerinde bir köprü olmasına rağmen, topun ağırlığından köpcünün yıkılacağı anlaşıldığından en güç yola sapıldı ve o koca top, manda ve develerle çekilerek coşkun suların içinden geçirildi.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

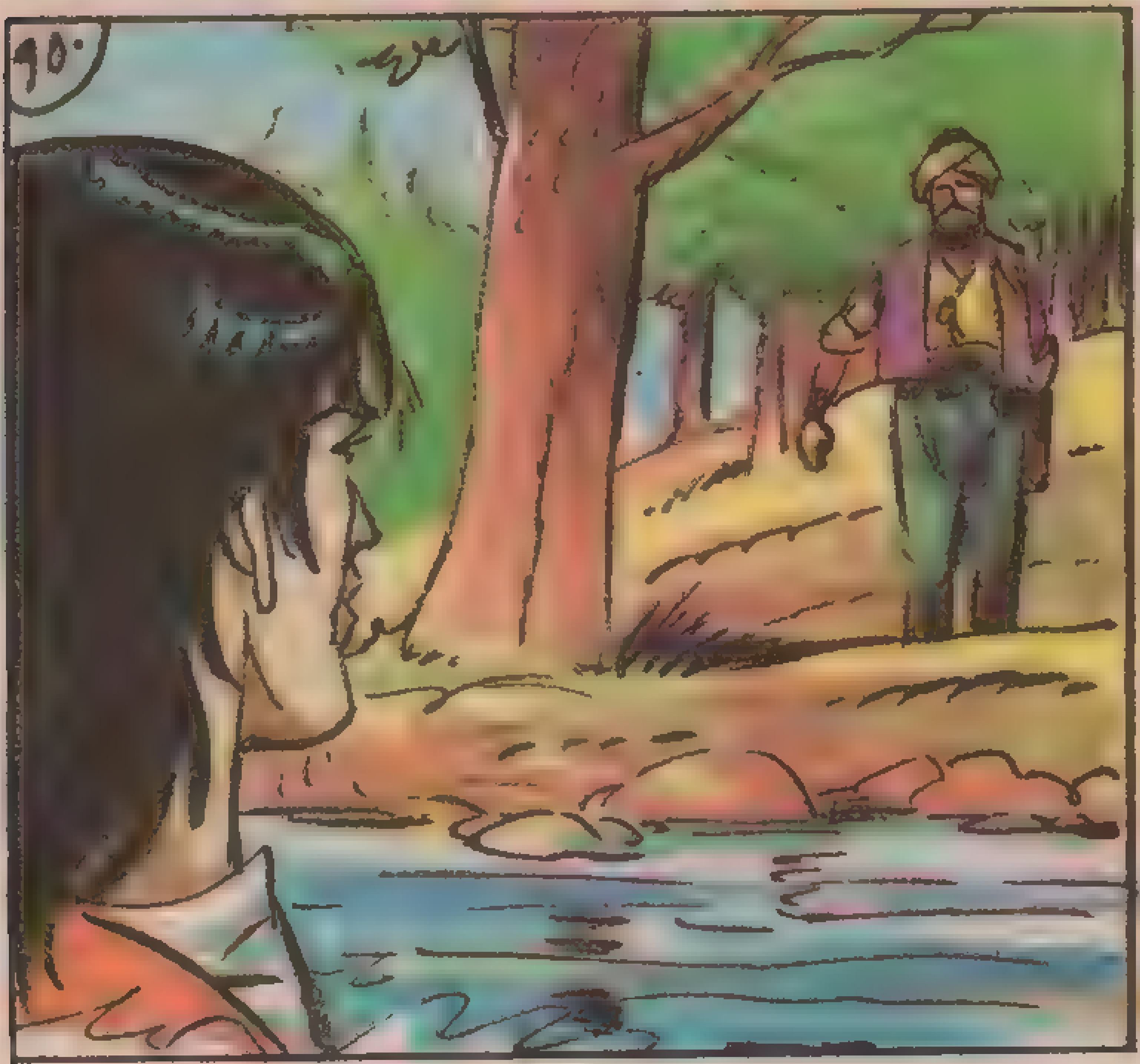

Bu çalışmalar yapılırken, sulardan ansızın Durakoğlu'nun çıkması Türkler için büyük bir süpriz olmuştu.

—Aaa.. Bu da nesi?

—Irmaktan insan çıktı..

—Durakoğlu... Durakoğlu bu!..

—Biz onu öldü sanıyorduk. Ölmemiş demek ki...

—Peki nasıl kurtuldu?

—Bir mucize bu...

Durakoğlu, şaşıran topçulara gülerek:

—Karnım aç, bana biraz yiyecek vermezseniz, asıl o zaman öleceğim.. dedi.

En büyük dertler içinde olsa bile, aç mide kendini hiç bir zaman unutturmuyordu.

Durakoğlu, Sultan Mehmet'e raporunu vermeye koşarken, topçuları ırmak üzerindeki zor çalışmalarına devam ettiler.

... Ve İşkodra önlerinde topçuluk tarihine geçen topların en büyüğü de yapıldı.

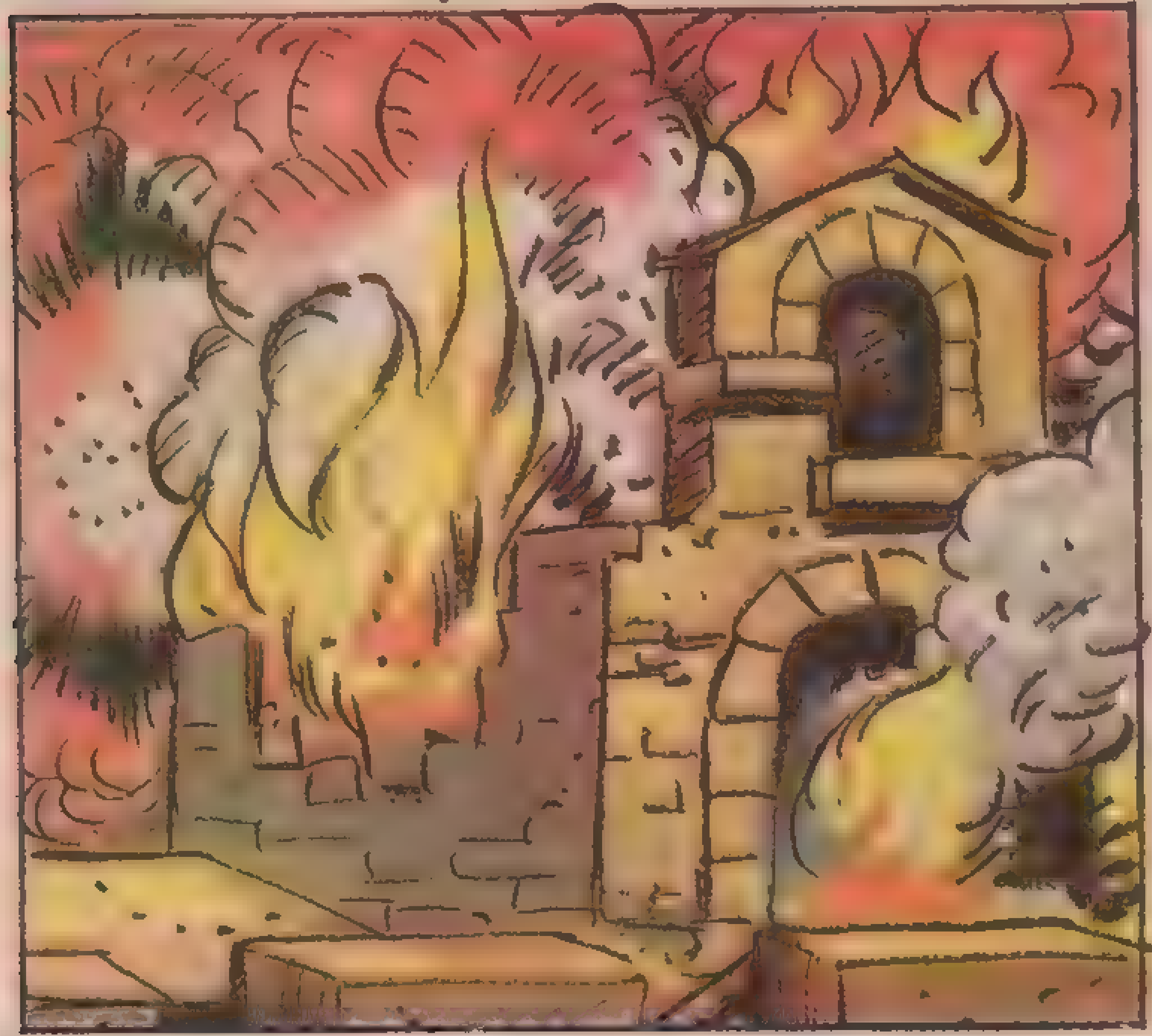

Bu görülmemiş irilikteki müthiş top, 13 kantar (728 kilo) ağırlığında gülle fırlatıyordu.

Böylece, İşkodra'nın dört yanına on bir büyük top konulmuş oldu. Bu toplar her gün şehre ortalama 83 mermi yolladılar.

Artık beklenen an gelmiş, İşkodra kalesinin duvarlarında yer alan gedikler açılmıştı.

Hendekler çalı, taş ve toprak atılarak dolduruldu, hücum emri verildi.

Bütün asker göğüs göğüse vuruşmak için sabırsızlanıyordu.

Yeniçeriler, ellerinde palalarıyla gediklere saldırdılar. Çok kanlı bir boğuşma oldu. Kafalar, kollar, bacaklar koptu, yerler başsız cesetlerle doldu.

Akşama doğru büyük kapıyı koruyan savunma hattı yıkılmış. Sen Mark bayrağı sökülüp atılarak, yerine Türk sancağı dikilmişti.

Şimdi Paşadağı'nın tepesinde kurulan kızıl renkli çadırın önünde bu ilk zaferi seyreden Fatih Sultan Mehmet,. kente doğru akan ordunun en önünde, bir savaş ilahı gibi karşısına çıkan düşmanı biçen Durakoğlu'nu görüyordu.

Kılıcıyla surları gösteren Durakoğlu, yoldaşlarına:

—İleri... İleri... diye haykırıyor, adeta tüm orduya komuta ediyordu.

Paşalar, beyler onun yanında silinmişlerdi...

Fatih Sultan Mehmet Durakoğlu'na gururla baktı ve:

—Kabul etse onu vezir yapardım. Tüm vezirlerimden daha cesur ve akıllı diye mırıldandı.

Türklerin zaptettiği savunma hattı ile büyük kapı arasında çok geniş bir hendek vardı...

Hendeğin öbür tarafından Venedikliler ok, taş ve gülle yağdırıyorlardı.

İleri gitmek için hendeği aşmak, bunun için de kanatlanmak gerekiyordu.

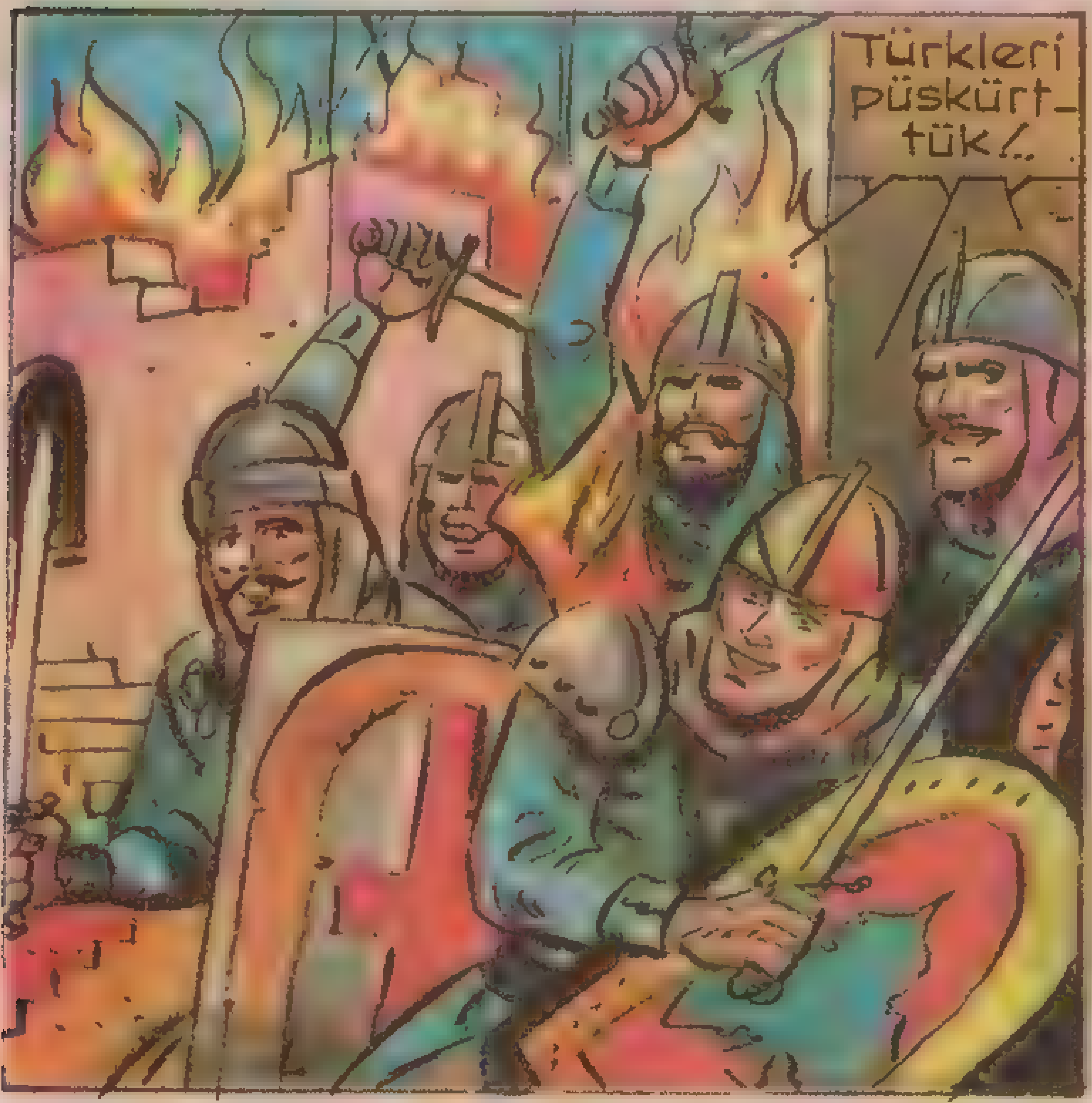

Durakoğlu, öldürülen düşmanların cesetleriyle hendeğin doldurulmasını ve geçmek için bir köprü yapılmasını emretti.

Fakat artık akşam oluyordu.

Yapılacak tüm fedakârlıklar gecenin karanlığında boşa gidecekti.

Bu yüzden hücum durduruldu, asker geri çekildi. Venedikliler:

—Türkleri püskürttük! Türkleri püskürttük!

diye coşkun sevinç çığlıkları attılar.

★ ★ ★

Gün batmış, ay çıkmıştı...

Gündüz, topların korkunç gürültüleriyle sarsılan, yaralıların acı iniltileri, ölen savaşçıların tüyler ürpertici çığlıklarıyla dolan İşkodra kenti uykuya yatmıştı.

Kalenin buçlarında nöbetçilerin ayak sesleri duyuluyordu.

Sabah olunca, yine ağzından kan damlayan savaş canavarı bir çok can alacak, hayatlar sönecekti.

Nöbetçiler soğuktan, belki de korkudan titriyorlardı.

Birden, ormanın karanlığından çıkarak hızla kalenin büyük kapısına doğru yaklaşan bir atın nal sesleri duyuldu.

Nöbetçiler, silahlarını doğrularak, keskin bakışlarını karanlıkları delmek istercesine gecenin boşluğuna diktiler.

Böyle dört nala kim geliyordu?

Dost mu, düşman mı?

Yoksa bir deli mi?

Gecenin bu vaktinde ne istiyordu?

Gölgelerden sıyrılan at, büyük kapının önünde durduğu vakit Venedikliler, hayvanın üzerinde iki kişinin bulunduğunu gördüler. Bu iki kişiden biri, atın terkisinde baygın gibi görünüyordu.

Meçhul süvari, gür sesiyle burçlara doğru

haykırdı:

—Hey, nöbetçiler!

Nöbetçi subay, iki elini ağzına siper ederek seslendi:

—Kimsin? Ne istiyorsun?

—Komutanınızı çağırın!

—Komutan benim! Ne söyleyeceksen söyle!

—Asma köprüyü indirin! Size önemli bir konuk getirdim.

Nöbetçi subay, meçhul atlıya kuşkuyla baktı. Bunun bir tuzak olup olmadığını anlamak ister gibiydi.

Çevrede başka hiç kimsenin bulunmadığını anlayınca kuşkusu dağıldı.

Bu bir kişiden kendilerine bir tehlike gelmezdi.

—Kimmiş önemli konuk? diye sordu.

Atlı:

—Vikont Lorenzo! diye cevap verdi.

Subay haykırdı:

—Vikont Lorenzo mu? Tanrım! Yaralı mı yoksa!

—Hayır!.. Fakat baygın.. Türk hatlarını yarıp geçmek isterken az daha yakalanıyordu. Ben kurtardım!

Nöbetçi subay:

—Eğer yalan söylüyorsan, ölümlerden ölüm beğen! diyerek asma köprünün indirilmesini emretti.

Köprü, geceni sessizliğinde inler gibi keskin gıcırtılar çıkararak indi.

Venedik'in Yasalar Bakanı olan Vikont Lorenzo, çok önemli bir kişiydi ve nöbetçi subayın onun adını duyup da kapıyı açmaması olanaksızdı..

Atlı, asma köprüyü geçip, kalenin kapısından içeri girer girmez, çevresini muhafızlar sardı.

Meçhul atlı haykırdı:

—Çabuk olun sersemler... Vikont Lorenzo'-

yu alın, ellerinin bağını çözüp, ağzındaki tıkacı çıkarın.. Yoksa boğulup gidecek zavallı!

Subaylar telaşla koştu. Gerçekten Vikont Lorenzo sımsıkı bağlanmıştı. Titreyerek sordu:

—Kim bağladı Vikont'u?

—Ben bağladım!

—Neden?

—Çok bağırıyordu da ondan!

Nöbetçilerin komutanı, meçhul atlıya şaşkın şaşkın baktı. Karşısındaki adam ya çok cesurdu, ya da deli!.. Kaşlarını çatarak:

—İyi ama, dedi, bir Venedik asilzadesine böyle davranmanın cezası çok ağırdır. Hem söyle bakalım, sen kimsin? Nereden geliyorsun?

Meçhul atlı homurdandı:

—Ben mi?

—Elbette sen...

—Bilmem!

—İnsan kim olduğunu, nereden geldiğini bilmez mi?

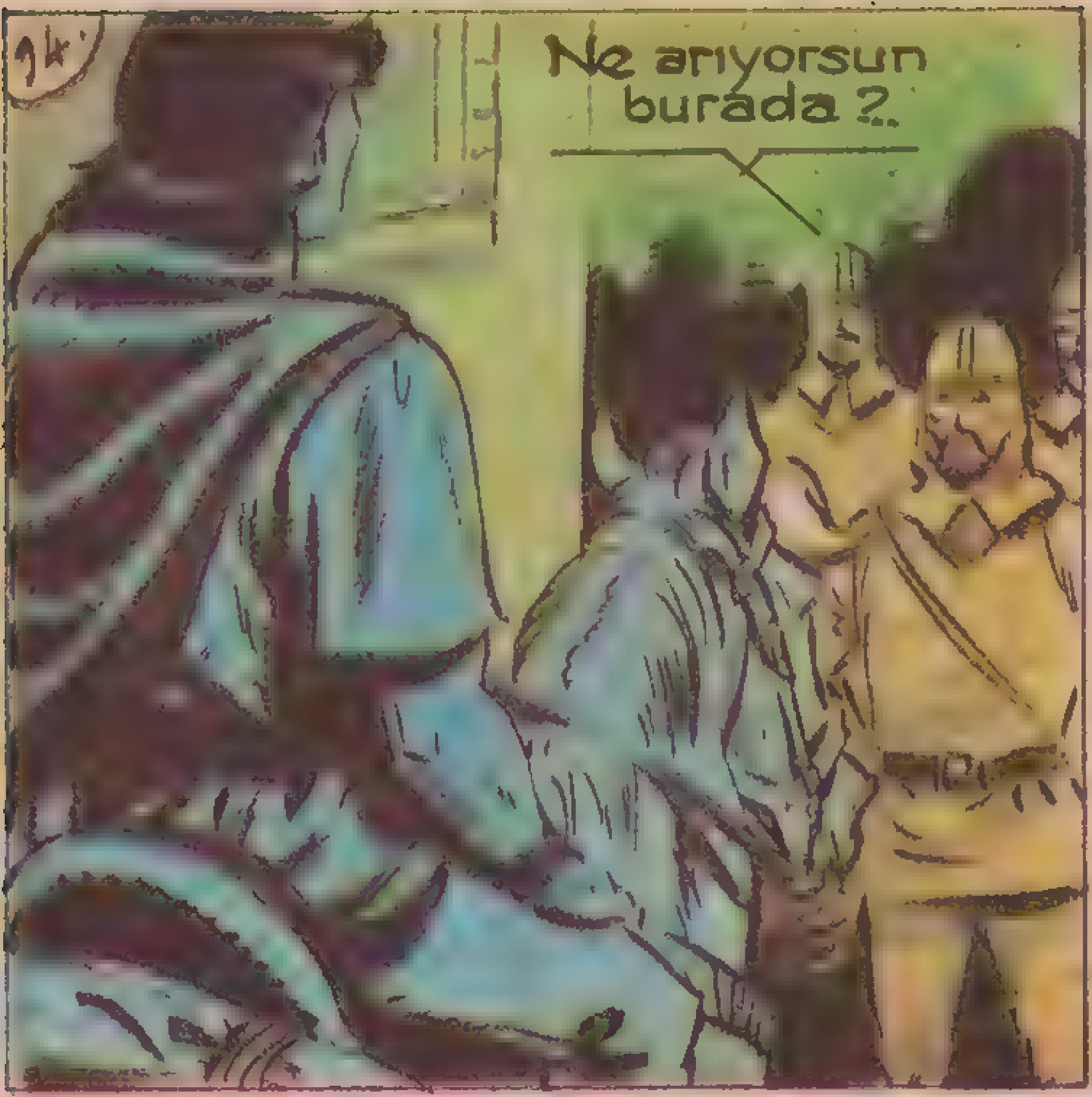

—Söylemek istemezse bilmez!

Subay kızmaya başlıyordu. Homurdandı:

—Biz adamı söyletmesini biliriz!

Meçhul atlı alaylı bir sesle cevap verdi:

—Önemi yok!.. biz de söylememesini biliriz!

—Türkler gibi çok kabadayıca konuşuyorsun...

—Türk'üm de ondan!

Birden, gecenin karanlığında soğuk bir ölüm yeli esti sanki... Venedikli askerler kulaklarına inanamadılar. Bu adam gerçekten Türk olabilir miydi?

Subay öfkeyle homurdandı:

—Demek Türk'sün?

—Şüphe mi ediyorsun?

—Ne arıyorsun burada?

—İşim var!

—Nasıl bir iş? Casusluk mu?

—Hayır!.. İşkodra sarayına gidip Kont Valerno'yu köpek gibi geberteceğim!

—Nalıs, nasıl? Ne dedin?

Nöbetçi subay, korkunç bir sesle gürledi:

—Sen bizimle alay mı ediyorsun?

Yabancı çok sakin bir sesle cevap verdi:

—Hayır!.. Alay etmenin ne yeri, ne sırası!

—Bu gibi çılgınca düşüncelerin cezasının idam olduğunu bilmiyor musun?

—Bilmez olur muyum? Biliyorum elbette...

—Garip şey!.. Adın ne senin?

—Durakoğlu?

—Neee?

Venedikli savaşçılar şaşkınlıklarından donakaldılar..

Subay, böylesine cüret ve cesareti aklı almadığı için:

—Bir deli... Bir deli bu! diye bağırdı.

Fakat atının üzerinde dimdik duran Durakoğlu, hiç de deliye benzemiyordu.

Nöbetçi subay olayları anlatırkan Vikont Lorenzo, Prenses Milena ve Şövalye Derengzeni içeri girdi. Lorenzo, nöbetçi subayın anlattıkların bir bir onaylayarak:

—Doğru söylüyor. Durakoğlu haydudu benim adımı kullanarak kapıyı açtırdı! dedi.

Kont Valerno sordu:

—Siz dışarıda ne arıyordunuz Vikont?

—Türk kuvvetleri hakkında bilgi toplamak istiyordum..

—Yaaa? Kendinizi büyük bir tehlikeye atmışsınız... Bu gereksiz hareketiniz, bir casusun şehre girmesine yol açtı.

—Haklısınız.. Fakat bu adamı yakalamak o kadar zor mu?

Kont Valerno'dan önce, Şövalye Derengzeni cevap verdi:

—Siz bu haydutu bilmezsiniz. Şeytanın ta kendisidir. İki Türk elçisini idam etmemiz onu çılgına çevirmiş olmalı ki, öç almak için buraya

geldi.

Prenses Milena sapsarı bir yüzle:

—Sövalye haklı! dedi. Bundan böyle hepimiz bu müthiş haydutun intikamından korkmalıyız...

Prenses Milena, korkudan sararan yüzlere bakarak devam etti:

—Daha önce elimizden nasıl kaçıp kurtulduğunu biliyorsunuz... Salonda yüze yakın askerimiz olduğu halde yardı, geçti... Müthiş kılıç kullanıyor... Sonra, o kadar yüksekten nehre atlaması da akıl almaz bir olay... Ben oradan sadece kuşlar uçar sanıyordum.. O atladı ve kurtuldu...

Şövalye Derengzeni mırıldandı:

—Evet... O pencereden ırmağa kim atlarsa atlasın ölür. Fakat o serseri ölmedi. Prenses Milena Haklı.. Durakoğlu, intikam için bize suikast ve tuzaklar hazırlayacak...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Prenses Milane devam etti:

— Evet, korkmakta haklıyız. Bu korku, bizi birbirimize daha çok yaklaştırmalı. Bütün gücümüzü ve zekamızı Durakoğlu belasından kurtulmak için harcamalıyız. Bu adam ölmelidir!

Prenses Milena'nın güzel, fakat zalim bakışlı gözlerinde ölüm kararı vardı:

— Evet... Durakoğlu sağ kaldıkça ne sizin, ne benim huzura kavuşmamız mümkün değildir. Bu şeytan heriften her şey beklenebilir.

Kont Valerno'nun yüzü buruşmuş, gözleri dalgınlaşmıştı. Korkunç şeyler düşündüğü belliydi:

— Bütün şehri aratıp, bu alçağı yakalatacağım! Sonra Doğan Bey'le beraber ikisini de asacağım! Gücü yetiyorsa Sultan Mehmet onları kurtarsın bakalım...

Tam bu sırada müthiş bir şangırtı duyuldu. Herkes irkildi. Sarayın camlarından birisi kırılmıştı...

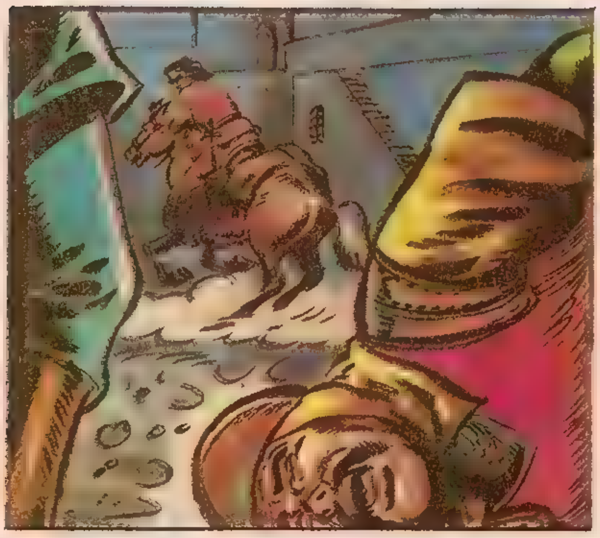

Salondakiler ürpererek birbirlerine baktılar. Öfkeden Kont Valerno'nun bütün vücudu titriyor, çeneleri tıkırdıyordu. Gözlerinin vahşi bakışı, daha da korkunç bir hal almıştı:

— Bu da ne demek oluyor?diye kükredi.

Vikont Lorenzo eğildi, heyecanlı bir sesle:

— Bir taş atılmış, dedi. Üzerine kağıt sarılı bir taş... Anlaşılan buraya mektup göndermişler...

Kont Valerno emretti:

— Açın ve okuyun...

Sesi boğuk boğuk çıkan Vikont Lorenzo, bir solukta mektubu okudu:

— "Kont Valerno... İskodra Valisi Antonyo De Leçe'nin uşağı kiralık katil... Sen ve cinayetlerine yardım eden sefil ortakların Şövalye Derengzeni ile Prenses Milena yarın gece ölecek! Tanrı üçünüzü de lanetledi.. Ben onun intikam kılıcıyım. Ölmeye hazır olun! İmza: Durakoğlu"

Salondakilerin gözleri korkuyla açılmıştı.

Prenses Milena'nın saçlarının dibinde soğuk bir ter vardı. Kont Valerno, ayağını şiddetle yere vurdu:

— Pis haydut! Bize meydan okuyor!.. Onu elime geçirirsem etlerini köpeklere yedireceğim!

Şövalye Derengzeni adeta hırladı:

— Ah, şunu bir elime geçirsem.. O zaman ölümlerden ölüm beğensin!

Prenses Milena acı bir sesle onları susturdu:

— Boş lafları bırakalım. Durakoğlu'nu elimize geçirdiğimiz vakit nasıl öldüreceğimizi düşünürüz. Şimdi ne yapacağımızı konuşsak daha iyi olur..

Hayret ve korkudan yerine çivilenmiş gibi duran Vikont Lorenzo mırıldandı:

— Çok garip...

— Nedir garip olan?

— Biz onu göremiyoruz ama o bizi görüyor ve dinliyor sanki.. Tam ondan söz ederken pencerenin kırılıp içeriye bir taş düşmesi garip değil mi?

Kont Valerno, kendini toparlamıştı. Öfkesini yatıştırmaya çalışarak bağırdı:

— Çabuk sarayın bahçesini, tüm koridorları, sokakları, her yeri arayın. O uğursuzun mutlaka yakalanmasını istiyorum. Sarayı koruyan nöbetçilerin sayısı da iki misline çıkarılsın..

Prenses Milena biraz sararmış görünüyordu. Dudaklarında korkunç bir gülümseme vardı.

O tüm bu önlemlerin, Durakoğlu'nu durduramayacağına inanıyordu.

Durakoğlu'nu düşünürken, genç kadının ihtiras ve kini, gözlerini aydınlatan bir şimşek gibi parladı. Kendi kendine şöyle mırıldandı:

— "Durakoğlu'nu yalnız ben yakalayabilirim. Casuslarım onun izini çabuk bulurlar. Eğer onu öldürtemezsem, beni Durakoğlu'nun intikamından ancak bir kişi kurtarabilir. Doğan Bey.. O halde Doğan Bey'i mutlaka elde etmem gerek!"

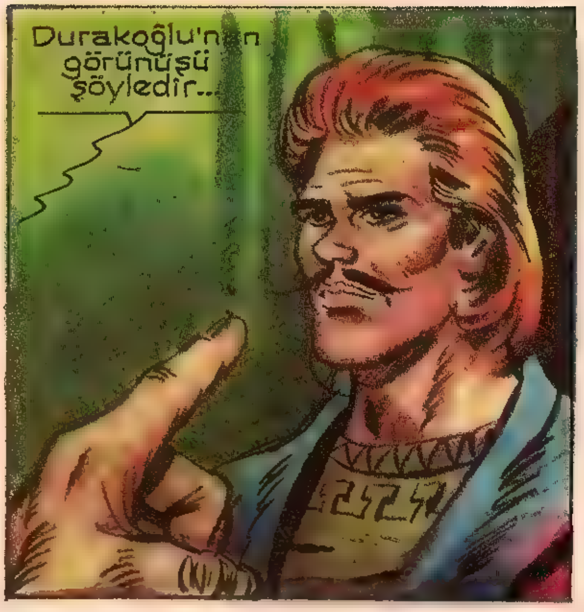

Prenses Milena, derhal zindana inip, Doğan Bey'i ziyaret etmeye karar verdi.

★ ★ ★

Üç müthiş insan, intikam hırsıyla tir tir titreyerek Durakoğlu'nu ele geçirmek için çareler ararken, acaba Durakoğlu ne yapıyordu?

O sırada Durakoğlu, İşkodra'nın kenar semtlerindeki bir handa harıl harıl karnını doyurmakla meşguldü..

Güneş artık iyice yükselmiş, sokaklarda dolaşan insanların sayısı artmıştı.

Durakoğlu yemeğini bitirmek üzereyken, hanın bulunduğu sokağa atlı bir tellal girdi. Tenha olan sokak, yanında dört muhafız bulunan tellalın gelmesiyle birlikte insanlarla doldu.

Herkes merakla birbirine şöyle diyordu:

— Yanında muhafız bulunan tellallar, önemli haberler okurlar..

— Bu defa haber ne acaba?

— Şimdi öğreniriz.. Susun da dinleyelim!

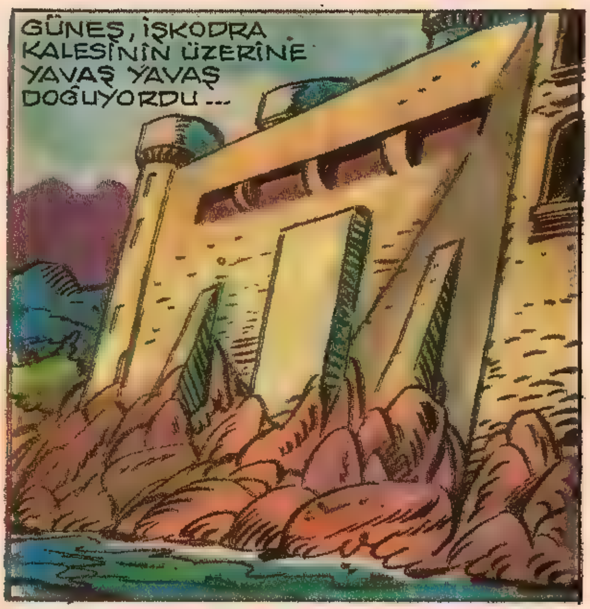

Atlı tellal, elindeki boruyu bir kaç kere öttürüp, halkın susmasını sağladıktan sonra kalın sesiyle bağırdı:

— Ben, İşkodra kentinin tellalı Aldo Klement.. Haşmetli kontumuz Valerno hazretlerinin emrini, burada bulunan ve bulunmayan tüm İşkodralılara ilan ederim...

Tellal, kısa bir an sustuktan sonra devam etti:

— Durakoğlu adlı bir Türk'ün gizlice kente girdiği öğrenilmiştir. Durakoğlu'nun suçu casusluktur. Kendisini yakalayan, derhal Devlet Mahkemesi'ne teslim edecek ve buna karşılık beş bin altın ödül alacaktır. Yerini bilip de haber vermeyenlerin cezası ölümdür. Durakoğlu'nun görünüşü şöyledir..."

Tellal, uzun uzun Durakoğlu'nu tarif ettikten sonra atını sürüp, borusunu öttüre öttüre gitti.

Sokakta toplanan halkın gözleri şaşkınlıktan büyümüş, herkes şüpheyle birbirine bakar olmuştu.

Beş bin Venedik altını büyük bir servetti.

Bu parayı kim elde etmek istemezdi ki?

durakoğlu, tellalın sözlerini duyunca, önce irkilmiş, sonra tekrar sakinleşerek yemeğini yemeye devam etmişti.

Binanın bu kuytu köşesinde kendisini kimse tanıyamazdı.

Hanın sahibi, genç ve güzel bir kadındı. Müşterilerin ısmarladıkları piliçlerin kızardığı ocağın başında bekliyor, ateşten pembeleşen yüzüyle, etin kıvamında pişip pişmediğine bakıyordu.

Hanın sahibesı otuz yaşlarındaydı. Güzelliğinin en olgun ve en çekici devresini yaşayan kadının yüzüne bakan, onu henüz yirmi iki yaşında sanırdı. Bakışlarının tatlılığı gözlerini bir kadife yumuşaklığı veriyordu.

Genç kadının gözleri sık sık Durakoğlu'nun bulunduğu masaya kayıyor, her defasında heyecandan titreyerek:

— **"Aman Tanrım.. Sakın yanlış görmüş olmayayım"** diye mırıldanıyordu.

Delikanlı gölgede kaldığı için yüzü iyi seçilmiyor, kararsızlık içinde bocalayan hancı kadının ateşte kızaran piliçleri çeviren elleri titriyordu.

Bir ara Durakoğlu başını kaldırdı ve yüzünü

gösterdi.

O zaman kadın haykırmamak için kendini güç tuttu:

— **Evet, evet.. O... Vallahi o..**

Genç kadın, iyice kızaran pilici bir tepsiye koyup, Durakoğlu'nun oturduğu masaya gitti:

— **Piliç emreden siz miydiniz beyzadem?**

Durakoğlu başını kaldırmadan:

— **Hayır,** dedi. **Yanlış masaya getirdiniz sanırım..**

Genç kadın, güzel gözleriyle uzun uzun Durakoğlu'nu süzdü:

— Ne kadar sinirlisiniz böyle? Bu halinizi gören az önce tellalın bahsettiği haydut olduğunuzu sanacak..

Durakoğlu, ağır ağır başını kaldırıp, dikkatle karşısındaki kadına baktı. Hafifçe gülümsedi:

— Haydudu tanımak isterdim. Şu beş bin altın, harcamakla bitecek para değil.. Bir anda zengin olurdum..

Kadın, tüm içtenliğiyle:

— Ben Durakoğlu'nu tanırım! dedi.

Durakoğlu'ndan başka kim olsa, o anda yerinden fırlayıp kadının boğazına sarılırdı. Fakat o, hiç istifini bozmadan:

— Yaaa.. Demek tanıyorsunuz? O halde şu adamı bana iyice anlatın da beş bin altını ben kazanayım, dedi.

Kadın hafifçe güldü. Çok heyecanlı olduğu her halinden belli oluyordu.

— Onu görseniz de yakalayabileceğinizi sanmıyorum..

— Nedenmiş o?

— Çok güçlüdür. Tek başına beş kişiyle vuruştuğunu gözlerimle gördüm.

Durakoğlu'nun dudaklarındaki gülümseme birden dondu. Bu kadın gerçekten kendisini tanıyordu galiba!

Delikanlı, onun yüzünü hatırlamaya çalıştı, hafızasını yokladı, ama kim olduğunu bir türlü bulup çıkaramadı.

Bu kadını susturmak gerekiyordu ama nasıl?

— "Bağırmaya kalkarsa hapı yuttum!" diye düşündü. Bu arada pos bıyıklı, iriyarı bir adam masaya yaklaşarak kalın sesiyle söze karıştı:

— Durakoğlu'nu ben de tanıyorum bayım!

İşte o zaman Durakoğlu kuşkuyla çevresine bakındı, nasıl bir tuzağa düşürüldüğünü anlamaya çalıştı.

Durum karışmaya başlamıştı.

Hançerini çekmiş, masanın altında hazır tutuyor, ilk hücumda adamı yere sermeyi düşünüyordu.

Gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalışarak sordu.

— Siz kimsiniz? Durakoğlu'nu nereden tanıyorsunuz?

Genç kadın çok sakin, çok tatlı bir sesle:

— Benim adım Liriye, dedi. Bu da babam Yusuf. Seni çok iyi tanıyoruz.. Anlıyor musun Durakoğlu?

Durakoğlu, artık rol yapmanın gereksizliğini anlamıştı.

Sinirli sinirli gülerek:

— Eh, beni tanıdığınıza göre, beş bin altını

kazanmak istersiniz dedi

Kadının yüzü gerildi, gözlerinde bir keder bulutu dolaştı:

— Hayır... Babam ve ben, seni haber vereceğimize, dilimizi koparırız, yüreğimizi kendi ellerimizle sökeriz. Anlıyor musun?..

Durakoğlu iyice şaşırmıştı:

— Siz kimsiniz? Beni nereden tanıyorsunuz? Neden beni ele vermek istemiyorsunuz?

Hancı kadın heyecanla:

— Bakın beyzadem, dedi. **Semendre'nin bütün fakirleri ve kimsesizleri Durakoğlunu sever. O, herkese elinden geldiği kadar yardım etmişti.**

Semendre, Balkanlar'da bir Türk sınır kentiydi. Akıncıların yatağı olan bu şehirde Durakoğlu çok iyi tanınırdı.

İyi ama, binlerce kilometre ötedeki İşkodra'da yaşayan bu hancı güzeli ile babasının, Semendre ile ne ilişkisi vardı?

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

17 Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Genç kadın, Durakoğlu'na doğru eğilerek fısıldadı:

—Ah efendim.. Sizi karşımızda görünce ne kadar sevindik bilemezsiniz. Sizin kahramanlıklarınızı efsane anlatır gibi kulaktan kulağa fısıldar dururduk...

Genç kadınla babası, neredeyse sevinç gözyaşları dökeceklerdi.

Durakoğlu, bu içten sevgi gösterisi karşısında nerdeyse gözyaşı dökecekti.

—Beni nereden tanıdığınızı anlatın bakalım, dedi. Yemek üstüne güzel bir hikave dinlemek hoşuma gidecek.

Genç kadının gözleri parladı. Bir an babasına baktı. Anlaşmış olacaklar, ki, ikisi de birer iskemle çekerek masaya oturdular.

Hancı kadın Liriye:

—Bundan üç yıl önceydi, dedi. **Arnavutluk'tan Semendere'deki akrabalarımızın yanına gitmiştik. Oraya yerleşecektik. Bir gece.**

Genç kadının gözlerinde, bir keder bulutu dolaştı:

—12 Temmuz gecesi.. Çiftliğimiz ansızın Eflaklı haydutların saldırısına uğradı. Bütün yakınlarımız öldü. Biz de ölecektik. İşte o anda bir yiğit hızır gibi yetişti...

Durakoğlu meseleyi anlamıştı. O geceyi şimdi çok iyi hatırlıyordu. Gözlerinin önünde, yıllar önce geçen o müthiş olayı canlandırdı.

Eflaklı haydutlar çiftliği ateşe vermişlerdi..

Yerlerde ölüler vardı.

Yaralı bir adam, yattığı yerde inliyordu.

Genç bir kadın, haydutlar tarafından çırılçıplak soyulmuştu. Alevlerin ışığında kadının düzgün vücudu kıpkızıl görünüyordu. Zavallı kadın, utançla elleriyle göğüslerini kapamış, büzülüp kalmıştı.

Eflaklılar, çıplak kadını, gözlerinden ihtiras kıvılcımları fışkırarak zevkle seyrediyorlardı, kaba ve çirkin kahkahalar atıyorlardı.

İşte Durakoğlu, tam bu sırada yetişmiş, uzun kılıcıyla haydutların birkaçını cansız yere sermiş, ötekileri kaçırmıştı. Bağırmalar, iniltiler, çığlıklar izlemişti birbirini...

Demek o gece kurtardığı kadın buydu...

Karanlıkta sevgi ve minnetle parlayan güzel gözleri şimdi çok iyi hatırlıyordu.

Hancı kadın:

—Evet, dedi, **o geceki olaydan sonra memleketimize, yani buraya dönmek zorunda kaldık. Üç yıldır, babamla bu hanı işletiyoruz.**

Durakoğlu, hancı kadınla konuşurken, bir çift hain göz, onu dikkatle izliyordu.

Bir cüceydi bu....

Gözleri fırıl fırıl dönüyordu küçük adamın. Boyu çok ufak olduğu için masanın altına kolaylıkla girerek gizlenmişti.

Durakoğlu ile hancı kadının konuştuklarını duyunca birden yıldırımla vurulmuş gibi sarsıldı. Şaşkınlıktan alıklaşmıştı. Sonra yüzünde beliren hain gülümsemeyle:

—Kont'un arattığı müthiş haydut bu, Durakoğlu... Onu yakalatırsam beş bin altın benim olur! Bugün talihim iyi gidiyor, doğrusu! diye mırıldandı.

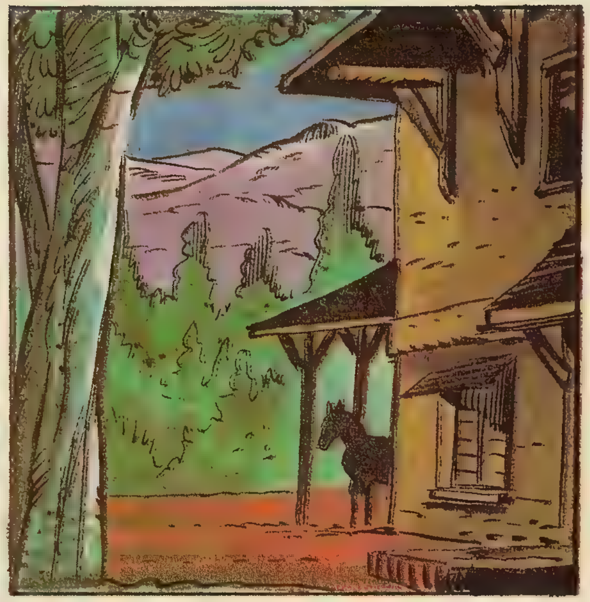

Cücenin sesinde müthiş bir ihtiras vardı.

Bu küçük adamın adı Alexsandır idi. Gözleri iki siyah elmas gibi pırıl pırıl yanıyordu.

Cüce, İşkodra kentine İtalya'nın Floransa şehrinden gelmişti. Fakirdi. Büyücü sanıldığı için halk onu sevmezdi.

Aç kaldığı günler karnını, Liriye'nin hanında bedava doyururdu.

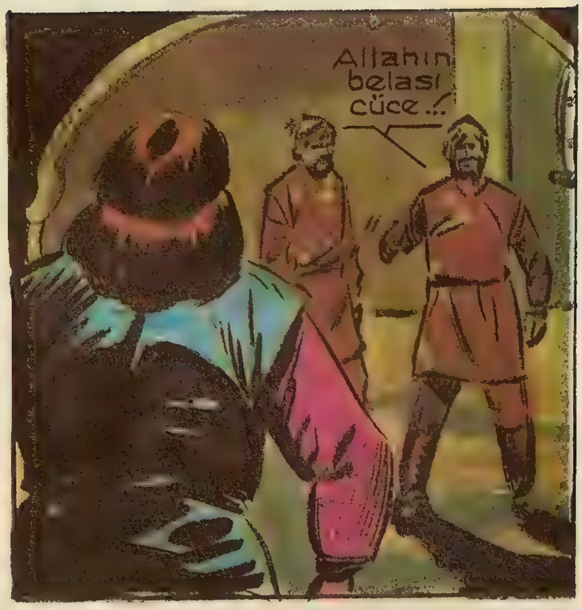

Hancı baba ile kızı ona küçük hizmetler yaptırır, karşılığında yemekten başka, para da verirlerdi.

Fakat cüce Aleksandır'da minnet duygusu yoktu. Kendi kendine:

—**"Ben çirkin bir adamım. Tabiat beni biçimsiz yaratmış. Bu yüzden bütün insanlığa düşmanım. Bana hep iyilik eden Liriye ile babasının başı derde girecek ama, bana ne? Durakoğlu'nu yakalatıp, beş bin altını almam gerek. Param olunca kudretli bir insan olurum!"** diye söyleniyordu.

Kıskançlık, bir alev gibi cücenin vücudunu sarmıştı.

Gizlendiği yerden çıktı, masaların altından geçerek kapıya yaklaştı.

Az sonra sokaktaydı.

Heyecanlı heyecanlı soluyarak hızla yürümeye başladı.

Daha birkaç dakika yürümemişti ki, sokakta korkunç bir ses duyuldu:

—**İşte!.. O Allah'ın belâsı cüce orada!**

Bir başka ses şöyle gürledi:

—**Büyücü o... Şeytanın uşağı!.. Gebertelim onu!..**

O devirde birçok ülkede, cüceler ve kamburlar uğursuz insanlar olarak kabul edilir, onların büyücü oldukları sanılırdı.

Küçük bir tahrik, halkı galeyana getirir, zavallılar kemikleri kırılıncaya kadar dövülürdü.

Yine öyle olmak üzereydi...

İki kişinin peş peşe haykırışlarıyla sokakta birçok insan toplandı.

Cüce Aleksandır, korku ve endişeyle çevresine bakındı.

Birçok öfkeli surat, kendisine doğru yaklaşıyordu. Neden sarıyorlardı kendisini? Onlara ne yapmıştı? Suçu neydi?

Bir an, dayanılmaz bir diş ağrısına tutulmuş gibi sapsarı, ıstırap içinde bekledi.

Simsiyah, korkunç kalabalık yavaş yavaş üzerine doğru geliyordu.

İri yarı bir adam yaklaştı. Bir eliyle cücenin yakasından tutarak sarstı ve öteki eliyle suratına müthiş bir tokat indirip onu yere yıktı.

Öfkeli kalabalık bağırıyordu:

—Öldürelim bu uğursuzu!

—Şeytanın piçi!

—Onun yüzünden savaş çıktı...

—Şehre geldiğinden beri başımız belâdan kurtulmuyor.

—Vuralım!.. Gebertelim!

Cüce, amansız bir tokat ve yumruk sağanağına tutuldu. Halkı yararak hana doğru koşmak istedi.

Bu sırada, nereden geldiği bilinmeyen bir tekme imdadına yetişti. Yuvarlanan vücudu, gülünç bir hızla sokağın taşları üzerine düştü...

Halkın üstüne çullanmasına fırsat bırakmadan, can havliyle ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Cücenin inatla direnmesinin alevlendirdiği hırs ve kin içinde çılgına dönen halk, cücenin peşinden koşuyor ve:

—Allah'ını seven vursun! diye bağırıyordu.

Bu ses, çevreye bir anda kutsal bir emir gibi yayıldı.

Şimdi herkes cücenin üzerine bir şey fırlatmaya başlamıştı.

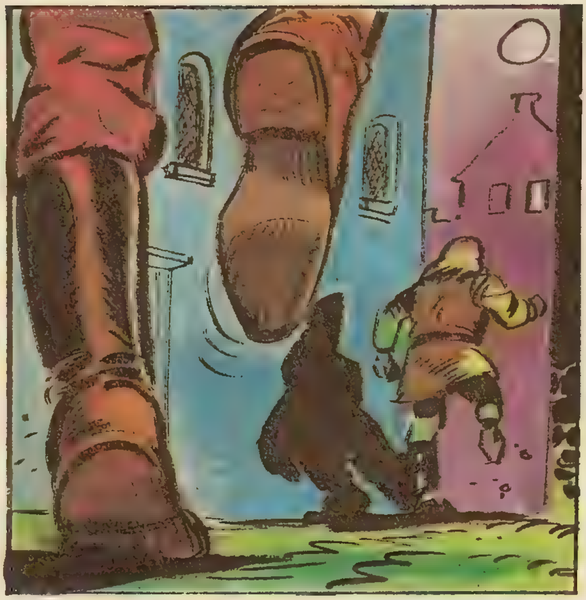

Cüce, birkaç defa yüzüstü düşüp yeniden kalktı ve koşmaya devam etti.

Ölümün soğukluğu neredeyse tüm damarlarını donduracaktı. Gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyordu. Koşan halkın küfürleri, bağırmaları ve hâlâ o emreden ses:

—**"Allah'ını seven vursun!"** haykırışı arkasından geliyordu.

Yaralarından kanlar akıyordu. Elbiseleri paramparça olmuştu. Güçlükle nefes alıyordu. Göğsü körük gibi kalkıp iniyor, gücü yavaş yavaş tükeniyordu.

Neredeyse yere yuvarlanacak ve ölecekti. Kaçmaktan kuvveti kalmamıştı. Son bir çaba ile çevresinde sığınacak bir yer ararken birden hanın kapısına geldiğini gördü.

Aynı anda karşısındaki kapı açıldı ve eşikte genç bir adam göründü. Bu Durakoğlu idi.

Cüce, genç adamın ayaklarının dibine yığıldığını hatırlıyordu.

Sonra ne oldu?

Bilmiyordu. Bayılmıştı.

Gözlerini açtığı zaman kendisini temiz ve rahat bir yatakta buldu.

Cüceyi ölümden kurtaran Durakoğlu ile hancı kadın Liriye başucunda duruyordu.

Cüce Aleksandır'ın gözlerinde hâlâ dehşet dolu bir ifade vardı.

Liriye tatlı tatlı gülümseyerek:

—**Korkma,gittiler!** dedi.

Durakoğlu:

—**Evet,** diye ekledi. Birkaç kişi bana taş attı, pencereleri kırdı, küfretti. Az sonra öfkeleri dağılınca söylene söylene uzaklaştılar...

Cüce, mosmor dudaklarının arasından minnet dolu bir ifadeyle:

—**Sağolun,** diye mırıldandı, **hayatımı size borçluyum!**

—**Bize bir şey borçlu değilsin. Yalnız, bu şehir halkı seni pek sevmiyor. Etrafta fazla dolaşma.**

—**Evet, karar verdim, Türk kuşatması kalkınca hemen bu şehri terk edeceğim...**

—**Neden?**

—**Türkler bu şehri zaptetmeden gitmezler de ondan...**

Cüce Aleksandır gözlerini kırpıştırarak karşısındaki genci süzdü. İçinden:

—**"Sahi"** dedi. **"Bu adamın Türk olduğunu unutmuştum. Şehri ele geçireceklerinden ne kadar emin!"**

Sonra sesini yükselterek:

—**Belli olmaz,** diye cevap verdi. **Venedik ordusunun aylarca dayanacak erzak ve cephanesi var...**

★ ★ ★

Cüce, bir saat kadar sonra kendisini iyi hissedince handan çıktı.

Kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak kuytu köşelerden, İşkodra sarayına doğru ilerlemeye başladı.

Kafasında hep beş bin altının hayali vardı.

Durakoğlu'nu yakalatarak alacağı altınlarla kudretli adam olmak, bundan sonraki hayatını rahat geçirmek istiyordu.

Onun yerinde başka biri, bir eşkiya, kanlı bir

katil, hatta bir cellat olsaydı **"Durakoğlu ile Liriye beni ölümden kurtardı.Onlara ihanet edemem. Bu bir alçaklık olur!"** derdi.

İşin doğrusu ve insancası buydu.

Ama cüce öyle yapmadı. O düşmanlık ve kin için yaratılmıştı.

Normal insanların damarlarında kan, onun damarlarında ise nefret zehiri dolaşıyordu.

Kendi kendine gülmeye başladı. Büyük bir zevk ve haz duyarak Durakoğlu ile Liriye'ye fe-

nalık etmeyi düşündü.

Durakoğlu yakalanıp asılacak, hancı kadın da onu gizlemek suçundan işkencelerle öldürülecekti.

★ ★ ★

Prenses Milena o gün öğle vaktine kadar dairesinden çıkmadı. Bütün düşünceleri, bütün öfkeli titreyişleri, bütün perişanlığı, bütün feryatları, aynı duyguyu yansıtıyordu.

Devamı gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

"—Durakoğlu mutlaka ölmeli!.. Onu öldürmek şart!.. Yoksa o beni öldürecek!"

Akşama doğru eski sakinliğine kavuştu. Gözleri her zamanki gibi ateşli, sesi güçlü, hareketleri şiddetli olarak saray halkına göründü. Bir süre sonra dinlenmek istediğini söyleyerek odasına çekildi.

Herkesin gözü önünde yatak odasına çekildikten sonra omuzlarına pelerinini aldı, arka kapıdan çıkıp, geniş merdivenlerden indi, bodrum katına girip zindancıya seslendi:

—Hey zindancı!..

Eski zindancı Manuel, geçenlerde bir mahkûm hapisten kaçtığı için idam edilmişti. Yeni zindancı, prensesi karşısında görünce yerlere kadar eğildi.

Prenses Milena ona dilediği mahkûmla görüşebileceğine dair Kont Valerno'nun imzasını taşıyan emri gösterdi.

Beraberce yeraltı zindanına giden merdiveni inmeye başladılar.

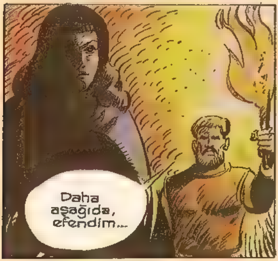

Zindancı, elinde meşalesiyle Prenses'in yanında yürüyordu.

Birinci kata indikleri vakit, Prenses Milena sordu:

—Nerede?

Zindancı cevap verdi:

—Daha aşağıda efendim...

Prenses Milena, buraya kimi görmek için geldiğini söylememişti. Ama zindancının verdiği cevap yanlış değildi.

Prenses aşağı katta, devlet aleyhine işlenmiş suçlardan ötürü hapsedilmiş olan birkaç kişiden birini görmek istiyordu.

Daha aşağıya inen merdivene geldikleri vakit Prenses Milena titreyerek:

—Burada insan ne kadar yaşayabilir? diye sordu:

Zindancı sırıttı:

—Hiçbir mahkûmun üç aydan fazla yaşadığı görülmüş şey değildir..

—Bu mezarda şimdi kim var?

—Bir Türk efendim... Kont hazretlerinin emriyle en berbat hücreye tıktık... Gerçi diğer mahkûmlar bu hücrede birkaç ay yaşayabilirler ama ben onun o kadar bile yaşayacağından şüpheliyim...

Zindancı bu kelimeleri garip ve alaylı bir sesle söylemişti.

Prenses Milena ilgisiz görünmeye çalışarak sordu:

—Neden? Bu adam o kadar dayanıksız mı?

—Onu demek istemedim. Birkaç gün sonra mahkûmu cellata vereceklerin sanıyorum. Bu nedenle hücrede uzun süre ıstırap çekmeyeceği için şanslı sayılır.

Prenses sert bir sesle emretti:

—Bu kapıyı açınız!

Zindancı tekrar yerlere kadar eğilidi:

—Emredersiniz! Fakat emir kağıdının bende kalması lâzım...

—Demek bana güvenmiyorsunuz?

—Beni bağışlayınız efendim. Ama durup dururken asılmak niyetinde değilim.

Prenses Milena ayağını şiddetle yere vurarak haykırdı·

—Asıl dediğimi yapmazsan ipe çekilirsin sersem! Seni bu göreve benim tayin ettirdiğimi unutuyor musun? Şimdi bana olan minnettarlığını göster ve kapıyı aç...

Zindancı, Prenses Milena'nın saraydaki gücünü çok iyi biliyordu. İki büklüm olarak itaat etti. Anahtar, koca kilidin içinde döndü, ağır, demir kapı gıcırdayarak açıldı.

Prenses Milena, meşalenin titrek ışıkları altında zindanın biri köşesine dayanmış, ayakta duran Durakoğlu'nu gördü.

Doğan Bey Prenses'i derhal tanıdı, hemen ilerledi, zindancının elinden meşaleyi aldı ve bir konuğu karşılar gibi kaldırarak:

—Sağolun prenses, dedi.**Lütuf buyurup buraya kadar gelmenizden dolayı size minnettarım...**

Sonra meşaleyi, duvara bu iş için çakılmış halkaya geçirdi ve prensesin önünde saygıyla eğildi.

Milena bir işaretle zindancıya çekilmesini emretti. Zindancı itaat etti, dışarıya çıktı ve kapının arkasında beklemeye başladı.

Prenses Milena, Türk'e hayretle bakıyordu.

Doğan Bey ise, bu bakışı soylu bir sessizlikle karşıladı.

Prenses tatlı, ihtiraslı bir sesle:

—Cesaretinize hayranım, dedi. **Burada korkudan rengi sararmış, ölümü beklerken dizleri titreyen, hayata ve özgürlüğe kavuşmak için her teklifi kabul etmeye hazır bir mahpus bulacağımı sanıyordum..**

Doğan Bey, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sakin sesinde umursamaz bir ifade vardı:

—Yanılmışsınız Prenses... Biz ölümden korksaydık, bu işlere girmezdik!

Prenses Milena'nın sesi acı bir hal aldı:

—Bana meydan okuyan bir adamla karşılaşmam, doğrusu üzerimde şaşkınlık yarattı. Yooo, itiraz etmeyiniz. Bu sakin duruşunuz, dudaklarınızdaki alaylı gülümseme bana bir hakarettir.. Büyük bir tedbirsizlik doğrusu...

Doğan Bey başını salladı:

—Hayır prenses...İlk sözünüz daha doğruydu. Bu sadece cesarettir, hakaret değil... Sizin gibi bir kadına hakaret edilmez. Sizin kadar güzel kadınlar sadece sevilir...

—Bu sözlerinizde bile bana bir meydan okuma var.

Doğan Bey hafif bir kahkaha attı:

—Meydan okumak mı? Bu olabilir.

Tekrar güldü. Kısa bir an, Prenses Milena'nın olağanüstü güzelliğini seyretti. Sonra konuşmasını sürdürdü:

—Evet, size meydan okuyor olabilirim. Öleceğinden emin olan ve bu yüzden artık hiçbir şeyden korkmayan bir adamın buna hakkı vardır sanırım... Ama gerçekte böyle düşünmüyorum. Zindanımda beni görmeye gelen ve bana bir şeyler teklif edecek olan Prensese saygıdan başka ne duyabilirim?

Prenses Milena kaşlarını çattı, gözlerinde şeytanca pırıltılar dolaştı:

—Size bir sey teklif edeceğimi nereden çıkardınız?

—Beni bağışlayın Prenses... Bana bir şey teklif etmeyecekseniz neden buraya geldiniz? Ölüme mahkûm olan bir adamın perişanlığını görmek sizi üzer sanırım...

—Çok akıllısınız. Buraya hayatınızı bağışlamak için geldim. Sizi affetmek istiyorum.

Doğan Bey birden sarsıldı. Kaşlarını çattı, sesi dikleşti. Bir kadın tarafından affedilmek düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti:

—Sizden af beklediğimi nereden çıkardınız? diye söylendi.

Doğan Bey'in hiç bir güce boyun eğmeyişi, Prenses Milena'yı bir an öfkelendirir gibi oldu. Ama karşısındaki gencin erkekçe duruşu onu etkiledi. Bu geniş göğüs, bu kuvvetli omuzlar, bu ihtiras dolu dudaklar onu şehvetle titretti.

Doğan Bey hakim olmak için onu korkutmak değil, ona sığınmak gerektiğini anladı.

Mezar başında ona hayatın ve özgürlüğün değerli görüneceğini sanmıştı. Oysa karşısında her teklifi reddeden, kendisine hakaret eden, sakin duruşuyla onu öfkelendiren bir adam bulmuştu.

O halde taktik değiştirmesi gerekiyordu.

Prenes Milena'nın rol yapma yeteneği mükemmeldi.

Amansız perişan bir hale büründü, gözleri yaşlarla doldu.

O şimdi bir prenses değil, erkeğine sığınan, onun himayesini isteyen bir dişiydi.

—Ah Doğan Bey! diye inledi. **Ben aslında buraya sizden yardım istemeye, beni korumanız için size yalvarmaya geldim...**

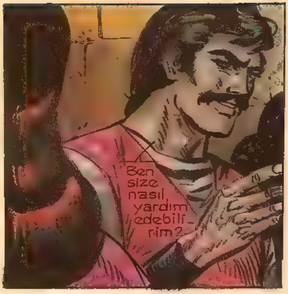

Doğan Bey, bu ani değişiklik karşısında şaşırdı merhamet ve fedakârlık anlatan yüzü gerildi, heyecanlı bir ilgiyle sordu:

—Yardım mı? Ben mi size yardım edeceğim? Bir mezara hapsedilmiş olan ben, size nasıl yardımcı olabilirim?

Prenses Milena, Doğan Bey'in gözlerinden kaynayan, yakan, kavuran bir alevin içine aktığını hisseder gibi oldu.

Şehvetle titredi, kalbi umutla doldu:

—Çok korkunç bir düşmanım var. Beni ondan ancak siz koruyabilirsiniz Doğan Bey, dedi.

İkisi de birbirine bakıyordu. İkisi de sararmış, ikisinin de ağızları kurumuştu. Elleri ve kalpleri titriyordu.

Doğan Bey,

—Sizi korumak bana şeref verir! dedi. **Ama bunu nasıl yapabileceğimi söyler misiniz?**

Genç kadın, ihtiras dolu bir sesle:

—Sizi buradan çıkaracağım! dedi. **Siz de beni koruyacaksınız.. Düşmanımın beni öldürmesine engel olacaksınız?**

Prenses Milena usulca yaklaştı.

O bu anda kadınlığının bütün güzelliği, bütün çekiciliği üzerinde olan ve Doğan Bey'e karşı duyduğu ihtirasın büyüklüğü yüzünden okunan bir dişiydi.

Kara elmaslar gibi ışıldayan gözlerinde bir kadının duyabileceği sevgi ve tutkunluğun en şiddetlisi okunuyordu. Dökülen yaşlar, yanaklarından aşağıya sicim gibi süzülüyordu.

Prenses Milena, Doğan Bey'in yanına gelince, düzgün ve güzel kollarını havaya kaldırdı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, aşk heyecanıyla tüm vücudu titriyordu.

Genç kadın Doğan Bey'i kucakladı, kendine doğru çekti ve titreyen kızıl dudaklarını onun dudaklarına yapıştırırken:

—Benim yiğit koruyucum? diye fısıldadı.

Prenses Milena, yarım saat sonra aşktan sarhoş bir halde hücreden çıkarken, dışarıda bekleyen zindancıya:

—Ben sana haber yolladığım vakit, mahkûmu bana getireceksin! diye emretti.

Zindancı:

—Fakat efendim, diyecek oldu.

Prenses Milena ayağını yere vurdu, gözlerin-

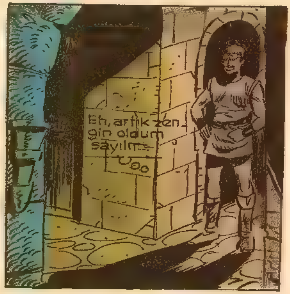

den öfke şimşekleri fışkırtarak:

—Emrimi dinlemezsen seni astırırım! Eğer dediğimi yaparsan, hem yaşarsın, hem de rüyalarında bile göremeyeceğin kadar büyük bir servete kavuşursun! diyerek Doğan Bey'i zindanda kaderiyle baş başa bırakıp çıktı. Hızla merdivenleri tırmanmaya başladı.

Zindancı, Prenses Milena'nın peşinden ağzı bir karış açık bakakaldı...

Hem korkuyor, hem seviniyordu. Çünkü prenses, dediğini yapan kadınlardandı. Adam:

—Eh... Artık zengin oldum sayılır! diye memnun bir tavırla ellerini ovuşturdu.

Ama bu işte, kellesini kaybetme tehlikesi de vardı.

★ ★ ★

Kont Valerno, bir taşa sarılarak pencereden salona atılan mektubun sırrını çözememiş olmanın öfkesi içindeydi.

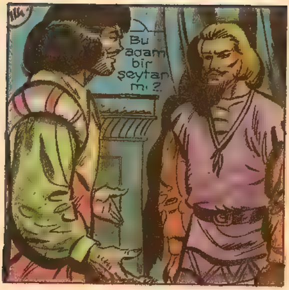

Bütün sarayı karış karış aratmış, fakat hiçbir köşede Durakoğlu'nun izine rastlanmamıştı...

Bu adam şeytan mıydı?

Nasıl biriydi böyle?

Sarayın içine kadar sokularak kendisiyle alay edercesine nasıl mektup yollayabilmişti? .

Buraya kadar gelebilen bir düşmanın yarın yatak odasına girmeyeceğini kim temin edebilirdi?

Zalim bir kuşku Kont'un içini acımasızca kemiriyor, bu müthiş düşmandan bir an önce kurtulması gerektiğini düşünüyordu.

Yumruğunu öfkeyle sıkıp, kin dolu bir sesle:

—Herhalde kaçıp gitmiştir! diye homurdandı.

Şövalye Derengzeni, düşünceli düşünceli başını salladı:

—Sanmam... Biz buradayken o bir yere gitmez...

Kont, soran bakışlarını şövalyeye dikti:

Durakoğlu'nu bir kere elime geçirsem mahvoldu demektir. Sen de ondan çok nefret ediyorsun, değil mi? Sahi, sen ona neden bu kadar kızıyorsun?

Şövalye Derengzeni dişlerini sıktı:

—Eski bir gönül meselesi sayın Kont'um... Durakoğlu ile çok eskiden birbirimize kin besliyoruz. Bu dünyada ikimizin birden yaşamasına imkân yok.. Ya ben onun göğsünü deleceğim, ya da o benimkini... Onun kendisini savunmak için uyguladığı oyunları çok iyi biliyorum. Yıllardır bu oyunların çalışmasını yapıyorum..

—Şimdi onu yenebilecek durumda mısın?

—Elime geçirdiğim an mahvedeceğim!

Bu sırada içeriye bir uşak girerek Kont'a bir mektup uzattı. Kont Valerno mektubu hemen açıp okumaya başladı ve okudukça yüzünde sevinç dolu bir ifade belirdi. Mektubu bitirince:

—Herifi yakaladık! diye söylendi.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

19 **Eser: MURATOĞLU**
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Mektup, Prenses Milena'dan geliyordu. Prenses, Durakoğlu'nun yerini bulduğunu bildiriyor ve mektubunun sonunda:

—**"Nerede olduğunu bir saate kadar size bildiririm!"** diyordu.

Salonda bulunan Vikont Lorenzo hafifçe sarardı, sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak:

—**Adamın yeri tespit edildiyse, avın çevresini kıskıvrak saralım!** dedi.

Kont Valerno homurdandı:

—**Evet... Hem etrafını kıskıvrak çevirelim, hem de avı pay etmeye başlayalım. Onu kim öldürecek?**

Şövalye Derengzeni bağırdı:

—**Durun bir dakika!.. Bu benim hakkımdır. Durakoğlu ölödürülmeden önce on dakika için bana verilsin, öcümü alayım. Korkmayın,kendisini hemen öldürecek değilim. Herkese Şövalye Derengzeni'nin, Durakoğlu'ndan üstün bir silahşör olduğunu kanıtlamak istiyorum.**

Kont Valerno homurdandı:

—**Haklısın!. Bu öfken, bir vakitler ona yenilmiş olduğunu gösteriyor. Bu yenilginin öcünü alman için sana bir fırsat tanımam gerekiyor ama yazık ki, bu izni veremeyeceğim... Çünkü Durakoğlu'nu ben öldürmek istiyorum!..**

Şövalye Derengzeni öfkeyle titredi. Kalbi kızgın bir demirle dağlanıyormuş gibi acı duydu. O, uzun süreden beri, Durakoğlu'ndan alacağı öcün hayaliyle yaşıyordu.

Durakoğlu'nu kendi eliyle öldürmezse rahat edemezdi.

Teke tek, mertçe vuruşarak öldürecekti onu... Şövalye Derengzeni, yeryüzünde kendisinden daha iyi silahşör bulunduğuna inanmıyordu. Bunu ispat edemezse kahrından ölürdü.

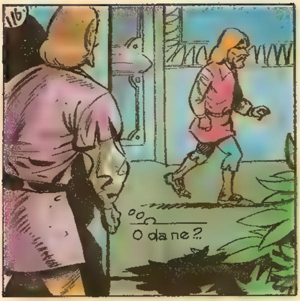

O an kafasından çılgın bir fikir geçti. Kont'a gelen mektubun üzerindeki armadan, bunu Prenses Milena'nın gönderdiğini anlamıştı.

Şimdi gözleri kurnaz bir ışıltıyla parlıyordu. Hemen kararını verdi ve izin isteyerek Kont'un yanından ayrıldı.

Şövalye'nin şansı iyi gidiyordu.

Prenses Milena'nın dairesine yaklaştığı vakit, Cüce Aleksandr'ın salondan çıktığını görünce her şeyi bir anda kavradı.

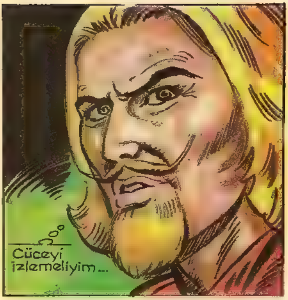

Kendi kendine memnun bir şekilde sırıtarak:

—**Durakoğlu'nu herkesten önce bulup öldüreceğim. Bunun için iğrenç cüceyi gizlice izlemeten başka yapılacak şey yok!"** diye mırıldandı.

İntikam saatinin geldiğini düşündükçe, şövalyenin kalbi heyecanla çarpıyordu. Artık öcüne kimse engel olamazdı.

★ ★ ★

Cüce Aleksandr, salondan çıktıktan sonra Prenses Milena uzun bir süre oturduğu yerde

kaldı.

En masum insanların canını almak için kılı kıpırdamadan emir verebilen, en korkunç olaylar karşısında bile soğukkanlılığını yitirmeyen genç kadının yüzü renksizleşmişiti.

İçinde müthiş bir savaş vardı.

O ana kadar, bir kadın olarak arzularıyla mücadeleden çekinmemişti. Kadındı, fakat kadınlığına isyan etmişti. İnsandı, fakat kalbine boyun

eğmemişti.

Ne var ki artık yenildiğini seziyordu.

Aşık olmak istemiyor, fakat istemediği halde:

—**"Durakoğlu'nu seviyor muyum acaba?"** diye mırıldanıyordu.

Sonra tekrar kendi kendine bu gerçeği inkâr etmeye çalışıyordu. Kimbilir, belki de Durakoğlu'nu değil, Doğan Bey'ı seviyordu.

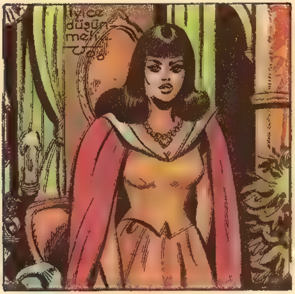

İkisinin de erkekçe davranışları birbirine o kadar benziyordu ki...

Durakoğlu'nun kaldığı yeri, Cüce Aleksandr'dan öğrenmişti.

Ama bunu nedense Kont Valerno'ya bildirmemişti.

Düşünmek için zaman kazanmak istemişti.

Durakoğlu'nun yerini bildirir bildirmez, Kont'un onu hemen öldürteceğini biliyordu.

Durakoğlu'na karşı içinde hem derin bir kin, hem de kabul etmek istemediği bir aşk vardı.

Bu yüzden, tanımadığı kadınları bile kıskanıyordu.

Aşk olmayınca, kıskançlık da olmazdı. Gözlerinin önünde Durakoğlu'nun hayali belirdi... Erkekçe duruşu, akıl almaz dövüşü, aslan gibi kükreyişi Prenses Milena'yı bir anda kendisine bağlamıştı.

Genç kadın, ömründe ilk defa aşkın ne demek olduğunu, Durakoğlu'nu gördüğü an an-

lamıştı.

Bu kaçınılmaz, inkâr edilmez bir gerçekti ama bir türlü kabul etmek istememişti.

Tüm İtalya'nın en yakışıklı asilzadelerini reddetmiş olan, kimseden hoşlanmayan, kimseyi sevmeyen Prenses Milena, şimdi kendisini öldürmek isteyen Durakoğlu için çıldırıyordu.

Birdenbire dikildi ve yüksek sesle kendi kendisiyle hesaplaşıyormuş gibi konuşmaya başladı:

—Hayır!... Milena kimseye aşık olmayacak kadar güçlüdür. Madem ona karşı zaafım var... O halde ölmelidir... Evet, Durakoğlu ölmelidir! Başka çare yok!

Durakoğlu'nun idam kararını verdikten sonra gözlerinde sonsuz bir gurur ışığı parladı ve:

—Gerçi ölse de kendisini sevmeye devam edeceğim... Ama o zaman bu aşk, şimdiki gibi tehlikeli olmayacaktır.. Duygularıma ve kalbime hakim olduğumu kendi kendime ispat etmem gerek... Onun beni öldürmesine izin vermeyeceğim!

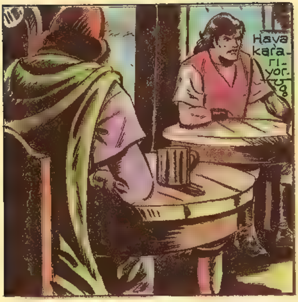

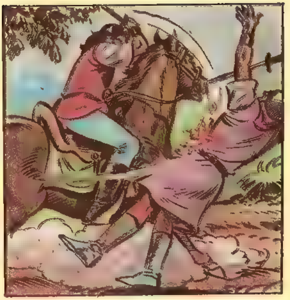

Prenses Milena yerinden kalktı ve Durakoğlu'nun gizlendiği yeri Kont'a bildirmek üzere hızlı adımlarla salondan çıktı.

★ ★ ★

Durakoğlu, Liriye'nin hanında, havanın kararmasını bekliyordu.

İşkodra'daki heyecan havası, surları döven Türk toplarının sesi duyuldukça daha da artıyor, kentteki gerginlik tehlikeli bir hal alıyordu...

Durakoğlu, Vikont Lorenzo ile gece sarayın arka kapısında buluşacaktı. Vikont onu, gizlice saraya sokmaya söz vermişti...

Durakoğlu, Vikont Lorenzo'yu bir vakitler ölümden kurtarmıştı... Issız bir dağ yolunda haydutların saldırısına uğrayan Vikont, ölmek üzereyken yetişen Durakoğlu, saldırganları çil yavrusu gibi dağıtmış ve yaralı İtalyan asilzadesini günlerce tedavi ederek hayata döndürmüştü...

O günden beri Vikont Lorenzo, borcunu ödemek için Durakoğlu'ndan çağrı bekliyordu.

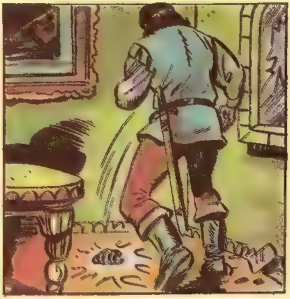

Delikanlı, Işkodra'daki esir arkadaşını kurtarmak için Vikont'un yardımını istemiş, asilzade bunu sevinçle kabul etmişti.

Durakoğlu, kalabalık sokaklardan geçerek İşkodra sarayına ulaşmanın hayli zor ve tehlikeli olduğunu düşünürken aklına "Mektup oyunu" geldi:

—Acaba Vikont Lorenzo, taşa sarılı mektubu Kont Valerno'nun odasına atabildi mi? diye mırıldandı.

Bu basit bir oyun olacak, saraydaki korku ve dehşet havasını artırarak Durakoğlu'nun işini kolaylaştıracaktı.

Gerçekten Vikont Lorenzo bunu başarıyla uygulamış, avucunda gizlediği taşlardan birini pencereye atıp camı kırarken, mektubun sarılı olduğu taşı halının üzerine bırakmıştı..

Salonda bulunanlar, pencerenin camı kırıldığı an halının üzerindeki taşı görünce, bunun dışarıdan atıldığını sanmışlardı. Vikont Lorenzo'dan şüphelenmek kimsenin aklına gelmemişti...

★ ★ ★

Hancı kadın Liriye, Durakoğlu'na hizmet için çırpınıyordu.. Genç kadının ona dikilen bakışlarında çekingen bir sevgi vardı:

—**İşkodra'da ne kadar kalacaksın?** diye sordu.

Durakoğlu, hanın geniş odalarından birindeki yatağa elbiseleriyle sırt üstü yatmıştı. Başını çevirmeden cevap verdi:

—**Sadece birkaç gün... Yani bizimkiler kenti zaptedinceye kadar...**

Liriye'nin sesi titredi:

—**Sonra gideceksin demek?**

—**Evet...**

—**Buraya neden geldin?**

—**Kont Valerno'yu öldürmek için... Öldüre-**

ceğim bir - iki kişi daha var!

—**Her yerde seni arıyorlar. Sarayda tuzak hazırlamışlardır. Tuzağı bile bile oraya gidecek misin?**

—**Evet, gitmem gerek.. .Aradığım kişileri, ancak tehlikeyi göze alarak bulabilirim.**

Liriye, Durakoğlu'na bakarak içini çekti. Yaşamı boyunca hep böyle bir sevgilisi olsun istemişti. Genç kadının bakışları bir öpüş kadar ılık

ve yumuşaktı

Vakit geçirmeden kendini erkeğin kollarına bırakmak, ona sarılmak, sevişmek, içindeki aşk susuzluğunu bastırmak istediği belliydi.

Durakoğlu, engin tecrübesiyle bunu bir bakışta anladı. Kollarını uzatarak Liriye'yi bileklerinden tutup usulca yanına çekti.

İki genç vücut aynı anda şehvetle birbirine yapıştı.

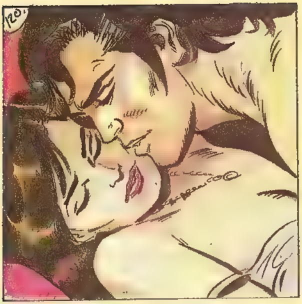

Hancı kadının ihtirası, dinmek bilmeyen bir kasırga gibiydi.

Canlı bir kıskaç gibi gövdesini saran Durakoğlu'nun kolları arasında inledi. Delikanlının okşayışları ile hafif çığlıklar atıyor, vücudu emsalsiz bir zevkle kıvranıyordu.

Sevişmenin en ateşli anında, hanın kapısı hızla çalındı.

Sert yumruk darbeleri altında kalan kapı şiddetle sarsılıyordu.

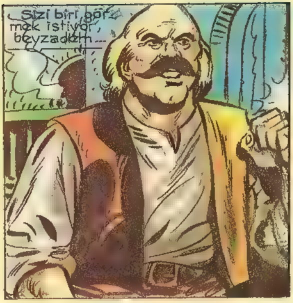

Hancı kadın telaşla yataktan fırlayıp giyinirken, onun içeride olduğunu bilmeyen babası dışarıdan Durakoğlu'na seslendi:

—Sizi biri görmek istiyor beyzadem. Mutlaka görüşmek istiyor...

—Garip şey... Benim burada olduğumu kim biliyor ki?

—Sizin adınızı verdi... Durakoğlu ile görüşmek istiyorum, dedi...

Durakoğlu hem heyecanlanmış, hem de ca-

nı sıkılmıştı.

Ortalıkta garip bir şeyler dönüyordu.

Bu gelen kim olabilirdi?

—Bir dost mu, yoksa karnımı deşmek isteyen aceleci bir düşman mı? diye sordu...

Hancı dışarıdan çekingen bir sesle cevap verdi:

—Sanırım bunlardan ikincisi beyzadem... Si-

zi bekleyen şövalye, kılıcının kabzasını sıkarak avluda sinirli sinirli dolaşıyor...

—Tek başına mı?

—Evet...

Durakoğlu konuşurken, bir yandan da alelacele giyinmiş ve kılıcını kuşanmıştı.

Liriye, sevgi dolu bir sesle fısıldad..

—Gitme Durakoğlu...Seni arka kapıdan çıkarayım. Kaç buradan...

Durakoğlu gülümsedi:

—Seni bekleyen sadece bir kişiymiş... Kaçmak ayıp olmaz mı?

—Ama bu bir tuzak olabilir...

—Merak etme... Kendimi korumasını bilirim...

Durakoğlu, hancı kadını kalp çarpıntıları içinde bırakarak odadan çıkıp,acele etmeden aşağıya idi...

Kendini bekleyen adam avluda duruyor,gölgede kaldığı için yüzü görünmüyordu..

—Seni nihayet yakaladım Durakoğlu! diye bağırdı.**Nasıl olsa bu kentten sağ çıkamazsın.. Hiç değilse benimle dövüşerek şerefinle öl. Eğer bunu kabul etmezsen, korkaklığı kabul etmiş olacaksın...**

Durakoğlu sesin sahibini birden tanıdı. Yüzündeki gerginlik kayboldu, hafif bir kahkaha atarak:

—Oooo... Sen misin Şövalye Derengzeni?

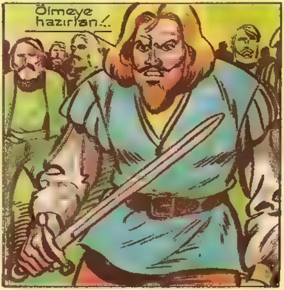

dedi. **Doğrusu umduğumdan daha cesurmuşsun. Seni öldüreceğimi bile bile karşıma çıkman büyük cesaret doğrusu...**

Şövalye öfkeyle titredi:

—Bırak aptalca böbürlenmeyi... Seni az sonra cehenneme göndereceğim...

Durakoğlu dikkatle çevresine bakındı. Şövalyeden başka kimseyi görmeyince:

—Yalnız mısın? Benimle dövüşmeye tek başına mı geldin? diye sordu hayretle...

Şövalye Derengzeni'nin kendine olan güvenini biliyordu ama yine de tek başına gelmesine şaşırmıştı. Kılıcını çekerek:

—İyi...O halde hemen başlayalım, dedi.

Şövalye Derengzeni de kılıcını sıyırarak gürledi:

—Ölmeye hazırlan! Seni kılıcımın ucuna geçireceğim!

—Bunu nasıl yapacağını merak ettim doğrusu...

—Şimdi görürsün..

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Bu sözlerin bitmesiyle birlikte kılıçların çarpışması başladı.

İki düşman sıçrıyor, ilerliyor, geriliyordu. Kılıç şakırtılarından başka, sessizliği bozan gürültü yoktu.

İkisi de birbirini çok iyi tanıyor, en ufak bir ihtimalin, hayatlarına mal olacağını biliyordu..

Durakoğlu, tehlikeli bir hamleyi, iki adım geriye sıçrayarak güçlükle savuşturduktan sonra hayranlığını açığa vurmaktan kendini alamadı:

—Seni kutlarım şövalye... Böyle bir hücum, benden başka kimi olsa mutlaka yere sererdi. Bunun tek karşılığı var ki, onu da ben uyguladım.

Durakoğlu sözünü bitirir bitirmez öyle bir hamle yaptı ki, kılıcının, düşmanının göğsünü delmemesine imkan yoktu..

Hancı ile kızı, düello eden iki genç adama titreyerek bakıyorlardı.

Kılıç seslerini duyan bir çok kişi avlunun çevresini sarmış, kimin galip geleceğini merak

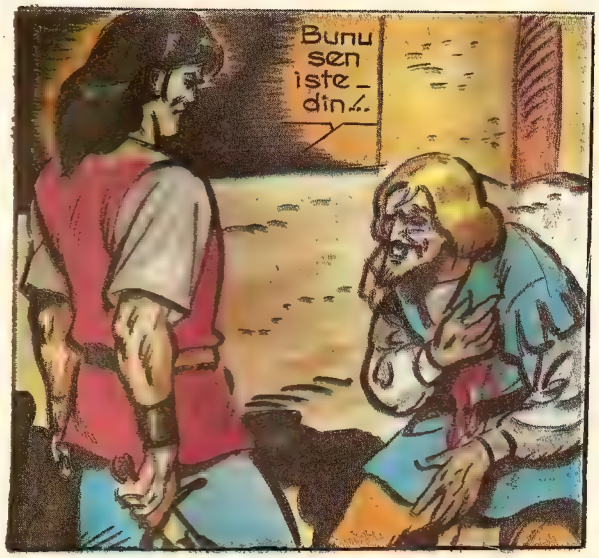

ederek heyecanla dövüşçüleri seyrediyordu.

Şövalye Derengzeni, Durakoğlu'nun son hamlesini karşılayamadı ve acıyla bağırarak geri sıçradı. Göğsü bir anda kan içinde kalmıştı.

—Aaaah!... Yandım!... diye inledi..

İki büklüm olmuş, fakat yere yıkılmamıştı. Durakoğlu acı acı başını sallayarak:

—Bunu sen istedin! dedi. **Yıllardır bir çok savaşta karşı karşıya geldik. Hep seni öldürmemi istiyordun. Bundan her zaman kaçındım. Fakat iki can arkadaşımın ölümünden sonra durum değişti. Onların öcünü alacağıma yemin etmemiş olsam seni yine öldürmezdim şövalye..**

Şövalye Derengzeni, sözle anlatılmaz bir keder içinde yüzünü göğe kaldırmış, göğsündeki yarayı eliyle kapamıştı.. Parmaklarının arasından kıpkırmızı kan sızıyordu:

—Ah şeytan!... Beni yine yendin... Fakat zaferine o kadar güvenme... Az sonra sen de öleceksin. Çünkü çevren sarıldı bile... Sana Allahaısmarladık demiyorum. Yarım saat sonra tekrar görüşeceğiz. Nerede mi? Cehennemde tabii...

Bunlar şövalyenin son sözleri oldu. Birden sarsıldı, ağzından kanlar boşaldı, sonra cansız bir yığın halinde yere yuvarlandı.

Aynı anda dehşet dolu bir ses avluda gürledi:

—Durakoğlu, teslim ol!...

Durakoğlu, kanlı kılıcını silerken duyduğu sesle irkildi, şaşırmış bir halde çevresine bakındı.

Hanın etrafı muhafızlarla sarılmıştı. Tepeden tırnağa silahlı olan askerlerin başında, çatık kaşları altında ölüm kararı okunan vahşi bakışlarıyla Kont Valerno ve Prenses Milena vardı.

Durakoğlu, derin bir umutsuzluk içinde:

—Şimdi hapı yuttum işte! diye söylendi.

Sonra tekrar o eşsiz soğukkanlılığını takına-

rak seslendi:

—Saygılarımı sunarım Prenses.. Sana da Kont hazretleri...

Genç adamın sakin sesinde herkese, her şeye meydan okuyan alaylı bir ifade vardı..

Prenses de, Kont da ona hayretle baktı. Kurtulma umudunun kalmadığı bir anda bile genç Türk'ün böyle korkusuzca dikilişi onları ürkütür gibi olmuştu. Kont, zehir gibi acı bir sesle:

—Demek Şövalye Derengzeni'yi öldürdün?"

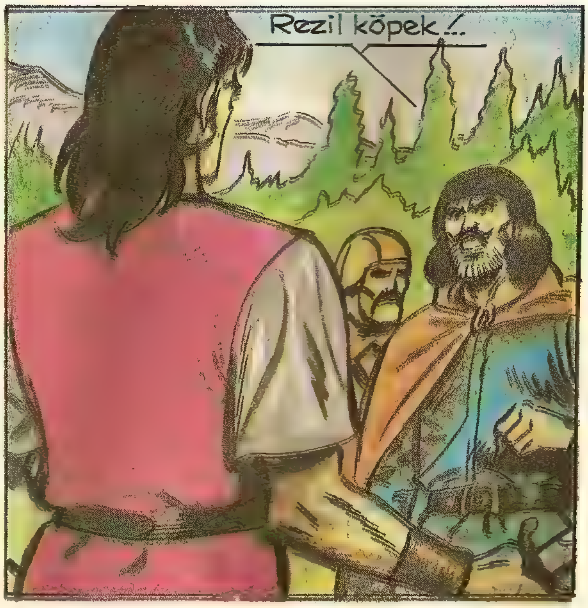

Durakoğu, keskin ve delici bakışlarını onlara dikti:

—Evet... Sıra size geldi.. Ölmeye hazır mısınız?

Kont öfkeyle bağırdı:

—Rezil köpek! Hem kapana kısılmış bir çakaldan farkın yok hem de çok yüksekten atıyorsun..

Prenses Milena, konuşulanları sapsarı bir yüzle dinliyordu. İçinden:

"—**Bana düşman... Beni de öldürmek istiyor... Oysa ben ona sevgi mi duyuyorum? Yok yok... Ona sevgi duymam şöyle dursun, nefret ediyorum!**" diye söylendi.

Sonra Kont'a dönüp, sesini yükselterek bağırdı:

—**Onu derhal öldürmek gerek asaletmeap...**

Kont da aynı şeyi düşünüyordu. Vakit geçirmeden adamlarına bağırdı:

—**Yakalayın şu uğursuzu!... Direnirse hemen gebertin!... Haydi!**

Durakoğlu kılıcına dayanarak beklerken homurdandı:

—**Bu, o kadar kolay olmayacak. Eceli susayan gelsin.**

Silahlı adamlar, Kont'un emrini duyar duymaz saldırıya geçmişlerdi...

Az sonra avlu birbirine çarpan kılıçların şakırtılarıyla doldu.

Hemen arkasından kısa bir inilti duyuldu.

Bu, aldığı yarayla cansız yere serilen bir askerin sesiydi.

Daha sonra uzun ve tüyler ürpertici bir haykırış işitildi. Bu da ağır yaralanıp, kavga dışı kalan bir başkasının ıstırapla açılan ağzından fışkıran sesti.

Durakoğlu, sırtını hanın duvarına vermiş, hırsla, kinle, öfkeyle dövüşüyordu. Kılıcı vücutlarda kanlı delikler açan bir makine gibiydi.

Ama ona saldıranlar, düşen arkadaşlarına aldırmadan azimle, inatla atılıyorlardı.

Durakoğlu, ucundan kan damlayan kılıcıyla çevresinde geniş bir çember açtıktan sonra:

—**Baylar,** diye bağırdı. **Size bir öğüt vermek isterim!**

Adamlar şaşırarak durdular. Tek başına, inanılmaz bir ustalıkla kendilerine karşı koyan delikanlıya hayretle bakıyorlardı.

Durakoğlu, kılıcını havada bir kaç defa vınlattı:

—Sizler, daha kılıç tutmasını bile öğrenmemişsiniz. Bu durumda karşıma çıkmanız, sizin için büyük talihsizlik. Size vereceğim öğüde gelince, genç yaşta ölmek istemiyorsanız, benden uzak durun!

Muhafızlar, bu aşağılayıcı sözler karşısında adeta çileden çıktılar:

—Gebertin! Yaşatmayın! diye bağrışarak yeniden çılgınca atıldılar.

Bu saldırı çok ani ve amansız oldu. Ama Durakoğlu, yıkılması güç bir kale gibiydi.

—Savulun! Savulun diyorum size! diye gürledi.

Delikanlının vücudunda henüz en ufak bir çizik bile yoktu. Oysa saldırganlardan dördü cansız yere serilmiş, bir çok kişi de yaralanıp kavga dışı kalmıştı.

Bu sırada, ellerinde piştov bulunan bir kaç

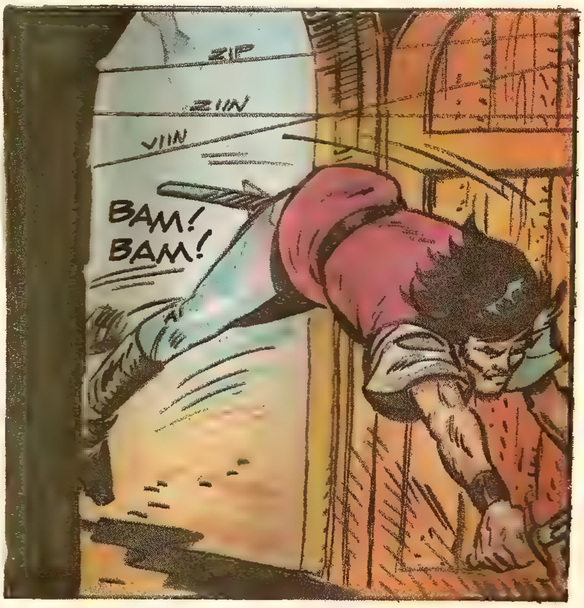

kişinin avluya girdiği görüldü.

Durakoğlu, umutsuzlukla yüzünü buruşturdu.

—Bu fena işte..

Kılıçlara karşı dayanıyordu ama, tabancalı adamlara karşı kendisini nasıl savunacaktı?

Kont Valerno sevinçle:

—Vurun!... Delik deşik edin iblisi! diye haykırırken Durakoğlu kendisi için artık kurtuluş umudu kalmadığını anladı ve Prenses Milena ile

Kont Valerno'ya bakarak kendi kendine:

"—Tanrıya kavuşmadan önce şu rezillerin cezasını vermek isterdim." diye düşündü..

O sırada beklenmedik bir şey oldu..

Olayın başlangıcından beri kapalı duran hanın kapısı açıldı ve eşikte bir adam göründü.

Bu adam hancıydı...

Durakoğlu, adamın çağırmasını beklemedi bile.. Yıdırım hızıyla kendisini handan içeri attı.

Aynı anda silahlar patlamış, kulakları uğul-

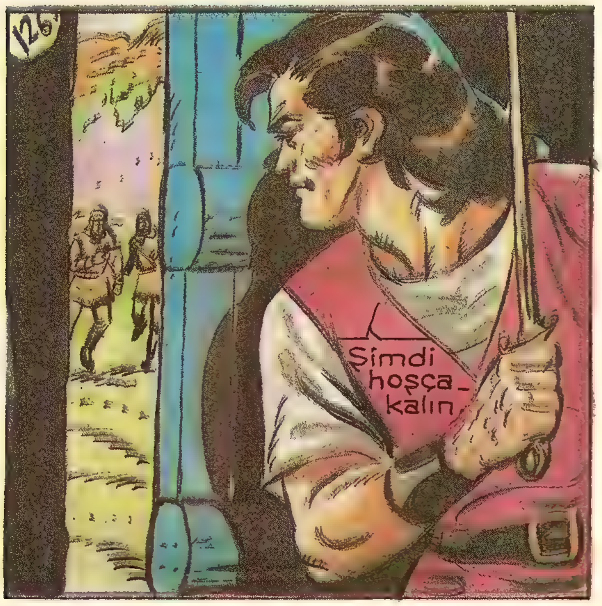

datan patlamalar arasında Kont ile Prenses'in:

—**Vurun!... Vurun!... Kaçırmayın sakın!...** diye bağırdıkları duyulmuştu..

Durakoğlu kapıyı kapatırken öfkelerinden tir tir titreyen düşmanlarına kılıç sallayarak:

—**Şimdi hoşça kalın.. Yine görüşeceğiz!** diye bağırdı..

Aynı anda dehşetle irkildi.

Gördüğü manzara onu yerine çiviledi sanki...

Az önce patlayan silahlardan çıkan kurşunlardan biri, fedakar hancıyı kanlar içinde yere sermişti.

Durakoğlu, o anda içeriye doğru hamle yaptığı için hancının vurulduğunu görmemiş, geri döndüğü vakit bunu fark ederek kalbine hançer yemiş gibi sarsılmıştı.

İçeride bulunan hancı kadın Liriye dehşet içinde:

—**Baba!... Baba!...** diye haykırarak kapıya doğru atıldı.

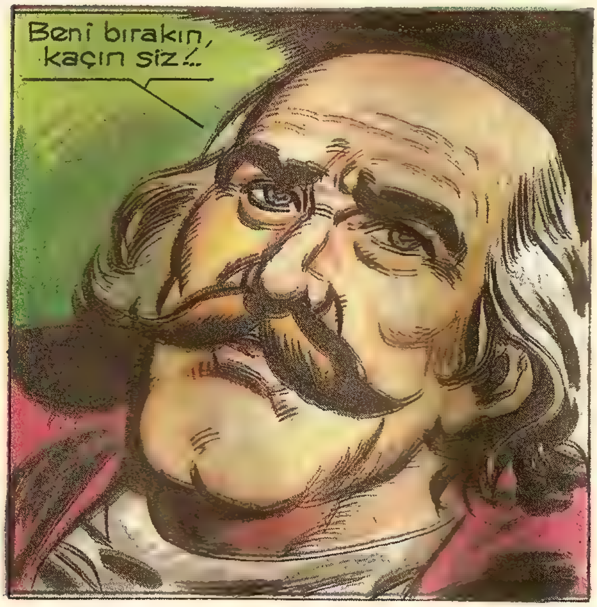

Genç kadının ıstırap dolu çığlığı, duyanların tüylerini ürpertti. Yuvalarından fırlayan güzel gözlerinden yaşlar fışkırıyordu:

—**Baba! Baba!**

Adam, fedakarlık okunan bakışlarını kızına çevirdi:

—**Beni bırakın... Kaçın siz..** diye inledi...

Liriye:

—**Hayır.... Seni bırakmam... Beni de vursun o reziller!** diye çığlık attı.

Hancı tekrar:

—**Gidin diyorum size... Benim işim bitti! diye inledi** ve bu onun son sözleri oldu.

Durakoğlu, güçlü koluyla genç kadını belinden kavrayarak içeri çekip kapıyı kapadı. Bunu tam zamanında yapmıştı. Muhafızların savurduğu üç mızrak, tok bir ses çıkararak peş peşe kapıya saplandı.

Durakoğlu sürgüyü indirirken:

—**Baban kahramanca öldü Liriye! dedi. Ar-**

tık onun için hiç bir şey yapamayız. Hayatımı ona ve sana borçluyum.

Genç kadının gözlerinden yaşlar sicim gibi akıyordu:

—Sen de bizi kurtarmıştın... Sen olmasaydın üç yıl önce ölmüş olacaktık Durakoğlu..

—Borcunuzu fazlasıyla ödediniz Liriye... Şimdi bizim yaşamamız gerek. Öücümüzü almak için yaşamalıyız.

Liriye'nin güzel yüzünü ölümün kara gölgesi kaplamıştı. Islak gözlerini kırpıştırarak:

—Nasıl kaçacağız? dedi. **Her yanı sarmışlar. Kurtulmamız imkansız!**

Bu sırada avluda otuz kadar asker, Durakoğlu'nun girdiği kapıyı kırmaya çalışıyordu.

Bir kaç hamleden sonra kapı kırıldı. Hep beraber içeri saldıran adamlar bir an şaşkınlıkla durdular:

—Burada kimse yok!..

—Yukarıya kaçmışlardır...

—Her yanı arayalım...

Askerlerin gürültüsü, az sonra hanın tüm odalarına yayıldı. Masalar kırılıyor, dolaplar devriliyor, yatakların altlarına bakılıyor, her yer aranıyordu.

Kont Valerno, Prenses Milena'ya:

—Durakoğlu az sora yakalanır, dedi. **Artık derisinden metelik bile vermem...**

Prenses Milena kuşkulu ve heyecanlıydı:

—Yakalamadan emin olamayız asaletmeap... Şeytan gibi bir adam o...

Bu sırada Durakoğlu ile Liriye, bütün katları çıkmış sonunda tavan arasına varmışlardı.

Etrafı çabucak gözden geçiren Durakoğlu, kaçacak bir yer bulunmadığını görünce:

—İşte burada kısıldık kaldık! dedi.

Sonra acı acı gülümsedi:

—Yine de halimize şükretmemiz gerekecek. Şu anda avluda kurşunlarla delik deşik olarak cansız yatıyor olabilirdik...

Liriye umutsuzlukla:

—**Kurtulma umudumuz kalmadı mı?** diye sordu.

Durakoğlu, tavan arasındaki tek pencerenin önünde durmuştu. Bu pencerenin tam karşısında, iki metre kadar ileride, komşu binanın açık pencerelerinden biri vardı.

Fakat buradan oraya atlamak, son derece zor, hatta imkansızdı.

Hem, Durakoğlu atlayabilse bile, Liriye'nin bunu başarabilmesi olanaksızdı.

Uzun bir tahta olsa, köprü gibi iki pencerenin arasına yerleştirebilseydi, belki üstünden geçebilirdi.

Durakoğlu, hızla çevreyi araştırdı ama, tavan arasında tahtaya benzer bir şey bulamadı.

Aşağıdan yukarıya doğru çıkan askerlerin ayak sesleri, her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

Genç kadının tüm vücudu yaprak gibi titriyor, sevgi dolu bakışları Durakoğlu'nun üzerinde dolaşırken:

"—**Hiç değilse o kurtulsa bari...**" diye düşünüyordu.

Liriye, aşağıdan gittikçe yaklaşan gürültülere kulak vererek telaşla Durakoğlu'nun yanına sokuldu:

—**Az sonra burada olurlar... Sen beni düşünme, kaç!**

—**Nasıl kaçacağım?**

—**Pencereden karşıya atlayarak...**

—**Ya sen?**

—**Köprü olmadan benim geçmem imkansız... Hiç değilse sen kurtul Durakoğlu... Beni düşünme!..**

Merdivenleri çıkan askerlerin sesi artık o kadar yakından duyuluyordu ki, Durakoğlu kaybedilecek bir saniyeleri bile kalmadığını anladı.

Ansızın kararını verdi ve çevik bir hareketle pencerenin kenarına çıkıp:

—**Ben atlıyorum!** dedi.

—**Güle güle Durakoğlu!**

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

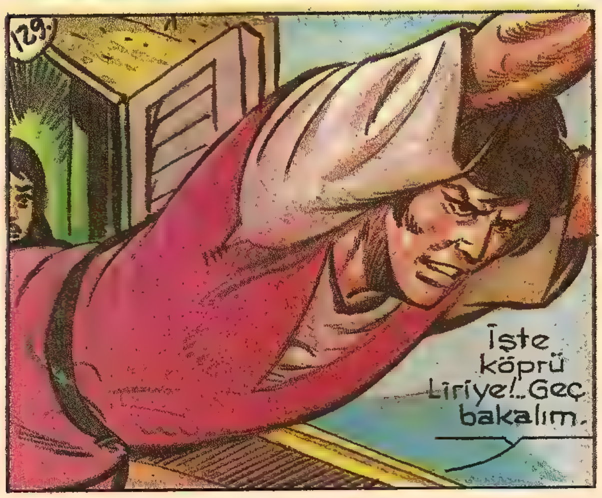

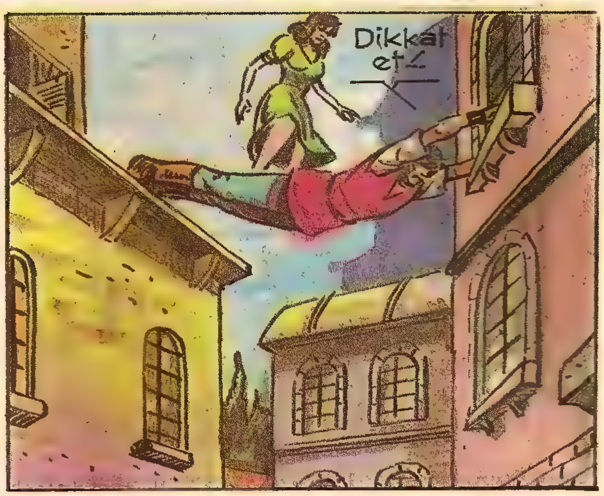

Liriye, bir an Durakoğlu'nun uçarak yere düşüceğini, sanıp gözlerini kapadı.

Fakat delikanlı boşluğa uzanmış ve ayakları tavanarası penceresine takılı dururken, elleriyle komşu binanın pervazını yakalamıştı.

Liriye'nin gözleri şaşkınlıkla büyürken o, genç kadına seslendi:

—İşte köprü Liriye! Geç bakalım...

Hancı kadın, delikanlının çılgınca girişiminin inanılmaz bir şekilde başaralı olduğunu gördü.

Gerçekten köprü hazırdı. İki binanın, iki metreye yakın aralığından etten ve kemikten bir köprü meydana gelmişti.

Liriye hızla pencereye tırmandı ve ayaklarının ucuyla Durakoğlu'nun beline ve sırtına basıp karşı evin penceresinden içeri girdi.

Az sonra Durakoğlu, ayaklarını boşluğu sallandırdı ve kollarının gücüyle kendisini çekip pencereden içeri süzüldü.

Bu işi tam zamanında yapmıştı.

Aynı anda, tavan arasına dolan muhafızların gürültüsü duyuldu.

Durakoğlu, Liriye'yi yere yatırdı ve kendisi de üzerine kapandı.

Muhafızlara görünmemek için bir süre hiç kımıldamadan öylece kaldılar.

Birbirine yapışan iki genç vücut, o dehşet anında bile şehvetle ürperdi. İkisinin de bedenlerine, zevk dolu, aşk dolu, haz dolu duygular yayıldı.

Durakoğlu, Liriye'nin vücudunun ateş gibi yandığını hissediyor, bu ateş onu da yakıyor, kavuruyordu.

Az sonra, dudakları kendiliğinden birbirini buldu, uzun uzun öpüştüler. Sanki ölüm onların peşinde değildi. Tüm tehlikeler o anda onlar için önemsizdi.

Bu sırada muhafızlar, tavan arasına aradıklarını bulamayınca hayretler içinde kalmışlardı:

—Allah Allah... Nereye kaçmış olabilirler?

—Buraya kadar boşu boşuna çıktık...

—Bana kalırsa, binanın alk katlarında bir yere saklanmışlardır.

—Hemen inip, her yeri yeni baştan arayalım...

Durakoğlu, adamların merdivenlerden inerlerken çıkardıkları gürültüleri dinledi. Sesleri iyice uzaklaşınca:

—**Haydi Liriye,** dedi. **Biz de buradan aşağıya inelim. Sanırım bu binanın çıkışında kimse yoktur.**

Genç kadın sevgiyle:

—**Senin yanında artık hiç bir şeyden korkmam!** diye fısıldadı.

Bütün askerler hana dolup, her deliği bir bir ararken, Kont Valerno ile Prenses Milena heyecanla avluda bekliyorlardı.

İkisi de atlarından inmiş, ellerindeki kırbaçları heyecanla, hafif hafif ayaklarına vuruyor, askerlerin getirecekleri haberleri bekliyorlardı.

Yanlarında sadece iki muhafız kalmıştı.

Prenses Milena:

—**Bu çok uzadı. Galiba kaçtılar!** dedi.

Kont'un yüzü, öfkeden mosmor kesilmişti:

—**İmkansız!** diye homurdandı. **Nereye kaçabilirler? Mutlaka handaki gizli bir bölmeye girmişlerdir. Bir süre daha bulunmazlarsa binaya ateşe verip, diri diri yakacağım onları...**

Aynı anda arkasından sert bir ses duyuldu:

—Bunu yapamayacaksın!

Kont, topuklarının üzerinde hızla döndü, boğulurcasına haykırdı.

—Bana laf atmak küstahlığını gösteren edepsiz kim?

—Ben!

Kont Valerno,bir an gözlerine inanamadı. Boğazı kurudu. Şaşkınlığından küçük dilini yutmuş gibiydi. Gözleri faltaşı gibi açılarak:

—Olamaz!... Olamaz!.. diye kekeledi.

Kont, bu kadar şaşırmakta haklıydı.

Çünkü karşısında Durakoğlu duruyordu.

Buz gibi soğuk bakışlarını Kont'a dikmişti.

İki muhafız yerde baygın yatıyordu.

Kont Valerno, dehşet içinde kekeledi:

—Sen... Sen ha?

İki adım geri çekildi. Gözlerine korku dolmuştu. Saçlarının diplerinde soğuk terler vardı.

Durakoğlu'nun bakışlarındaki ölüm kararını okuyarak ürperdi.

—Askerler! Muhafızlar! Yetişin! diye haykırdı.

Aman onu duyan olmadı.

Prenses Milena'nın durumu da, Kont'tan farksızdı. Bakışlarındaki parlaklık sönmüş, az önceki gülümsemesi dudaklarının ucunda donmuş-

tu. Korku ve hayret içinde bir süre bekledi.

Sonra Durakoğlu'nun tüm dikati Kont'un üzerinde toplamasından yararlanarak usul usul geriledi.

Ürperiyor, titriyor, ihtirası ve kini gözlerini şimşek gibi aydınlatıyordu.

Kont, kahramanca bir tavır takınarak:

—Sonun geldi Durakoğlu! dedi.

Kont Valerno, ilk şaşkınlığı geçtikten son-

ra Durakoğlu'ndan bu kadar korkmasının anlamsız olduğunu düşünmüştü.

İyi bir silahşördü. Askerler yetişinceye kadar Durakoğlu'nu oyalayabilirdi.

Sonra onu yakalatıp, işkencelerle öldürtmek işten bile olmayacaktı.

Durakoğlu'nun dudakları öfkeyle gerilmiş, saçları dikleşmişti ama kızgınlığı görünüşünden den pek belli olmuyordu.

Sakin bir sesle şöyle dedi:

—Arkadaşlarımı öldürttüğün gün, senden intikam alacağımı düşünmeliydin. Seni öldüreceğime yemin ettim.

—Demek öldüreceksin... Bunda kesin kararlısın...

—Evet... Az sonra köpek gibi gebereceksin...

Kont Valerno, Durakoğlu'nu lafa tutarken içinden:

"—Kahrolası muhafızlar nerede kaldı? Sersem herifler!" diye söyleniyordu.

Birden, hanın kapısına doğru atılıp kaçmaya çalıştı ama Durakoğlu yay gibi fırlayıp, aynı anda adamın gırtlağına sarıldı:

—Dur bakalım, acele etme! Seninle görülecek hesabımız var!..

Kont, silkindi, debelendi, boğazındaki canlı kıskaçtan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

Yarı boğulmuş bir halde hareketsiz kalınca

Durakoğlu onu bıraktı...

Kont Valerno inledi:

—Bana dokunma, seni zengin ederim!

Durakoğlu acı acı başını salladı:

—Olmaz!

Kont, soluk soluğa inledi:

—Canımı bağışla, İşkodra'yı Türklere teslim edeyim!

Durakoğlu, karşısındaki adamı, bir solucana bakar gibi süzdü:

—Ölüm karşısında ne kadar küçülüyorsun? İşkodra zaten birkaç gün sonra bizim olacak...

Kont Valerno titredi, bakışları ıstırap doluydu:

—Öyleyse ne istiyorsun benden?

Durakoğlu:

—Senden hiç bir şey istemiyorum! dedi. **İstediğim tek şey, dünyayı senin gibi bir zalimden kurtarmaktır.**

Kont, birden hanın üst katlarından inen muhafızların ayak seslerini duyarak canlandı. Yardım geliyordu, kurtulacaktı. İki adım geriye fırlayıp, hızla kılıcını çekerek:

—**Elinden geleni ardına koyma köpek!** diye homurdandı.

Durakoğlu, Kont'un kılıcını çektiğini görünce adeta sevindi.

—**Ne iyi, ne iyi!** dedi. **Kılıcına sarılmakla beni büyük bir dertten kurtarmış oluyorsun. Çünkü silahsız bir düşmanı öldüremezdim...**

Durakoğlu, elindeki uzun ve kanlı kılıcıyla şimşek gibi bir hamle yaptı.

Bu saldırış tek, fakat müthiş bir hamle oldu..

Kılıç, korkunç bir hızla Kont'un vücudunu deldikten sonra kapının tahtasına saplanarak onu kapıya mıhladı.

Kont Valerno gık bile diyemeden öldü ve ayakta hanın kapısına mıhlı kaldı.

Tarihin gördüğü en büyük Türk düşmanlarından biri olan Kont Valerno'nun sonu böyle oldu..

Açık kalan gözlerinde hâlâ bir şaşkınlık, akıl almaz bir dehşet ifadesi vardı.

Az sonra, merdivenleri inip, kapıyı açan muhafızlar, Kont'un cesediyle karşılaştılar.

Prenses Milena kaçmıştı.

Durakoğlu ile Liriye de ortalıkta yoktu.

Yarım saat sonra Işkodra'nın tüm kiliselerinde matem çanları çalmaya başladı.

Kont Valerno'nun ölümü şehirde büyük bir korku ve panik yaratmıştı.

Başsız kalan Venedik ordusu, ne yapacağını şaşırmış, surlardaki birliklerde bozgun havası belirmişti.

Bu işlerin olup bittiği gün, Türk ordusu İşkodra'ya kanlı bir hücum daha yaptı.

Bu kez yeniçeriler, üzerlerine yuvarlanan taşlara, dört yanlarından gelip geçen ok bulutlarına rağmen bütün hatları aşarak iç kalenin eteklerine vardılar.

Büyük topların, korkunç mermileriyle henüz karşılaşmayan bu yeni ve yüksek duvarlar, inanılmaz bir azim ve cesaretle yapılan ikinci saldırıyı da yarım bıraktırdı.

Dalga dalga akan Türkler orada durdu.

Kanlı çarpışmalar, iç surların önünde saatlerce sürdü.

Artık Venediklilerin dayanma gücü kalmamıştı.

Üstelik başkomutanları olan Kont Valerno'nun ölümü ordunun moralini yok etmiş, bütün subaylar ve komutanlar teslimden başka çere kalmadığını anlamışlardı.

Akşama doğru, Türk askerleri İşkodra'ya girdi.

Surlarda artık Osmanlı bayrakları dalgalanıyordu.

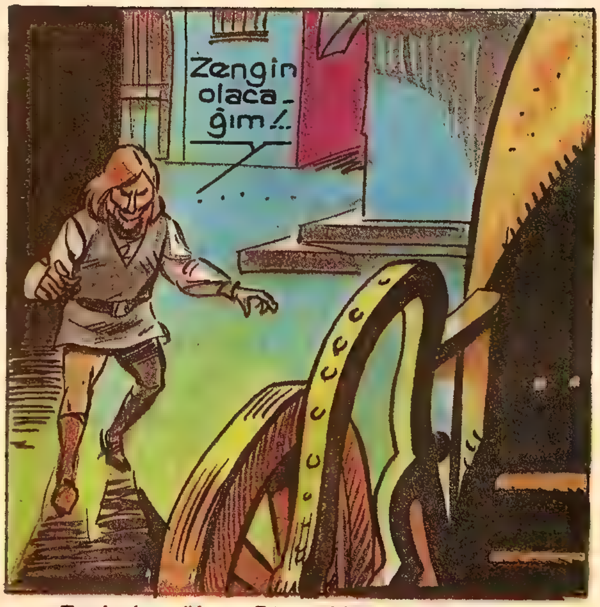

Arnavutluk'un bu önemli kentinde 433 yıl sürecek Türk egemenliği böyle başladı.

Bu sırada Durakoğlu ne yapıyordu?

Delikanlı, Kont'u öldürerek düşmanı başsız bırakmış, kentin daha çabuk zaptedilmesini sağladıktan sonra Prenses Milena'nın peşine düşmüştü.

Hızlı adımlarla Işkodra Sarayı'nadoğru ilerlerken, sinsi bir gölge dikkatle onu izliyordu.

Bu hain gölge, Cüce Alexandır'dan başkası değildi.

Nefretle parlayan gözlerinde korkunç bir cinayet hırsı vırdı:

"—Zengin olacağım! Zengin olacağım!... Para.. Para.. Çok para kazanacağım. Bunun için Durakoğlu'nu öldürmem şart! diye düşünüyordu.

Durakoğlu bu adama hiç birşey yapmamış, üstelik hayatını kurtarmıştı. Ama Cüce Alexandır'ın yüreğinde minnet duygusunun yeri yoktu.

O bir nefret ve kötülük adamıydı.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

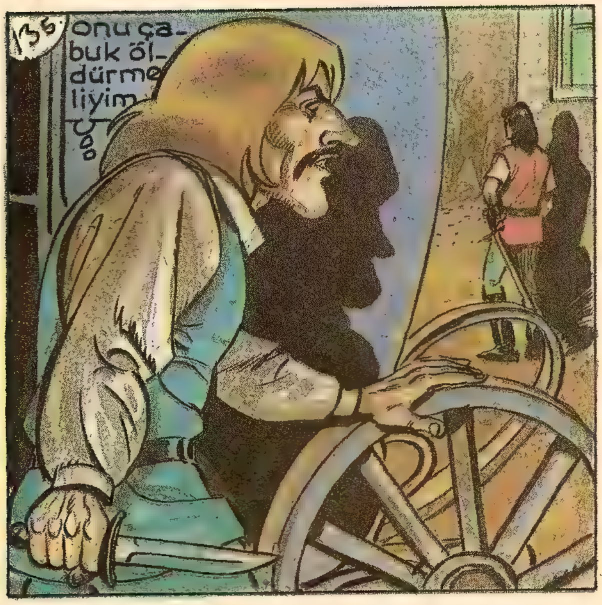

Şimdi, elindeki sivri çeliği, Durakoğlu'nun iki kürek kemiğinin arasına gömmek için fırsat kolluyordu.

Onu öldürecek ve başını bir çuvala koyarken Prenses Milena'ya koşup:

"—İşte, düşmanının başını aldım. Vaat ettiğin paraları ver!" diyecekti.

Cüce Alexandır'ın içi hırsla titriyordu.

—Onu çabuk öldürmem gerek. Sonra vakit kalmayacak. Türk askerleri neredeyse bütün kenti ele geçirmek üzere! diye söyleniyordu.

Durakoğlu bir ara karşı alanda toplanan kalabalığa bakmak için durdu.

Dört-beş bin kişilik bir topluluk birikmişti. Acaba Arnavut halkı, yıllardır ülkelerini işgal altında tutan Venediklilere yardım etmek için mi toplanıyordu, yoksa galip Türk ordusunu alkışlamak mı istiyordu?

Bu sırada Durakoğlu'nun kulağına:

—Kahrolsun Venedik!.. Yaşasın Sultan

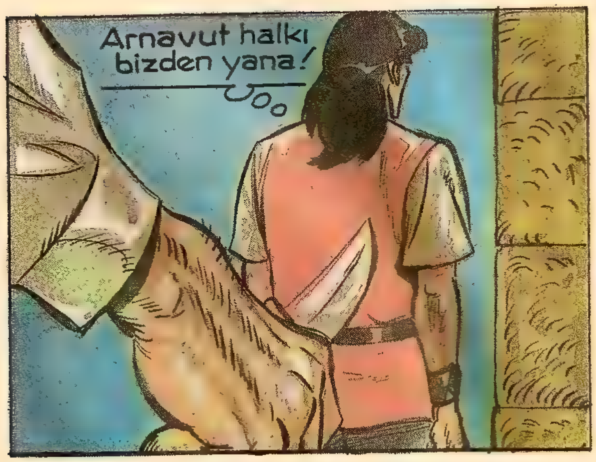

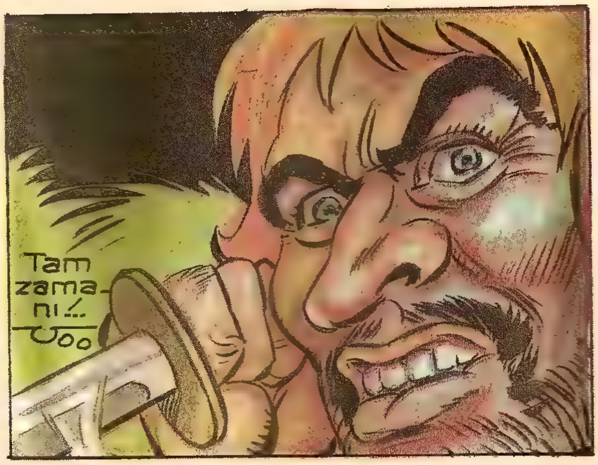

Mehmet!... sesleri gelince, rahatladı:

"—Arnavut halkı bizden yana... Şimdi saraya gidip işi tamamlamam gerekiyor."

Durakoğlu, bağrışan kalabalığa doğru bakarken öyle dalmıştı ki, Cüce Alexandır'ın sinsi sindi arkasından yaklaştığını görmemişti.

Cüce, avucundaki hançerin kabzasını heyecandan terleyen parmaklarının arasında sıkarak, kısık dişlerin arasından:

—Tam vuracak zaman... diye mırıldandı.

Sesi bir yılan ıslığı gibi ürperticiydi.

Hançerli kolunu hızla kaldırdı...

Durakoğlu tehlikenin farkında değildi.

Artık şehir düştüğü için sokakta kimsenin saldırısına uğrayacağını ummuyordu.

Cüce, gözlerinden sevinç ışıltıları fırlayarak:

—Başarıyorum! Başaramazsam o beni öldürür! diye düşündü ama hızla kaldırdığı kolunu indiremedi.

Arkasından kalın ve sert bir ses adeta gürledi:

—Hey... Ne yapıyorsun küçük?

Cüce Alexandır birden dondu kaldı sanki... Tüyleri diken diken oldu.

Öldürücü bir duygu yüreğini kapladı.

Derin bir korku ve üzüntü içinde:

—**"Mahvoldum!"** diye inledi.

Titreyerek geri döndüğü vakit karşısında iri yarı iki yeniçeri gördü. Cücenin dizleri korkudan birbirine çarpıyordu. Elindeki bıçak kaldırımın üstüne düşmüştü.

Yeniçeri, Cüce Alexandır'ı tek eliyle kolundan tutup, havaya kaldırdı, başı kendi başının hizasına gelince sordu:

—Ne yapıyordun öyle? Bu boyunla adam mı vuracaktın?

Cüce:

—Şey... Hayır... Yanılıyorsunuz bayım, diye kekeledi.

Bu sırada Durakoğlu da dönmüş, yeniçerinin Cüce Alexandır'ı tüy gibi havalandırdığını görmüştü.

Gülümseyerek onların yanına yaklaştı:

—Bırak onu arkadaş! dedi.

Yeniçeri, Durakoğlu'nu tanıyordu:

—Bırakayım mı? Neden? Seni öldürmek istiyordu...

Durakoğlu başını salladı:

—Olamaz... Bu işte bir yanlışlık var... Alexandır benim dostumdur.

Cüce heyecanla onayladı:

—Tabii... Tabii... Ben Durakoğlu'nun dostuyum... Onu neden öldürmek isteyeyim?

Yeniçeri, canı sıkılmış bir halde homurdandı:

—Onu bunu bilmem... Hançeri sırtına saplamak üzereydi. Ama madem bırak diyorsun, seni kırmam elbette...

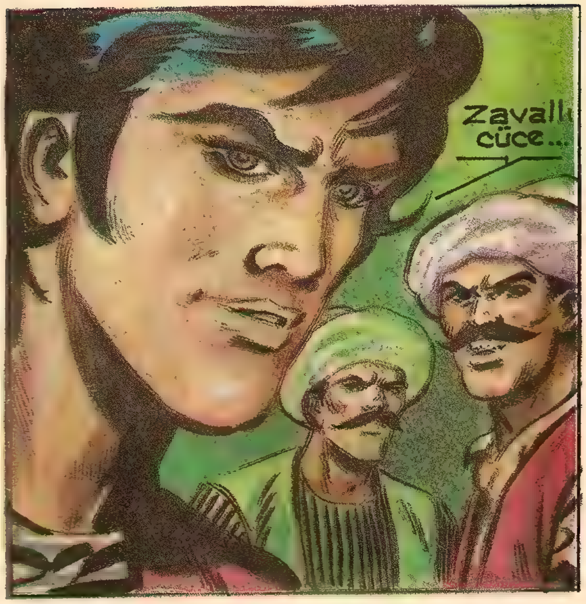

İri yarı yeniçeri, parmaklarını gevşetince, Cüce Alexandır top gibi kaldırımın üstüne düştü, çevik bir hareketle sıçradı, kalktı, Durakoğlu'nun önünde iki büklüm olarak:

—Sağolun... Sağolun efendim.. Beni ikinci kez kurtarıyorsunuz. Size el sürmektense iki ay oruç tutarım! dedi.

Durakoğlu, koşarak ara sokaklarda kaybolan Alexandır'ın arkasından kısa bir süre baktı:

—Zavallı cüce, dedi, **herkesten düşmanlık gördüğü için o da herkese düşman olmuş!**

Bir an düşünceli kaldıktan sonra Prenses Milena'yı hatırlayarak saraya doğru ilerlemeye başladı.

★ ★ ★

İşkodra sarayı henüz ele geçirilmemişti.

Saraydaki son muhafız birliği Türklere karşı inatla direnmeye devam ediyordu.

Prenses Milena, odasına kapanmıştı.

Sarayın dışında, oluk gibi akan kanlarla hiç

ilgilenmiyordu.

Bakışları soğuk ve ürkütücüydü. Güzel yüzünde kesin, kararlı ve müthiş bir ifade vardı.

"—Durakoğlu mutlaka buraya gelecek ve beni bulacak... Ya o beni öldürecek, ya ben onu... Başka çare yok! diye düşünüyordu.

Prenses Milena soğukkanlıydı. Ağlarını örüp sabırla avını bekleyen dişi bir örümceğe benziyordu.

Sevdiği adam, aynı zamanda onun can düşmanıydı:

"—Tanrım... Neden bizi birbirimize düşman yarattın?" diye inledi. Sonra kalbini korkunun yarattığı derin bir nefret doldurdu.

"—Onu öldürmem gerek! Onu öldüreceğim!"

Dışarıda bir takım gürültüler duyuldu. Kapı açıldı ve muhafızların ortasında Doğan bey göründü.

Durakoğlu'nun yakın arkadaşı olan Doğan bey, az önce zindandan çıkarılmış ve Prenses Milena'nın odasına getirilmişti.

Zindancı iki büklüm olarak:

—**Emriniz üzerine mahkûmu getirdik Prenses!** dedi.

Genç kadın zindancı ile muhafızlara dışarı çıkmalarını işaret etti:

—**Bizi yalnız bırakın!**

Doğan bey, olanlardan hiçbir şey anlamamış gibi şaşkın ve merak dolu bakışlarını Prensese dikmişti. Hafifçe gülümseyerek:

—**Ben de cellata götürüldüğümü sanmıştım!** dedi.

Doğan bey son defa bu salonda Durakoğlu ile beraber, en az yüz askere karşı nasıl vuruştuğunu düşündü. Kanlı vuruşma sırasında Durakoğlu pencereden nehire atlayarak kurtulmayı başarmış, Doğan bey ise esir düşmüştü...

Kendisiyle birlikte yakalanan iki arkadaşının

kafalarının oracıkta nasıl kesildiğini acı acı hatırladı, yüreği burkuldu.

Doğan bey, kendisinin de öldürüleceğini beklerken, Prenses Milena'yı karşısında görünce gerçekten şaşırmıştı. Prenses Milena soğuk bir sesle konuştu:

—**Ölüme mahkûmdunuz ama ölmenize gönlüm razı olmadı. Zindandaki görüşmemiz sırasında sizi kurtaracağımı söylemiştim. İşte sözümde duruyorum.**

Doğan bey, eşsiz güzellikteki kadına heyecanla bakarak yumuşak bir sesle mırıldandı:

—**Size olan borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum madam...**

Kurnaz kadın!

—**Bana hiçbir borcunuz yok Doğan bey,** dedi. **Haydi gidin, Tanrı sizi mutlu etsin. Ben nasıl olsa öleceğim! Benim için dua etmeniz bana yeter. Şimdi beni acılarımla başbaşa bırakın...**

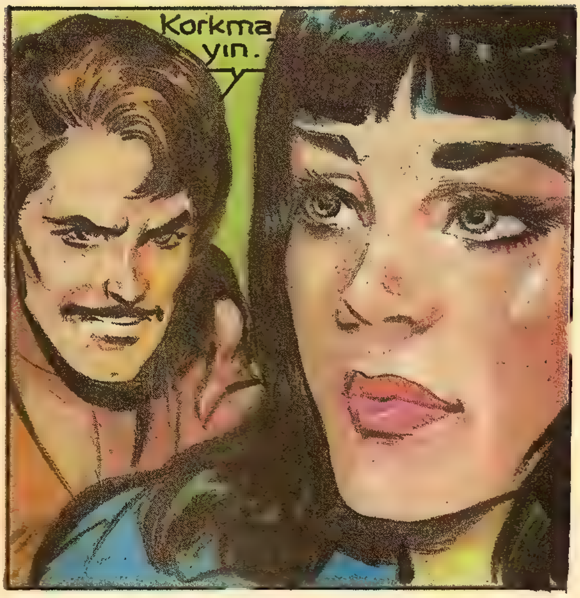

Doğan bey kaşlarını çattı. Korku içinde olduğu anlaşılan kadına düşünceli gözlerle baktı. Sonra heyecanla sordu:

—Ölecek misiniz?Sizi kimöldürecek madam

—Korkunç bir düşmanım var!

—Bunca muhafızın arasında size kim dokunabilir? Koridorlar, salonlar askerlerle dolu. Nasıl bir düşman bu?

Doğan bey, bunları söylerken kentin Türk ordusu tarafından zaptedildiğini, sarayın da kısa bir süre sonra ele geçirileceğini bilmiyordu.

Prenses Milena, hüzün dolu bir sesle mırıldandı:

—O düşman öyle müthiş bir canavar ki, bütün muhafızları aşıp mutlaka buraya gelecektir...

Genç kadının ürkek hali, korku dolu bakışları, titreyen dudakları Doğan beyi etkilemişti. Gururla göğsünü şişirerek:

—O düşman her kimse karşısında beni bulacak! diye gürledi. Sesi geniş salonda yankılar

yaptı.

Kurnaz bir planla Doğan beyi dilediği yöne sevk ettiğini gören Prenses Milena'nın kalbi heyecanla çarptı. Ama gözlerindeki sevinç ışıltılarını belli etmemeye çalışarak:

—Beni öldürmek isteyen haydut, çok tehlikeli biridir, dedi. **Benim yüzümden kendinizi tehlikeye atmanızı isteyemem...**

Doğan bey, hafif fakat sinirli bir kahkaha attı:

—Ben varken size kimse dokunamaz Prenses... Buna şerefim üzerine söz veriyorum...

—Yani beni bu cehennemden kurtaracak mısınız?

—Evet... Yalnız kurtarmakla kalmayacak, dilediğiniz yere kadar götüreceğim...

—Siz galiba bilmiyorsunuz. Şehir düşmek üzere. Birkaç saat sonra her yer Türklerin eline geçecek. Ölümden kurtulsam bile beni yakalayıp esir pazarında satarlar...

Doğan bey, sevgi dolu bakışlarını Prenses'e dikti:

—Hayır... Sizi kurtaracağım. Benim sözüm dinlenir...

Milena'nın uzun kirpiklerinin arasından iri iki damla yaş, güzel yanaklarına doğru süzüldü. Bu kadının rol yapma yeteneği mükemmeldi.

Doğan beyi etkisi altına aldığını, ona artık dilediği her şeyi yaptırabileceğini anlamıştı. İçinden:

"—Bu adam beni deli gibi sevecek. Sevecek ve dilersem dünyanın öbür ucuna kadar benimle gelecek!" diye düşündü.

Gerçekten Doğan beyin bakışları aşk doluydu. Her bakışı bir öpüştü sanki...

Prenses Milena:

"—Acaba ben onu sevecek miyim?" diye söylendi.

Sonra kendi sorusuna kendi cevap verdi:

"—Hayır.. Doğan beyden hoşlanıyorum bel-

ki ama sevmiyorum... Beni öldürmek isteyen o haydudu, Durakoğlu'nu seviyorum. Tanrım!.. Ne talihsiz bir kadınım ben!"

Prenses duygularını Doğan beye sezdirmemeye çalışarak:

—Siz çok yiğit, çok cesur ve mert bir insansınız! dedi.

Doğan bey ısrarla:

—Düşmanınızın adını söyler misiniz? diye sordu.

Bu soru Prenses'e tekrar Durakoğlu'nu hatırlattı. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Gözlerinde, kendisini bu kadar güçsüz hale getiren adama karşı beslediği kinin ışıkları yandı. Soğuk bir sesle:

—Onun adını zamanı gelince öğreneceksiniz Doğan bey! dedi. **Umarım o zaman beni koruma görevini üstlendiğinize pişman olmazsınız...**

Prensesin vahşi ve meydan okuyan güzelliği karşısında adeta büyülenmiş gibi olan Doğan bey, tüm içtenliğiyle haykırdı:

—Pişman olmak mı? Asla!... Sizi korumak, düşmanınızı yok etmek, benim için kutsal bir görev olacak. Kim olursa olsun, size dokunamaz... Yemin ederim...

Doğan beyin yüzünde, merhamet ve fedakârlık okunan bir ifade vardı.

Prensesin dudakları **"Göreceğiz!"** der gibi acı bir gülümsemeyle büzüldü.

Genç adam o dakikada güzelliğine hayran olduğu kadının uğrunda dünyayı altüst etmeye, tüm bir kenti kana boğmaya hazırdı.

Prenses Milena, ılık bir sesle:

—Şimdi öbür salona geçip biraz dinlenin Doğan bey, dedi. **Dilerseniz yıkanıp traş olun. Zindanın yorgunluğunu atın üzerinizden... Kapıda bir uşak, yardım etmek için sizi bekliyor.**

Doğan bey, fırça gibi uzayan sakallarını eliy-

le yoklayarak gülümsedi.

—Haklısınız prenses, kendime biraz çekidüzen vermem gerekiyor... Benimle bu kadar ilgilendiğiniz için size minnettarım...

Doğan bey çıktıktan sonra Prenses Milena salonda yalnız kaldı. Bir an ayakta kararsızlık içinde durdu. Sonra, köşedeki geniş koltuğa oturarak kendi kendine söylendi:

—Bu adam beni Durakoğlu'ndan kurtarabilir. En az onun kadar güçlü ve gözüpek bir erkek. Ama garip şey... Neden hep Durakoğlu'nu düşünüyorum? Neden aklımdan bir türlü çıkmıyor? Bakalım buraya gelmeye cesaret edebilecek mi?

Prenses Milena sakin olmaya çalıştığı halde bunu bir türlü başaramıyor, hırsından kendi kendini yiyordu:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

"—Yoksa gerçekten korkmaya mı başladım? Hayır! Milena, aşkta yenilmediği gibi korkuya da boyun eğmez!"

Kabul etmek istememesine rağmen içine bir korkunun yerleştiğini anlıyordu. Prenses, bu durumdan utanarak kendi kendine kızdı:

"—Durakoğlu'nun gücü, benim zayıflık göstermemden doğuyor. Ne yazık ki, her erkeğe hakim olan ben, onu etkileyemedim. Durakoğlu'nu elime geçirip avucumun içine alabilseydim, dünyaya meydan okurdum."

Prenses Milena, kâbus gibi üzerine çöken düşünceler arasında bunalırken aradan uzunca bir süre geçti.

Dışarıdaki savaş gürültüleri artık kesilmişti.

Kentin, her şeyiyle Türklerin eline geçtiği anlaşılıyordu.

Prenses, derin bir heyecan içinde, belki onuncu kez söylendi:

—Acaba gelecek mi?

Birden kapıda bir tıkırtı duydu.

Prenses Milena gidip sürgüyü sürebilir ve kapıyı açılmaz bir hala getirebilirdi. Ama bunu yapmadan, soğukkanlılıkla bekledi.

Kapıyı vurmadan içeriye girmek iteyen kim olabilirdi?

Az sonra kapı açıldı. Prenses Milena başını çevirince, haykırmamak için kendini güç tuttu.

Karşısında Durakoğlu duruyordu.

Milena, saatlerdir onu beklediği halde ürperdi, korktu.

Genç adamın kızaran gözlerindeki ölüm kararı, kadının üzerinde bir dehşet havası yaratmıştı.

Durakoğlu, kapıyı açık bırakarak Prenses'e doğru yürüdü, aralarında birkaç adım kalınca, durdu, korkunç bir çehre ve boğuk bir sesle:

—Böyle geç bir vakitte gelmemi bağışlayınız madam, dedi. **Buraya kadar gelebilmek için çok kişiyle vuruşmak zorunda kaldım. Acaba huzurunuza böyle haber vermeden girişimi bağışlayacak mısınız?**

Durakoğlu bu sözleri alayla söylemişti.

İşte, son düşmanı, karşısında duruyordu.

Bu bir kadındı... Güzel, fakat zalim bir kadın...

Acaba onu öldürebilecek miydi?

Prenses Milena, soğuk bir gülümsemeyle:

—Buraya izinsiz girişini affediyorum, dedi. **Ama buradan sağ çıkmana da bir imkân göremiyorum. Beni öldürmeye geldin ama sen öleceksin Durakoğlu!.. Sonun geldi!**

Durakoğlu, kuşkuyla çevresine bakındı. Meydan okurcasına konuşan bu şeytan kadın neye güveniyordu?

Prenses Milena sapsarı bir yüzle devam etti:

—Seni öldüreceğim Durakoğlu!.. Çünkü sen

beni yüreğimden yaraladın. Kalbimin serbest kalması için senin ölmen gerek. Anlıyor musun? Ölmen gerek...

Durakoğlu irkildi. Prensesin son sözleri, idam fermanından korkunçtu. Tüyler ürpertici bir tehditti bu...

Ama delikanlı, müthiş rakibini soğukkanlılıkla yere sermenin doğru olacağını düşündü:

—Prenses, dedi, **öyle dayanılmaz bir güzel-**

liğin var ki, eğer başka birini sevmemiş olsaydım, sana âşık olurdum. Bu güzelliğinle seni sevmemek elimden gelmezdi...

Milena'nın yüzü birdenbire değişti. Bakışlarında kıskançlık alevleri dolaştı:

—Demek beni sevmiyorsun ve öldüreceksin, öyle mi?

—Evet!..

Bu söz, en gözüpek insanı bile titretecek bir kesinlik ve soğukkanlılıkla söylenmişti.

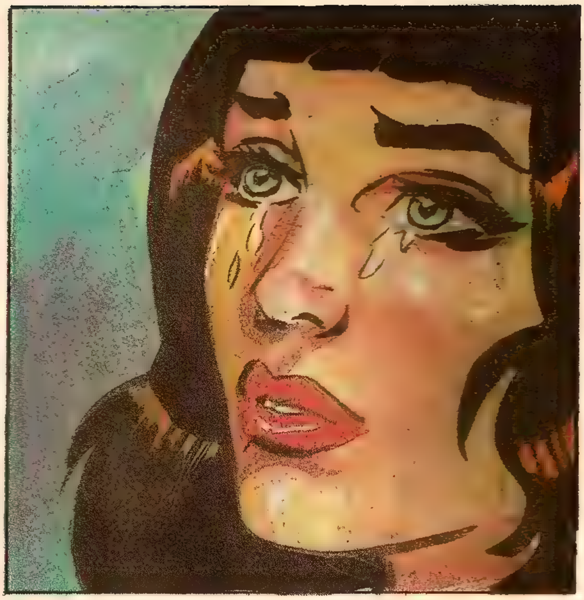

Milena'nın cevabı da aynı kesinlikte oldu:

—Öyleyse öldür!... Hazırım!..

Durakoğlu, genç kadına şaşkınlıkla baktı. Onun ölüme bu kadar kolay boyun eğeceğini hiç ummamıştı.

O anda Prenses Milena, erkeklere baş eğdiren, zalim ve müthiş kadın değildi.

O anda, kadınlığının tüm çekiciliği, tüm güzelliği üzerinde olan ve Durakoğlu'na karşı duyduğu aşkın büyüklüğü gözlerinden okunan bir dişiydi.

Birer elmas gibi ışıldayan gözlerinde bir kadının duyabileceği sevginin en büyüğü okunuyordu. Kirpiklerinin arasından dökülen yaşlar yanaklarına yuvarlanıyor, çenesine doğru ip gibi süzülüyordu.

Durakoğlu, hayatında hiç böylesine şaşırmamıştı. Ellerini göğsünün üzerine kavuşturmuş, hayretle genç kadını seyrediyordu.

Prenses Milena ilerledi, Durakoğlu'nun ya-

nına gelince, düzgün ve güzel kollarını kaldırıp onun boynuna doğru uzattı.

Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, tüm vücudu, duyduğu şiddetli aşkın heyecanıyla titriyordu.

Prenses, Durakoğlu'nu kucaklayarak kendine doğru çekti ve iki gözü iki çeşme ağlarken, titreyen pembe dudaklarını genç adamın dudaklarına yapıştırdı.

Durakoğlu kendisini çekmedi.

Bu aşk öpüşü, onu da yüreğine kadar titretmişti. Ama soğukkanlılığını elden bırakmadı.

Prenses, onu öptüğü halde karşılık vermedi. Veremezdi de...Çünkü bu kadın, düşmanıydı...

Prenses Milena, sevdiği erkeğin, aşkına karşılık vermeyişinden doğan müthiş bir kinle geri çekildi. Az önce aşk sözleri fısıldayan dudakları şimdi zalim bir gülüşle gerilmişti:

—Durakoğlu! Öleceksin! Beni öldürmek istediğin için değil, gururumu kırdığın için öleceksin..

Delikanlı, hâlâ sakin duruyor, karşısındaki müthiş kadının kızdıkça artan güzelliğini seyrediyordu.

Prenses haykırdı:

—Ölüme hazırlan Durakoğlu!

Genç adam alay etti:

—Hazırım prenses!

—Öyleyse öl...

Durakoğlu, salonun ortasında duruyordu. Tepesinde ağır bir kristal avize sallanmaktaydı.

Bu avize, üzerine düştüğü insanı yamyassı edecek kadar ağırdı ve kristalleri hançer uçları gibi sivriydi.

Prenses Milena, gözlerinde zalim kıvılcımlar uçuşarak:

—Tam zamanı! dedi ve hızla atılıp duvardaki bir kolu çekti...

Bu tuzağı, özellikle Durakoğlu için hazırlamıştı.

Ağır avize müthiş bir şangırtı çıkararak kor-

kunç bir hızla Durakoğlu'nun üzerine indi.

Durakoğlu düşürülmek istendiği tuzağı anlamıştı.

Umutsuz bir hareketle ve kendine özgü çevikliğiyle top gibi fırladı ve yerde hızlı bir takla atarak salonun öbür ucuna kaçtı.

Aynı anda avize büyük bir gürültüyle yere düştü, salon deprem olmuş gibi sarsıldı, camlar şangırdadı.

Sapsarı kesilen Durakoğlu, sinirli bir ıstırapla:

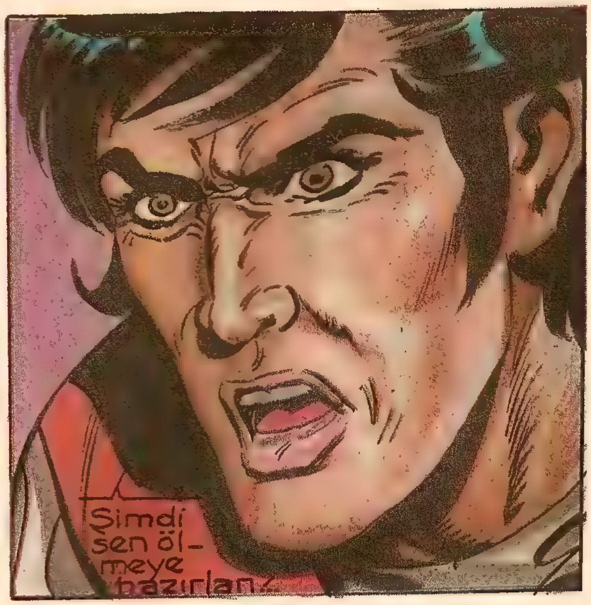

—Vay vay! Az daha ölecektim.. Böyle bir tuzağı beklemiyordum doğrusu, diye söylenerek ayağa kalktı.

Delikanlı, Prensesin üzerine doğru yürürken boğuk, acılı, fakat kesin bir sesle:

—Şimdi sen ölmeye hazırlan! dedi.

Durakoğlu'nun bakışları kararmış, yumrukları öfkeyle sıkılmıştı.

Prenses Milena, bir an korku içinde kaldı. Allak bullak olmuş yüzünde soluk ve tüyler ürpertici bir dehşetin tüm belirtileri görülmekteydi.

Genç kadın alnında parlayan soğuk terleri silerek:

—**Bana kızmakta haklısın.. Seni öldürmek istedim. Şimdi benden öç alacaksın!** dedi.

Durakoğlu'nun dudakları acı bir gülümsemeyle büzüldü:

—**Evet...**

Sesi o kadar kararlı çıkmıştı ki, Prenses Milena, dünyanın tüm hazinelerini önüne serse bu genci etkileyemeyeceğini anladı.

Hazin bir tavırla başını sallayarak:

"—**Bana dokunursan alçaklık yapmış olursun. Nerede kaldı senin mertliğin? Savunmasız bir kadına nasıl el kaldıracaksın?"** diye sordu.

Kadının gözleri korku doluydu. Göğsü heyecanla inip kalkıyordu. Durakoğlu sakin bir sesle cevap verdi:

—**Pek zor olmayacak. Senin gibi bir dişi şeytanı cezalandırmak alçaklık değildir...**

İkisi de birbirine bakıyordu. İkisi de sararmıştı. İkisinin de ağızları kurumuştu, elleri titriyordu.

Prenses Milena titrek bir sesle:

—**Bana dokunmazsan seni çok zengin yaparım!** dedi.

Durakoğlu, tüm kinini yansıtan şekilde kükredi:

—**Ne yapsan nafile.. Seni öldüreceğim! Buna kimse engel olamaz. Bunun için yemin ettim. Yüz defa, bin defa, on bin defa yemin ettim.**

Durakoğlu bir an sustu, acı acı içini çekti.. Sonra aynı boğuk sesle devam etti:

—**Yalnız kendimin değil, acımasızca öldürttüğün tüm insanların öcünü alacağım. Bu benim için artık kutsal bir görev oldu.**

Durakoğlu, ölüm ışıltıları saçan gözlerini kadına dikerek ağır ağır ona doğru ilerledi.

—Ölmeye hazırlan Prenses... Tıpkı idam ettirdiğiniz Türk elçileri gibi ıstırap çek, umutsuzluk içinde çırpın. Vaktim çok az..

Prenses hiç kımıldamadı. Kaçmaya kalkışmadı. Çünkü bunun faydasızlığını biliyordu. Bu çevik genç, iki adımda kendisine yetişirdi.

Genç kadının alnında iri ter taneleri birikmişti.

Güzel yüzünde, ölümün burukluğu, yok olmanın içler acısı, tüyler ürpertici dehşeti vardı.

Kötü kaderinin önüne geçemeyecek miydi?

—Doğan bey... Doğan bey!.. Neredesin?" diye inledi.

Doğan beyin, gürültüleri duyup, çoktan salona gelmiş olması gerekiyordu. Acaba neden gecikmişti?

Durakoğlu, karşısındaki kadının kendisini savunmak için hiçbir harekette bulunmadığını görünce, biraz duraklar gibi oldu ama kalbi öfke ve kinle kaynıyordu.

Prensesin irileşen gözleri, anlatılmaz bir korkuyla delikanlıya bakmaktaydı...

Bağırmak, yalvarmak istiyordu ama kısık boğazından, büzülen dudaklarının arasından hiç ses çıkmıyordu.

Durakoğlu'nun elinde keskin, sivri bir hançer parlıyordu.

Delikanlı kararsızdı.

Prenses Milena derin bir hüzünle gözlerini

kapadı. Soluk dudaklarının arasından:

—Kader! diye mırıldandı... Sonra zayıf, inil tili bir sesle ekledi:

—Seni seviyorum Durakoğlu! Az sonra beni öldürecek olmana rağmen seni seviyorum. Benim celladım olmana rağmen kalbimdeki sevgi titreyişlerinde hiç bir azalma yok..

Durakoğlu:

—Beni aldatamazsın! diye kükredi.

Ama hâlâ kararsız duruyordu. O, savunmasız bir kadını öldürebilecek yaratılışta değildi. Kalbinde esen kin kasırgası içinde bile bıçaklı eli kalkmıyordu..

"—Ama yeminimi yerine getirmem gerek!.. Onu öldüreceğime yemin ettim. İki ölüye verdiğim sözü tutmalıyım!" diye düşündü.

Bu düşünce, beynini yaktı sanki...

—Tanrım!.. Savunmasız bir kadını öldürmek ne kadar zor!

Durakoğlu, o anda bu işi yapmaktansa on kişiyle birden dövüşmeye razıydı.

Büyük bir kararsızlık çekiyordu ama, öldürülen arkadaşlarının kesik başları gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu.

Sonunda:

Ağır ağır Prenses Milena'ya doğru yürürken kapı açıldı ve sert bir ses salonda gürledi:

—Dur arkadaşım! Sen böyle kendisini korumaktan aciz bir kadını öldüremezsin!

Durakoğlu hızla geri döndü

Karşısında çatık kaşları ve sert bakışlarıyla Doğan bey duruyordu.

Durakoğlu bir an şaşırdı, sonra yüzünde bir sevinç dalgalandı:

—Doğan bey! Sen ha? Nereden çıktın böyle? Ben de seni arıyordum...

İki genç adam karşılıklı durdular. Durakoğlu'nun tersine Doğan beyin yüzü hiç gülmüyor-

du. Soğuk bir sesle:

—Zindandan çıktım! dedi. **Beni Prenses Milena kurtardı. Bu yüzden onu öldürmene izin vermeyeceğim! Durakoğlu hâlâ gülümsüyordu:**

—Haklısın, ben de onu öldürmemin gereksiz olduğunu düşünüyordum. Cinayet suçundan yargılanarak cezasını çekmesi daha doğru olur. Onu yakalayıp mahkemeye yollayacağım. Kararı kadı versin...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

Doğan beyin sesi daha da sertleşti:

—Olmaz!

—Ne demek olmaz? Bu iblisi serbest mi bırakmak istiyorsun yoksa?

—Evet...

Durakoğlu, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra yavaş yavaş kendini toparladı, yumuşak fakat kararlı bir sesle:

—Bak Doğan bey, dedi. Seninle yıllardır dostuz. Beraber birçok kavgaya, savaşa girdik. Ölüme meydan okuduk. Şeyhleri, kralları, imparatorları devirdik. Birbirimize her zaman dost olduk...

Doğan bey başını salladı:

—Evet, doğru...

—Öyleyse, dostluğumuzun bozulmasını istemiyorsan, bırak şu şeytan cezasını görsün.

Doğan bey kaşlarını çattı:

—O belki bu cezayı hakketti. Ama ben onu koruyacağıma söz verdim. Benim cesedimi çiğ-

nemeden kimse ona dokunamaz...

Durakoğlu yavaş yavaş kızmağa başlıyordu. Kararının kesin olduğunu belirtmek ister gibi başını sallayarak:

—Senin sözün bana vız gelir, dedi. Yemin ettim. Bu yeminimi yerine getirmeme kimse engel olamaz!

Doğan bey, ateş saçan gözlerini Durakoğlu'na dikti.

Tüm dişiliğini kullanan Prenses Milena'nın genç Türk'ü etkisi altına aldığı bir bakışta anlaşılıyordu.

Doğan bey sert bir sesle tehdit etti:

—Bir adım atarsan karşında kılıcımı bulursun Durakoğlu!

—Şaka ediyorsun... Bırak geçeyim!

—Sen de beni tanırsın... Ben de dediğimi yaparım!

Doğan bey öfkeyle haykırdı:

—**Bu durumda tek yol kalıyor... Dostluğumuz burada biter..**

Durakoğlu sakin, fakat kararlı bir sesle mırıldandı:

—**Nasıl istersen...**

İki arkadaş birkaç adım geriledi.

Şimdi birbirlerine düşman gibiydiler...

Durakoğlu sakin görünüyordu ama kalbi öfkeden köpürüyordu.

Prenses Milena ise, ölümü beklerken Doğan Beyin yetişmesiyle yepyeni bir umuda kapılmıştı...

Genç kadının yüreği şimdi çılgın bir sevinçle çarpıyordu.

Usul usul,birkaç adım çekilerek iki arkadaşın boğuşmasını seyre hazırlandı. Bir yandan da şöyle düşünüyordu:

"—İkisi de yaman adam.. Acaba hangisi daha güçlü? Eğer Doğan Bey kaybederse, bu benim de sonum demektir..."

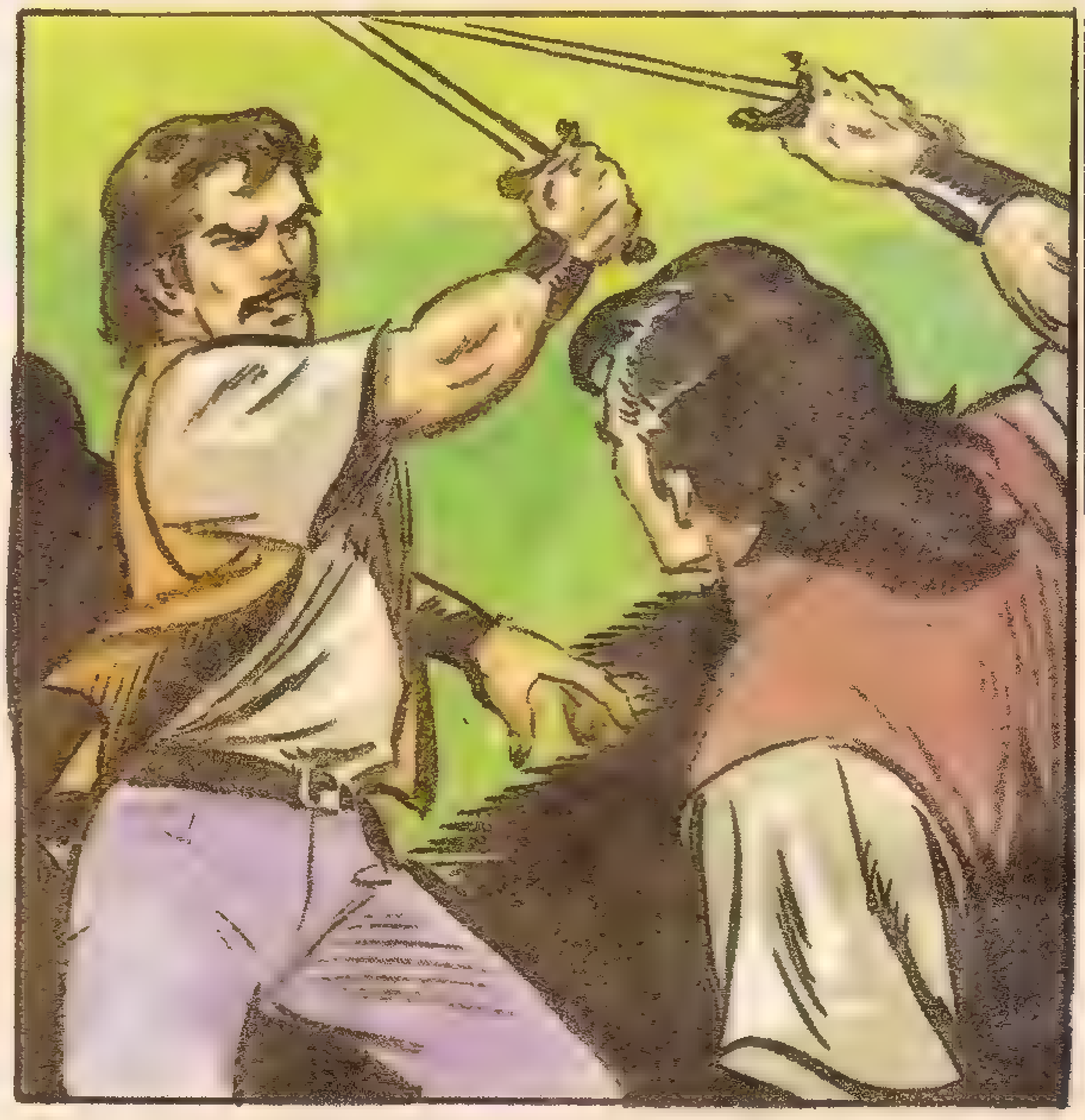

Durakoğlu'nun yüzü, şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi kararmıştı. Acele etmeden yavaş yavaş kılıcını sıyırdı.

Doğan Bey ise kılıcını çoktan çekmişti. Öfkeli öfkeli soludu:

—**Seninle karşı karşıya gelmeyi hiç istemezdim Durakoğlu... Ama ok yaydan çıktı bir kere... Şimdi kolla kendini.. Çünkü ben, bugüne kadar devirdiğin Avrupalı silahşörlere benzemem...**

Doğan Bey atıldı... Durakoğlu'nun çevik kılıcı onu çabuk yakaladı... İki çelik havadaçarpıştı...

Şimşekler çaktı...

Türk ordusunun en yaman iki silahşörünün dövüşü gerçekten heyecan vericiydi...

Prenses Milena, iki Türk gencini birbirine düşürmüştü.

O güne kadar ikisi de hiç kimseye yenilmemişti. İkisinin de birbirlerine karşı üstün yanları vardı..

Devamı Gelecek Sayıda

Doğan Bey, kızgın bir atmaca gibiydi. Sürekli saldırıyor, kılıcı havada fırıldak gibi dönüyor, çelik şakırtıları salonun içini çınlatıyordu.

Durakoğlu dikkatle kendisini savunuyordu. Hiç karşı hücuma geçmiyor, sadece Doğan Beyin hamlelerini çelmekle yetiniyordu...

Prenses Milena, büyük bir şaşkınlık içinde bu müthiş çarpışmayı seyrederken:

"—İnanılır gibi değil.. Savurdukları kılıçları gözle izlemeye olanak yok. Bir kılıç aynı anda dört yerde birden parlıyor. Nasıl bu kadar hızlı olabiliyorlar?" diye düşünüyordu...

Hızlarını bir an bile yavaşlatmadan bütün güçlerini ustalık ve bilgilerini bileklerinde toplayarak düvüşen bu iki müthiş gencin düellosu soluk kesiciydi.

Birkaç dakika sonra Durakoğlu ilk kez karşı saldırıya geçti. Kılıçlı kolu makine gibi işliyor, sağdan sola, yukarıdan aşağıya, yağmur gibi darbeler yağdırıyordu.

Doğan Beyden başka kim olsa, bu müthiş saldırı karşısında dayanamazdı.

Doğan Bey, olağanüstü çevikliğiyle bu darbelerden sıyrıldı, fakat duvara doğru gerilemek zorunda kaldı.

Prenses dehşet içinde:

—**Eyvah, kaybediyor!** diye haykırdı.

Aynı anda Durakoğlu sarsıldı.

Ne olduğunu anlayamadı bile..

Başı döndü, gözleri karardı, dizlerindeki güç kesildi.

Kendini çok yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissetti:

Boşlukta uçuyordu sanki...

Göz kapakları ağırlaştı, çevreyi bir sis perdesinin arkasından görmeye başladı ve az sonra bayıldı...

Durakoğlu, Doğan beyle dövüşürken salona giren Cüce Aleksandır, bir bakışta durumu kavramış ve eline geçirdiği gürzle usul usul yaklaşarak arkadan Durakoğlu'nun başına vurmuştu.

Cüce Aleksandır şimdi, elindeki gürze büyüyen gözlerle bakıyordu...

—**Vay canına!** diye söylendi. **Şu Durakoğlu serserisi amma da kalın kafalıymış!... Yıkılmayacak diye ödüm koptu!**

Prenses Milena gizlemeye gerek görmediği bir sevinçle:

—**Tam zamanında yetiştin, Aleksandır,** derken Doğan Bey, yüzükoyun yerde baygın yatan Durakoğlu'na bakarak hazin bir sesle:

—**Kavgamız yarım kaldı Durakoğlu,** dedi. **Seni ben de devirmedim. Ama iyi oldu. Yoksa birbirimizin kanını dökecektik!**

Prenses Milena rüzgar gibi hışımla Doğan

Beyin yanına geldi. Güzel gözlerinde vahşi bir kararın ışığı parlıyordu:

—**Yine kan dökeceksin!.. Öldür onu!**

Doğan bey şaşırdı:

—**Kimi? Durakoğlu'nu mu?**

—**Evet... O sağlam kalırsa ömrümüz boyunca korku içinde yaşarız...**

Doğan Bey acı acı gülümsedi:

—**Ben baygın yatan birini bıçaklayamam Prenses.. Ben dövüş adamıyım, katil değil. Bunu yapamam.**

Prenses Milena'nın gözlerinde ölüm şimşekleri çakıyordu. Birden atıldı, Doğan beyin elindeki hançeri kaptı ve:

—**Ben yaparım!** diye haykırarak bıçağı Durakoğlu'nun sırtına sapladı...

Doğan Bey, Prensesi tutmak için atılmış ama geç kalmıştı.

Cüce Aleksandır:

—**Öldürdük onu!** diye bir sevinç çığlığı attı.

Milena:

Başka çaremiz yoktu, derken Doğan Bey derin bir keder içinde:

—**Yazık!.. Yiğit bir insandı!** diye mırıldandı.

Bıçak, Durakoğlu'nun sırtında saplı kalmıştı...

Feci ve korkunç bir sahneydi bu...

Prenses Milena hırsla, hınçla söylendi:

—**Bu zavallı sersem, beni yeneceğini sanıyordu. Bu zavallılar böyledir işte. Hiç bir şeyin sonunu düşünmezler.**

Ölüm derecesinde yaralı, belki de ölmüş olan Durakoğlu'na kısa bir süre baktıktan sonra Doğan Beye dönüp:

—**Haydi, gidelim buradan!** dedi..

Doğan Beyin yüzü derin bir pişmanlık duy-

gusuyla gerilmiş, bakışları donuklaşmış, üzerine hüzün çökmüştü ama, artık yapacak bir şey yoktu. Durakoğlu'na son kez bakarak:

—**Allah taksiratını affetsin!** dedi, sonra hızla salondan çıktılar...

Durakoğlu, sonsuz acı içinde gözlerini açtı. Üşüyor, dişleri çatırdıyor, bir yandan da sırtından ılık bir şey beline doğru iniyordu.

Birden her şeyi hatırladı. İnsanı deli eden kalleşçe, kahpece uğradığı saldırı aklına geldi.

Başına gelenleri şimdi daha iyi anlıyordu.

Ağır gürzün insanı yere seren acısı...

Yerde yatarken hançeri sırtına yediği an duyduğu ıstırap...

Prenses Milena'nın kulaklarında kalan sesi:

"—Zavallı sersem!"

...Ve Doğan beyin sesi.

"—Allah taksiratını affetsin!"

...Ve cüce Aleksandır:

"—Öldürdük...Öldürdük onu!..

Kımıldamak istedi... Tüm vücudu sancılar içerisindeydi.

Salona girip kendisini bulan olmazsa mahvolacağını anladı. Kan kaybından ölürdü.

Bu korkunç düşünce içinde, duyduğu bedeni acıyı unutur gibi oldu. Neye mal olursa olsun bu salondan çıkması gerekiyordu.

Orada kalmak korkunç ölümü beklemek demekti.

Sık sık soluyordu...

Vücudundan ter ırmak gibi akıyordu.

Acısı ne kadar çok olursa olsun, yaşama azmi, acısından da fazlaydı.

Binbir güçlükle kalktı, sallanarak kapıya

doğru yürüdü...

—Tanrım! Bana güç ver! diye inledi.

İşkodra şehri Türk ordusu tarafından tamamen zaptedilmişti. Saray da en geç yarım saat içinde ele geçirilecekti...

Prenses Milena Doğan Bey'e:

—Beni buradan kurtarır, Venedik'e götürürsen, seni dünyanın en zengin insanı yaparım!

dedi..

Doğan Bey büyülenmiş gibiydi...

—Sizin aşkınız yeter Prenses, dedi. **Sizinle bir gece geçirmek bile dünya hazinelerine değer...**

Prenses Milena, Doğan Beyin üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi biliyor ve bunu acımasızca kullanıyordu. İçinden:

"—Budala!" diye düşündü. **"Benim seni sevebileceğimi mi sanıyorsun? Venedik'e ulaştıktan sonra seni başımdan defederim!"**

Cüce Aleksandır'ın hain ve zalim sesi duyuldu

—Ben de sizinle Venedik'e geliyorum. Artık kaderlerimiz birdir.

Doğan Bey, cüce adama tiksinerek baktı ama birşey söylemedi. O artık, her şeyiyle Prenses Milena'nın emrindeydi. Genç kadın ne derse o olurdu...

Prenses:

—Orada sana da ihtiyacım olabilir. Aleksandır, bizimle gelebilirsin! dedi.

Merdivenleri hızla indikleri an, sarayın dış kapısının peş peşe inen darbelerle sarsıldığını fark ettiler.

Türk askerleri büyük demir kapıyı kırmaya çalışıyorlardı...

Prenses dehşetle:

—Buradan kaçmalıyız... Yukarıda gizli bir geçit biliyorum. Oradan dışarı çıkalım! dedi...

Üçü de geri dönüp, merdivenleri tekrar çıktılar...

İşte bu geri dönüş üçünün de kaderini tayin eden müthiş bir an oldu...

Merdiveni çıktıkları vakit dehşet içinde durdular... Üçünün de ağzından aynı feryat fırladı:

—Durakoğlu!

Yüzü karmakarışık, gözleri ateş içinde tanınması güç bir durumda olan Durakoğlu merdivenin başında duruyordu...

Her yanı kanlar içinde olmasına rağmen böyle dimdik durabilen genç adam, canlı bir ölüm heykeli gibiydi... Bakışlarında kin ve intikam ışıkları vardı.

Prenses Milena'nın sapsarı kesilen dudakları arasından bir inilti çıktı:

DURAKOĞLU

Eser: MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

KANLI GEÇİT

—Sen ölmedin mi?
—Görüyorsun ki hâlâ ayaktayım...
—Nasıl, nasıl olur bu?

Durakoğlu'nun başı dönüyor, gözleri kararıyordu ama buna rağmen sesi alaycı bir şekilde çıktı:

—Ben yedi canlıyım Prenses...

Prenses Milena ilk şaşkınlığı geçtikten sonra birden bağırdı:

—Ayakta duracak hali kalmamış... Haydi, devirip geçelim...

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Öyle mi sanıyorsun?

Birden iki elinde sivri uçlu iki keskin hançer belirdi. Durakoğlu buz gibi soğuk bir sesle:

—Şimdi yaptığın kötülüklerin hesabını vereceksin! dedi...

Doğan bey, Durakoğlu'nun ne yapmak iste-

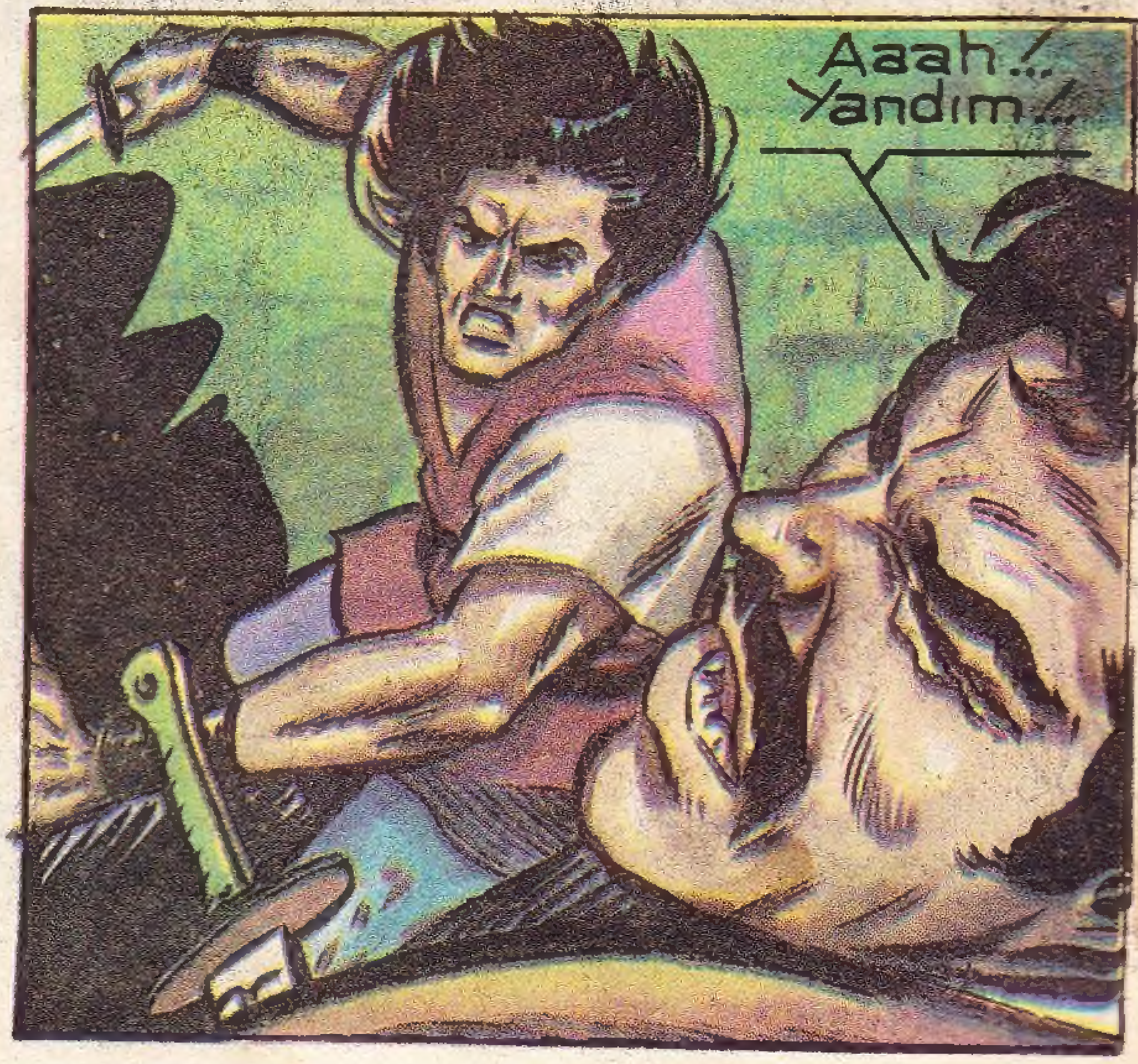

diğini anlamıştı.

—Dünyada onun kadar iyi bıçak fırlatan adam azdır! Prensesi öldürecek! diye düşünerek dehşet içinde atıldı, sevdiği kadını kurtarmak istedi.

—Dur yapma Durakoğlu! Öldürme onu!

Yaralı Durakoğlu devamlı kan kaybettiği için çevresini bir sis perdesi altında, bulanık görüyordu. Doğan bey ileri atıldığı an, o bıçağı çoktan fırlatmıştı bile...

Çelik hançer havada vınlayarak uçtu ve Prenses Milena'nın önüne geçerek vücudunu siper eden Doğan beyin kalbine saplandı...

—Aaaaah!... Yandım!...

Hain ve zalim prensesin aşkı uğruna en yakın arkadaşına kılıç çeken Doğan bey yıldırım çarpmış gibi sarsıldı ve cansız yere yuvarlandı...

Durakoğlu düşüp bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Doğan beyin yıkılışını görünce derin bir hüzün içinde:

—Budala, dedi. **Bu yılan kadın için ölmeye değer miydi?**

Prenses Milena korkudan titriyor, dizleri birbirine çarpıyordu. Gözleri Durakoğlu'nun elindeki ikinci hançere takılıp kalmıştı...

Bu hançer az sonra havada vınlayarak uçacak ve kendisini öldürecekti... Ölmek... Bu düşünce genç kadını ürpertti... Feci bir sondu bu...

Çaresizlik içinde çevresine bakınırken, Cüce Aleksandır'ı gördü, haykırdı:

—Aleksandır! Bir şeyler yap, kurtar beni...

Cüce panik içindeydi. Durakoğlu'na yaptığı bütün kötülüklerin cezasını çekmek üzere olduğunu seziyordu.

—Affet!... Affet bizi yiğit adam! diye inledi...

Durakoğlu insan üstü bir çabayla ayakta duruyordu. Zayıflayan sesiyle:

—Siz artık affa lâyık değilsiniz... Siz yaşaması gereksiz bir solucansınız... diye bağırmaya çalıştı...

Prenses Milena da, Cüce Alaksandır da dehşet içindeydi.

Şeytan mıydı bu adam?

Bu kadar kan kaybettiği halde nasıl ayakta durabiliyordu?

Birden genç adamın elindeki hançer ok gibi fırladı, havada ıslığa benzer bir ses çıkararak uçtu ve Prenses Milena'nın boğazına saplandı...

—Aaaah!...

Korkunç bir feryat, sarayın duvarlarını çınlattı.

Güzel kadının yüzünü ölümün gölgesi kapladı, dizlerinin üstüne çöktü...

Boğazından kıpkırmızı bir kan fışkırıyordu..

Yüzü gerilmiş, gözlerini bir korku ifadesi kaplamıştı...

—Öldürdün beni! diye inledi...

Durakoğlu ona tiksinir gibi baktı:

—Evet, ölüyorsun... Yaptığın kötülüklerin yanında bu ölüm hiç bir şey değil. Ölüyor ve kurtuluyorsun Prenses...

Genç kadın bir iki defa inledi, vücudu kasıldı, sonra hareketsiz kaldı...

Cüce Aleksandır, ölüm sırasının kendisine gelmesini beklerken, birden gözleri parladı, yüreği sevinçle çarptı..

Artık ayakta duracak hali kalmayan Durakoğlu da dizlerinin üzerine çökmüştü...

Durakoğlu, yaralı haliyle sarfettiği büyük bir güç sonucu halsiz kalmıştı.. Birden gözleri kapandı, başı döndü, yüzüstü düştü... İkinci defa bayılmıştı.

★ ★ ★

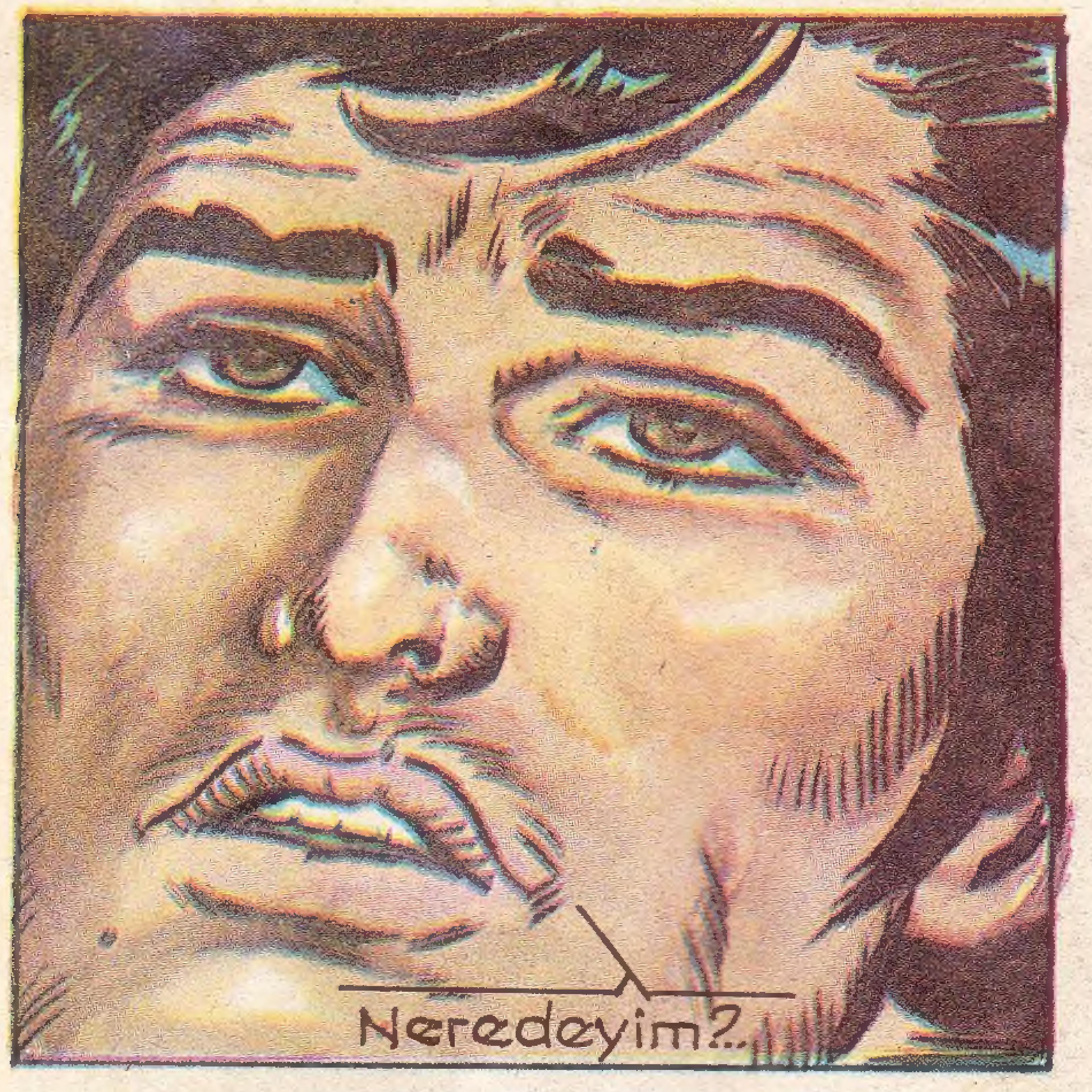

Durakoğlu gözlerini açtığı vakit, yumuşak bir yatağa yatırılmış olduğunu anladı.

Salonda onu bulup buraya getirmişlerdi demek ki...

Delikanlı başını kaldırıp, çevresine bakınmak istedi ama başaramadı. Başı uğulduyor, her yanı ağrıyordu.

Düşünmeye, başına gelenleri hatırlamaya çalıştı..

Güzel bir kadının yüzünde soğuk bezler gezdirdiğini, kollarını ve şakaklarını ovduğunu, ılık ve yumuşak ellerinin yüzünde şefkatle dolaştığını rüyada görür gibi hatırlıyordu.

Kendisine bakan bu genç kadın Liriye idi...

Güzel hancı kadın gecelerce Durakoğlu'nun başından bir an bile ayrılmamış, içi titreyerek, kalbi heyecanla çarparak delikanlının kurtulması için Tanrı'ya dua etmişti...

Durakoğlu günler ve geceler boyu ölümle pençeleştikten sonra yavaş yavaş iyileşti. Yataktan kalkmak istediği vakit Liriye:

—Yalvararım yat! dedi. **Bak sırtındaki yara kanamaya başladı. Üç aydır yatıyorsun. Bir hafta daha yatman gerek...**

Durakoğlu'nun kansızlıktan sapsarı bir hale gelen yüzünde derin bir hayret belirdi:

—Neeee? Üç ay ha? Demek üç aydır böyle kendimi bilmeden ölü gibi yatıyorum..

—Evet...

—Beni kim getirdi buraya?

—Cüce Aleksandır... Seni o cüce adam kurtardı... Eğer o ufak boyuna rağmen, insanüstü bir güçle seni buraya kadar taşımasaydı kan kaybından ölürdün.

Durakoğlu'nun halsiz yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi, kendi kendine mırıldandı:

—Ne garip insan... Ben ona hep iyilik ettim. O ise bu iyiliklerin altında ezildi, bana kin duydu, öldürmeye kalktı. İyiliğe daima kötülükle karşılık veren bu cüce beni ölümden kurtardı ha... Çok ilginç doğrusu. Nefret ve kötülükle dolu, hain insanların bile yüreklerinin bir kenarında iyilik kırıntısı kalıyor demek ki...

Aylardır kendisine özenle bakan hancı kadının ellerini tuttu. Bu eller, ılık ve yumuşaktı. Durakoğlu'na hayat verdi adeta... Genç kadın eğildi, alev alev yanan dudaklarını delikanlının dudaklarına yapıştırdı. Haftalardır bu anı bekliyordu.. Dişiliğinin tüm ateşiyle:

—Seni seviyorum Durakoğlu.. Sen ölseydin ben de yaşayamazdım! diye fısıldadı.

Derin bir ihtirasla uzun uzun öpüştüler..

—BU SERÜVENİN SONU—